

Издание
на български език

Информация и известия

Година 61
7 май 2018 г.

Съдържание

IV Информация

ИНФОРМАЦИЯ ОТ ИНСТИТУЦИИТЕ, ОРГАНИТЕ, СЛУЖБИТЕ И АГЕНЦИИТЕ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ

Съд на Европейския съюз

2018/C 161/01 Последни публикации на Съда на Европейския съюз в *Официален вестник на Европейския съюз* 1

Съд

2018/C 161/02 Решение на Съда от 13 март 2018 година относно официалните празници и съдебната ваканция 2

Общ съд

2018/C 161/03 Решение на Общия съд от 21 март 2018 година относно съдебната ваканция 4

V Становища

СЪДЕБНИ ПРОЦЕДУРИ

Съд

2018/C 161/04 Съединени дела C-52/16 и C-113/16: Решение на Съда (голям състав) от 6 март 2018 г. (преюдициални запитвания от Szombathelyi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság — Унгария) — „SEGRO“ Kft./Vas Megyei Kormányhivatal Sárvári Járási Földhivatala (C-52/16), Günther Horváth/Vas Megyei Kormányhivatal (C-113/16) (Преюдициално запитване — Член 63 ДФЕС — Свободно движение на капитали — Права на ползване върху земеделски земи — Национална правна уредба, съгласно която занапред възможност за придобиване на такива права имат само близките родственици на собственика на земи и се отнемат, без да се предвижда обезщетение, правата, вече придобити от юридически лица или от физически лица, които не могат да докажат близка родствена връзка с този собственик) 5

2018/C 161/05	Дело C-127/16 P: Решение на Съда (първи състав) от 7 март 2018 г. — SNCF Mobilités, по-рано Société nationale des chemins de fer français (SNCF)/Европейска комисия, Френска република, Mory SA, в ликвидация, Mory Team, в ликвидация (Обжалване — Държавни помощи — Помощи, приведени в изпълнение от Френската република в полза на Sernam — Помощи за реструктуриране и рекапитализиране, гаранции и отказ от вземания от SNCF към Sernam — Решение, с което тези помощи се обявяват за несъвместими с вътрешния пазар и се разпорежда възстановяването им — Продажба на активи en bloc — Понятие „продажба“ — Объркване между предмета и цената на продажбата на активите en bloc — Открита и прозрачна процедура — Критерий за частния инвеститор — Прилагане на този принцип към прехвърляне на активи en bloc — Компенсаторни мерки)	6
2018/C 161/06	Съединени дела C-274/16, C-447/16 и C-448/16: Решение на Съда (трети състав) от 7 март 2018 г. (преюдициално запитване от Amtsgericht Düsseldorf и Bundesgerichtshof — Германия) — flightright GmbH/Air Nostrum, Líneas Aéreas del Mediterráneo SA (C-274/16), Roland Becker/Hainan Airlines Co. Ltd (C-447/16), Mohamed Barkan и др./Air Nostrum, Líneas Aéreas del Mediterráneo SA (C-448/16) (Преюдициално запитване — Пространство на свобода, сигурност и правосъдие — Съдебна компетентност по граждански и търговски дела — Регламент (ЕО) № 44/2001 — Член 5, точка 1 — Регламент (ЕС) № 1215/2012 — Член 7, точка 1 — Понятието „дела, свързани с договор“ — Договор за предоставяне на услуги — Свързващ полет, обслужван от различни въздушни превозвачи — Понятието „място на изпълнение“ — Регламент (ЕО) № 261/2004 — Право на пътниците във въздушния транспорт на обезщетение при отказан достъп на борда или голямо закъснение на полета — Иск за обезщетение, предявен срещу въздушния превозвач, който не е установен на територията на държава членка или с когото пътниците нямат договор)	6
2018/C 161/07	Дело C-284/16: Решение на Съда (голям състав) от 6 март 2018 г. (преюдициално запитване от Bundesgerichtshof — Германия) — Slowakische Republik/Achmea BV (Преюдициално запитване — Двустранен инвестиционен договор, сключен през 1991 г. между Кралство Нидерландия и Чешката и Словашка федерална република и все още приложим между Кралство Нидерландия и Словашката република — Разпоредба, съгласно която инвеститор от едната договаряща се страна може да сезира арбитражен съд в случай на спор с другата договаряща се страна — Съвместимост с членове 18 ДФЕС, 267 ДФЕС и 344 ДФЕС — Понятие за юрисдикция — Автономия на правото на Съюза)	7
2018/C 161/08	Дело C-395/16: Решение на Съда (втори състав) от 8 март 2018 г. (преюдициално запитване от Oberlandesgericht Düsseldorf — Германия) — DOCERAM GmbH/CeramTec GmbH (Преюдициално запитване — Интелектуална и индустриална собственост — Регламент (ЕО) № 6/2002 — Промислен дизайн на Общността — Член 8, параграф 1 — Особености на видимия външен вид на продукт, които са наложени изключително от техническата му функция — Критерии за преценка — Наличие на алтернативни промишлени дизайни — Вземане предвид на гледната точка на „обективен наблюдател“)	8
2018/C 161/09	Дело C-494/16: Решение на Съда (първи състав) от 7 март 2018 г. (преюдициално запитване от Tribunale civile di Trapani — Италия) — Giuseppa Santoro/Comune di Valderice, Presidenza del Consiglio dei Ministri (Преюдициално запитване — Социална политика — Срочна заетост — Договори, сключени с работодател от публичния сектор — Мерки за санкциониране на злоупотребите със срочни трудови договори — Принципи на равностойност и ефективност)	9
2018/C 161/10	Дело C-560/16: Решение на Съда (първи състав) от 7 март 2018 г. (преюдициално запитване от Nejvyšší soud České republiky — Чешка република) — E.ON Czech Holding AG/Michael Dědouch, Petr Streitberg, Pavel Suda (Преюдициално запитване — Регламент (ЕО) № 44/2001 — Съдебна компетентност по граждански и търговски дела — Изключителна компетентност — Член 22, точка 2 — Действителност на решенията на органи на дружества или други юридически лица със седалище на територията на държава членка — Изключителна компетентност на съдилищата на тази държава членка — Решение, с което общото събрание на дружество задължава миноритарните си акционери да прехвърлят на мажоритарния му акционер ценните си книжа в това дружество и определя размера на дължимата от последния насрещна престация — Съдебно производство, в което се проверява дали тази насрещна престация е справедлива)	9

2018/C 161/11	Дело C-579/16 P: Решение на Съда (голям състав) от 6 март 2018 г. — Европейска комисия/FIH Holding A/S, FIH Erhvervsbank A/S (Обжалване — Държавни помощи — Понятието „помощ“ — Понятието „икономическо предимство“ — Принцип на частния оператор в условията на пазарна икономика — Условия за приложимост и за прилагане — Финансова криза — Последователни намеси за оздравяването на банка — Отчитане или не, в рамките на преценката на втората намеса, на рисковете от ангажиментите, поети от държавата членка по време на първата намеса)	10
2018/C 161/12	Дело C-651/16: Решение на Съда (десети състав) от 7 март 2018 г. (преюдициално запитване от Augstākā tiesa — Латвия) — DW/Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūra (Преюдициално запитване — Социално осигуряване — Обезщетение за майчинство — Изчисляване на размера въз основа на доходите на осигуреното лице за референтен период от дванадесет месеца — Лице, което през този период е било на работа в институция на Европейския съюз — Национална правна уредба, предвиждаща определянето на разглежданото обезщетение в размер на 70 % от средната осигурителна основа — Ограничаване на свободното движение на работници — Принцип на лоялно сътрудничество)	11
2018/C 161/13	Дело C-31/17: Решение на Съда (първи състав) от 7 март 2018 г. (преюдициално запитване от Conseil d'État — Франция) — Cristal Union, правоприменик на Sucrerie de Toury SA/Ministre de l'Économie et des Finances (Преюдициално запитване — Директива 2003/96/ЕО — Данъчно облагане на енергийните продукти и електроенергията — Член 14, параграф 1, буква а) — Енергийни продукти, използвани за производството на електроенергия — Задължение за освобождаване от данъчно облагане — Член 15, параграф 1, буква в) — Енергийни продукти, използвани за комбинирано производство на топло- и електроенергия — Възможност за освобождаване от данъци или намаляване на данъчните ставки — Природен газ, предназначени за когенерация на топло- и електроенергия)	11
2018/C 161/14	Дело C-64/17: Решение на Съда (седми състав) от 8 март 2018 г. (преюдициално запитване от Tribunal da Relação do Porto — Португалия) — Saeu Home & Garden NV/SA/Lusavouga-Máquinas e Acessórios Industriais SA (Преюдициално запитване — Съдебно сътрудничество по граждански дела — Съдебна компетентност и изпълнение на съдебни решения по граждански и търговски дела — Регламент (ЕС) № 1215/2012 — Член 25 — Наличие на клауза за предоставяне на компетентност — Устно споразумение без писмени доказателства — Клауза, която се съдържа в общите условия за продажба, споменати във фактурите — Член 7, точка 1, буква б) — Договор за дистрибуция между дружества, установени в две различни държави членки, с предмет пазара на трета държава членка — Член 7, точка 1, буква б), второ тире — Определяне на компетентната юрисдикция — Място на изпълнение на характерното за такъв договор задължение)	12
2018/C 161/15	Дело C-159/17: Решение на Съда (десети състав) от 7 март 2018 г. (преюдициално запитване от Curtea de Apel Constanța — Румъния) — Întreprinderea Individuală Dobre M. Marius/Ministerul Finanțelor Publice — A.N.A.F. — D.G.R.F.P. Galați — Serviciul Soluționare Contestații, A.N.A.F — D.G.R.F.P. Galați — A.J.F.P. Constanța — Serviciul Inspecție Fiscală Persoane Fizice 2 Constanța (Преюдициално запитване — Обща система на данъка върху добавената стойност (ДДС) — Директива 2006/112/ЕО — Заличаване на регистрацията по ДДС — Задължение за внасяне на ДДС, събрано в периода, в който е заличен идентификационният номер по ДДС — Непризнаване на право на приспадане на ДДС във връзка с покупките, направени през този период)	13
2018/C 161/16	Дело C-642/17 P: Жалба, подадена на 15 ноември 2018 г. от Arrigoni SpA срещу решението на Общия съд (седми състав), постановено на 22 септември 2017 г., по дело T-454/16 — Arrigoni / EUIPO — Arrigoni Battista (Arrigoni Valtaleggio)	14
2018/C 161/17	Дело C-67/18 P: Жалба, подадена на 30 януари 2018 г. от Dominique Bilde срещу решението, постановено от Общия съд (шести състав) на 29 ноември 2017 г. по дело T-633/16, Bilde/Парламент	14
2018/C 161/18	Дело C-70/18: Преюдициално запитване от Raad van State (Нидерландия), постъпило на 2 февруари 2018 г. — Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid/A и др.	16

2018/C 161/19	Дело C-72/18: Преюдициално запитване от Contencioso-Administrativo nº 1 de Pamplona (Испания), постъпило на 5 февруари 2018 г. — Daniel Ustariz Aróstegui/Departamento de Educación del Gobierno de Navarra	17
2018/C 161/20	Дело C-84/18 P: Жалба, подадена на 6 февруари 2018 г. от Sophie Montel срещу решението, постановено от Общия съд (шести състав) на 29 ноември 2017 г. по дело T-634/16, Montel/Парламент	17
2018/C 161/21	Дело C-86/18: Иск, предявен на 7 февруари 2018 г. — Европейска комисия/Велико Херцогство Люксембург	19
2018/C 161/22	Дело C-87/18: Иск, предявен на 7 февруари 2018 г. — Европейска комисия/Велико херцогство Люксембург	20
2018/C 161/23	Дело C-88/18: Иск, предявен на 7 февруари 2018 г. — Европейска комисия/Велико херцогство Люксембург	20
2018/C 161/24	Дело C-95/18: Преюдициално запитване от Hoge Raad der Nederlanden (Нидерландия), постъпило на 9 февруари 2018 г. — Sociale Verzekeringsbank, други страни: F. van den Berg и H.D. Giesen	21
2018/C 161/25	Дело C-96/18: Преюдициално запитване от Hoge Raad der Nederlanden (Нидерландия), постъпило на 9 февруари 2018 г. — Sociale Verzekeringsbank, друга страна: C.E. Franzen	22
2018/C 161/26	Дело C-100/18: Преюдициално запитване от Tribunal Supremo (Испания), постъпило на 12 февруари 2018 г. — Línea Directa Aseguradora S.A./Segurcaixa Sociedad Anónima de Seguros y Reaseguros	23
2018/C 161/27	Дело C-103/18: Преюдициално запитване от Juzgado Contencioso-Administrativo nº 8 de Madrid (Испания), постъпило на 13 февруари 2018 г. — Domingo Sánchez Ruiz/Comunidad de Madrid (Servicio Madrileño de Salud)	23
2018/C 161/28	Дело C-105/18: Преюдициално запитване от Tribunal Supremo (Испания), постъпило на 13 февруари 2018 г. — Asociación Española de la Industria Eléctrica (UNESA)/Administración General del Estado	25
2018/C 161/29	Дело C-106/18: Преюдициално запитване от Tribunal Supremo (Испания), постъпило на 13 февруари 2018 г. — Energía de Galicia (Engasa) S.A./Administración General del Estado	26
2018/C 161/30	Дело C-107/18: Преюдициално запитване от Tribunal Supremo (Испания), постъпило на 13 февруари 2018 г. — Duerocanto S.L./Administración General del Estado	27
2018/C 161/31	Дело C-108/18: Преюдициално запитване от Tribunal Supremo (Испания), постъпило на 13 февруари 2018 г. — Corporación Acciona Hidráulica (Acciona) S.L.U./Administración General del Estado	28
2018/C 161/32	Дело C-109/18: Преюдициално запитване от Tribunal Supremo (Испания), постъпило на 13 февруари 2018 г. — Associació de Productors i Usuaris d'Energia Elèctrica/Administración General del Estado	29
2018/C 161/33	Дело C-110/18: Преюдициално запитване от Tribunal Supremo (Испания), постъпило на 13 февруари 2018 г. — José Manuel Burgos Pérez и María del Amor Guinea Bueno/Administración General del Estado	30

2018/C 161/34	Дело C-111/18: Преюдициално запитване от Tribunal Supremo (Испания), постъпило на 13 февруари 2018 г. — Endesa Generación S.A./Administración General del Estado	30
2018/C 161/35	Дело C-112/18: Преюдициално запитване от Tribunal Supremo (Испания), постъпило на 13 февруари 2018 г. — Asociación de Productores de Energías Renovables (APPA)/Administración General del Estado	31
2018/C 161/36	Дело C-113/18: Преюдициално запитване от Tribunal Supremo (Испания), постъпило на 13 февруари 2018 г. — Parc del Segre S.A. и др./Administración General del Estado	32
2018/C 161/37	Дело C-117/18 P: Жалба, подадена на 14 февруари 2018 г. от PGNiG Supply & Trading GmbH срещу определението, постановено от Общия съд (първи състав) на 14 декември 2017 г. по дело T-849/16, PGNiG Supply & Trading GmbH/Европейска комисия	33
2018/C 161/38	Дело C-119/18: Преюдициално запитване от Audiencia Nacional (Испания), постъпило на 13 февруари 2018 г. — Telefónica Móviles España S.A.U./Tribunal Económico-Administrativo Central (TEAC)	34
2018/C 161/39	Дело C-120/18: Преюдициално запитване от Audiencia Nacional (Испания), постъпило на 13 февруари 2018 г. — Orange España S.A.U./Tribunal Económico-Administrativo Central (TEAC)	35
2018/C 161/40	Дело C-121/18: Преюдициално запитване от Audiencia Nacional (Испания), постъпило на 14 февруари 2018 г. — Vodafone España S.A.U./Tribunal Económico-Administrativo Central (TEAC)	36
2018/C 161/41	Дело C-123/18 P: Жалба, подадена на 15 февруари 2018 г. от HTTS Hanseatic Trade Trust & Shipping GmbH срещу решението, постановено от Общия съд (трети състав) на 13 декември 2017 г. по дело T-692/15, HTTS Hanseatic Trade Trust & Shipping GmbH/Съвет на Европейския съюз	37
2018/C 161/42	Дело C-132/18 P: Жалба, подадена на 15 февруари 2018 г. от Европейската комисия срещу решението, постановено от Общия съд (първи състав) на 5 декември 2017 г. по дело T-728/16, Tuerck/Комисия	38
2018/C 161/43	Дело C-142/18: Преюдициално запитване от Cour d'appel de Bruxelles (Белгия), постъпило на 23 февруари 2018 г. — Skype Communications Sàrl/Institut belge des services postaux et des télécommunications (IBPT)	39
2018/C 161/44	Дело C-145/18: Преюдициално запитване от Conseil d'État (Франция), постъпило на 23 февруари 2018 г. — Regards Photographiques SARL/Ministre de l'Action et des Comptes publics	40
2018/C 161/45	Дело C-149/18: Преюдициално запитване от Tribunal da Relação de Lisboa (Португалия), постъпило на 26 февруари 2018 г. — Agostinho da Silva Martins/Dekra Claims Services Portugal SA	41
2018/C 161/46	Дело C-152/18 P: Жалба, подадена на 23 февруари 2018 г. от Crédit mutuel Arkéa срещу решението, постановено от Общия съд (втори разширен състав) на 13 декември 2017 г. по дело T-712/15, Crédit mutuel Arkéa/Европейска централна банка	41
2018/C 161/47	Дело C-153/18 P: Жалба, подадена на 23 февруари 2018 г. от Crédit mutuel Arkéa срещу решението, постановено от Общия съд (втори разширен състав) на 13 декември 2017 г. по дело T-52/16, Crédit mutuel Arkéa/Европейска централна банка	42

2018/C 161/48	Дело C-202/18: Иск, предявен на 16 март 2018 г. — Īmārs Rimšēvičs/Латвия	43
2018/C 161/49	Дело C-238/18: Иск, предявен на 3 април 2018 г. — Европейска централна банка/Република Латвия	44
Общ съд		
2018/C 161/50	Дело T-540/15: Решение на Общия съд от 22 март 2018 г. — De Capitani/Парламент (Достъп до документи — Регламент (ЕО) № 1049/2001 — Документи относно текуща законодателна процедура — Триалози — Таблици с четири колони за Предложението за регламент на Европейския парламент и на Съвета относно Европол и за отмяна на Решения 2009/371/ПВР и 2005/681/ПВР — Частичен отказ на достъп — Жалба за отмяна — Правен интерес — Допустимост — Член 4, параграф 3, първа алинея от Регламент № 1049/2001 — Изключение във връзка със защитата на процеса на вземане на решения — Липса на обща презумпция за отказ на достъп до таблиците с четири колони, изготвени в рамките на триалози)	46
2018/C 161/51	Дело T-242/16: Решение на Общия съд от 22 март 2018 г. — Stavvtskyi/Съвет (Обща външна политика и политика на сигурност — Ограничителни мерки, приети с оглед на положението в Украйна — Замразяване на средства — Списък на лицата, образуванията и органите, спрямо които се прилага замразяването на финансови средства и икономически ресурси — Оставяне на името на жалбоподателя в списъка — Задължение за мотивиране — Възражение за незаконосъобразност — Пропорционалност — Правно основание — Явна грешка в преценката)	47
2018/C 161/52	Дело T-442/16: Решение на Общия съд от 20 март 2018 г. — Šroubárna Ždánice/Съвет (Заявление за възстановяване на антидъмпингови мита — Внос на някои скрепителни елементи от желязо или стомана с произход от Китай или изпращани от Малайзия — Регламент (ЕО) № 91/2009 и Регламент за изпълнение (ЕС) № 723/2011 — Компетентност на националния съд — Липса на компетентност на Общия съд)	47
2018/C 161/53	Дело T-579/16: Решение на Общия съд от 22 март 2018 г. — Н/ЕМА (Публична служба — Срочно наети служители — Неподновяване на договор, сключен за определен срок — Член 8, първа алинея от УРДС — Преобразуване на договор за определен срок в договор за неопределено време — Явна грешка в преценката — Задължение за полагане на грижа — Задължение за мотивиране — Право на изслушване — Агестационен доклад — Задължение за мотивиране — Явна грешка в преценката)	48
2018/C 161/54	Дело T-734/16: Решение на Общия съд от 20 март 2018 г. — Argyraki/Комисия (Публична служба — Длъжностни лица — Пенсии — Изчисляване на осигурителния стаж — Зачитане на периоди на заетост, прослужени в качеството на договорно нает служител със спомагателни функции — Условия — Правно основание)	49
2018/C 161/55	Дело T-60/17: Решение на Общия съд от 22 март 2018 г. — Safe Skies/EUIPO — Travel Sentry (TSA LOCK) (Марка на Европейския съюз — Производство за обявяване на недействителност — Словна марка на Европейския съюз „TSA LOCK“ — Абсолютни основания за отказ — Отличителен характер — Липса на описателен характер — Член 7, параграф 1, букви б, в) и ж) от Регламент (ЕО) № 207/2009 (понастоящем член 7, параграф 1, букви б, в) и ж) от Регламент (ЕС) 2017/1001)	50
2018/C 161/56	Дело T-272/17: Решение на Общия съд от 20 март 2018 г. — Webgarden/EUIPO (Dating Bracelet) (Марка на Европейския съюз — Заявка за фигуративна марка на Европейския съюз „Dating Bracelet“ — Абсолютно основание за отказ — Описателен характер — Член 7, параграф 1, букви б) и в) от Регламент (ЕО) № 207/2009 (понастоящем член 7, параграф 1, букви б) и в) от Регламент (ЕС) 2017/1001) — Поранна практика на EUIPO — Равно третиране — Правна сигурност)	50
2018/C 161/57	Дело T-246/16: Определение на Общия съд от 9 март 2018 г. — Aurora Group Danmark/EUIPO — Retail Distribution („PANZER“) (Марка на Европейския съюз — Производство за обявяване на недействителност — Оттегляне на искането за обявяване на недействителност — Липса на основание за произнасяне)	51

2018/C 161/58	Дело T-567/17: Определение на Общия съд от 13 март 2018 г. — Disney Enterprises/EUIPO — Di Molfetta („DISNEY FROZEN“) (Марка на Европейския съюз — Производство по възражение — Оттегляне на заявката за регистрация — Липса на основание за произнасяне)	51
2018/C 161/59	Дело T-46/18: Определение на Общия съд от 8 март 2018 г. — Comune di Milano/Съвет (Десезиране)	52
2018/C 161/60	Дело T-109/18: Жалба, подадена на 22 февруари 2018 г. — VI/Комисия	53
2018/C 161/61	Дело T-115/18: Жалба, подадена на 26 февруари 2018 г. — Tomasz KawałkoTrofeum/EUIPO — Ferrero (KINDERPRAMS)	54
2018/C 161/62	Дело T-129/18: Жалба, подадена на 1 март 2018 г. — HMV (Brands)/EUIPO — Our Price Records (OUR PRICE)	54
2018/C 161/63	Дело T-140/18: Жалба, подадена на 28 февруари 2018 г. — LMP Lichttechnik Vertriebs/EUIPO (LITECRAFT)	55
2018/C 161/64	Дело T-143/18: Жалба, подадена на 1 март 2018 г. — Société générale/ЕЦБ	56
2018/C 161/65	Дело T-144/18: Жалба, подадена на 1 март 2018 г. — Crédit Agricole и др./ЕЦБ	57
2018/C 161/66	Дело T-145/18: Жалба, подадена на 1 март 2018 г. — Confédération nationale du Crédit mutuel и др./ЕЦБ	57
2018/C 161/67	Дело T-146/18: Жалба, подадена на 1 март 2018 г. — ВРСЕ и др./ЕЦБ	58
2018/C 161/68	Дело T-149/18: Жалба, подадена на 1 март 2018 г. — Arkéa Direct Bank и др./ЕЦБ	58
2018/C 161/69	Дело T-150/18: Жалба, подадена на 1 март 2018 г. — BNP Paribas/ЕЦБ	59
2018/C 161/70	Дело T-156/18: Иск, предявен на 26 февруари 2018 г. — Legutko и Roęba/Парламент	59
2018/C 161/71	Дело T-163/18: Жалба, подадена на 8 март 2018 г. — Amisi Kumba/Съвет	60
2018/C 161/72	Дело T-164/18: Жалба, подадена на 8 март 2018 г. — Kampete/Съвет	61
2018/C 161/73	Дело T-165/18: Жалба, подадена на 8 март 2018 г. — Kahimbi Kasagwe/Съвет	61
2018/C 161/74	Дело T-166/18: Жалба, подадена на 8 март 2018 г. — Ilunga Luyoyo/Съвет	62
2018/C 161/75	Дело T-167/18: Жалба, подадена на 8 март 2018 г. — Kapuama/Съвет	63
2018/C 161/76	Дело T-168/18: Жалба, подадена на 8 март 2018 г. — Numbi/Съвет	63
2018/C 161/77	Дело T-169/18: Жалба, подадена на 8 март 2018 г. — Kibelisa Ngambasai/Съвет	64
2018/C 161/78	Дело T-170/18: Жалба, подадена на 8 март 2018 г. — Kande Murotra/Съвет	64
2018/C 161/79	Дело T-171/18: Жалба, подадена на 8 март 2018 г. — Boshab/Съвет	65
2018/C 161/80	Дело T-172/18: Жалба, подадена на 8 март 2018 г. — Akili Mundos/Съвет	65

2018/C 161/81	Дело T-173/18: Жалба, подадена на 8 март 2018 г. — Ramazani Shadary/Съвет	66
2018/C 161/82	Дело T-174/18: Жалба, подадена на 8 март 2018 г. — Mutondo/Съвет	67
2018/C 161/83	Дело T-175/18: Жалба, подадена на 8 март 2018 г. — Ruhorimbere/Съвет	67
2018/C 161/84	Дело T-176/18: Жалба, подадена на 8 март 2018 г. — Mende Omalanga/Съвет	68
2018/C 161/85	Дело T-177/18: Жалба, подадена на 8 март 2018 г. — Kazembe Musonda/Съвет	68
2018/C 161/86	Дело T-180/18: Жалба, подадена на 12 март 2018 г. — VJ/ЕСВД	69
2018/C 161/87	Дело T-181/18: Жалба, подадена на 9 март 2018 г. — Multifit Tiernahrungs/EUIPO (TAKE CARE) .	70
2018/C 161/88	Дело T-185/18: Жалба, подадена на 14 март 2018 г. — Lucchini/Комисия	70
2018/C 161/89	Дело T-191/18: Жалба, подадена на 16 март 2018 г. — Rietze/EUIPO — Volkswagen (Kraftfahrzeuge)	71
2018/C 161/90	Дело T-192/18: Жалба, подадена на 16 март 2018 г. — Rietze/EUIPO — Volkswagen (Kraftfahrzeuge)	72

IV

*(Информация)*ИНФОРМАЦИЯ ОТ ИНСТИТУЦИИТЕ, ОРГАНИТЕ, СЛУЖБИТЕ И АГЕНЦИИТЕ НА
ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ

СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ

Последни публикации на Съда на Европейския съюз в *Официален вестник на Европейския съюз*
(2018/C 161/01)

Последна публикация

ОВ С 152, 30.4.2018 г.

Предишни публикации

ОВ С 142, 23.4.2018 г.

ОВ С 134, 16.4.2018 г.

ОВ С 123, 9.4.2018 г.

ОВ С 112, 26.3.2018 г.

ОВ С 104, 19.3.2018 г.

ОВ С 94, 12.3.2018 г.

Може да намерите тези текстове на адрес

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

СЪД

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

от 13 март 2018 година

относно официалните празници и съдебната ваканция

(2018/C 161/02)

СЪДЪТ,

като взе предвид член 24, параграфи 2, 4 и 6 от Процедурния правилник,

като има предвид, че в изпълнение на тази разпоредба следва да изготви списък с официалните празници и да определи датите на съдебната ваканция,

ПРИЕ НАСТОЯЩОТО РЕШЕНИЕ:

Член 1

Изготвя на основание член 24, параграфи 4 и 6 от Процедурния правилник следния списък с официалните празници:

- Нова година,
- понеделник след Великден,
- 1 май,
- Възнесение,
- понеделник след Петдесетница,
- 23 юни,
- 15 август,
- 1 ноември,
- 25 декември,
- 26 декември

Член 2

Определя на основание член 24, параграфи 2 и 6 от Процедурния правилник за периода от 1 ноември 2018 г. до 31 октомври 2019 г. следните дати на съдебната ваканция:

- Коледа 2018 г.: от понеделник 17 декември 2018 г. до неделя 6 януари 2019 г. включително,
- Великден 2019 г.: от понеделник 15 април 2019 г. до неделя 28 април 2019 г. включително,

— Лятна ваканция 2019 г.: от вторник 16 юли 2019 г. до събота 31 август 2019 г. включително.

Член 3

Настоящото решение влиза в сила в деня на неговото публикуване в *Официален вестник на Европейския съюз*.

Съставено в Люксембург на 13 март 2018 година.

Секретар

A. CALOT ESCOBAR

Председател

K. LENAERTS

ОБЩ СЪД

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД

от 21 март 2018 година

относно съдебната ваканция

(2018/С 161/03)

ОБЩИЯТ СЪД

като взе предвид член 41, параграф 2 от Процедурния правилник,

ПРИЕ НАСТОЯЩОТО РЕШЕНИЕ:

Член 1

Определя за съдебната година, започваща на 1 септември 2018 г., датите на съдебната ваканция по смисъла на член 41, параграфи 2 и 6 от Процедурния правилник, както следва:

- Коледа 2018 г.: от понеделник 17 декември 2018 г. до неделя 6 януари 2019 г. включително,
- Великден 2019 г.: от понеделник 15 април 2019 г. до неделя 28 април 2019 г. включително,
- лятна ваканция 2019 г.: от вторник 16 юли 2019 г. до събота 31 август 2019 г. включително.

Член 2

Настоящото решение влиза в сила в деня на неговото публикуване в *Официален вестник на Европейския съюз*.

Съставено в Люксембург на 21 март 2018 година.

Секретар
E. COULON

Председател
M. JAEGER

V

(Становища)

СЪДЕБНИ ПРОЦЕДУРИ

СЪД

Решение на Съда (голям състав) от 6 март 2018 г. (преюдициални запитвания от Szombathelyi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság — Унгария) — „SEGRO“ Kft./Vas Megyei Kormányhivatal Sárvári Járási Földhivatala (C-52/16), Günther Horváth/Vas Megyei Kormányhivatal (C-113/16)

(Съединени дела C-52/16 и C-113/16) ⁽¹⁾

(Преюдициално запитване — Член 63 ДФЕС — Свободно движение на капитали — Права на ползване върху земеделски земи — Национална правна уредба, съгласно която заанапред възможност за придобиване на такива права имат само близките родственици на собственика на земи и се отнемат, без да се предвижда обезщетение, правата, вече придобити от юридически лица или от физически лица, които не могат да докажат близка родствена връзка с този собственик)

(2018/C 161/04)

Език на производството: унгарски

Запитваща юрисдикция

Szombathelyi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Страни в главното производство

Жалбоподатели: „SEGRO“ Kft. (C-52/16) и Günther Horváth (C-113/16)

Ответници: Vas Megyei Kormányhivatal Sárvári Járási Földhivatala (C-52/16) и Vas Megyei Kormányhivatal (C-113/16)

Диспозитив

Член 63 ДФЕС трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба като разглежданата в главните производства, съгласно която правата на ползване, които вече са били учредени върху земеделски земи и чиито носители нямат качеството на близък родственик на собственика на тези земи, се погасяват *ex lege* и съответно се заличават в ипотните регистри.

⁽¹⁾ ОВ С 136, 18.4.2016 г.
ОВ С 211, 13.6.2016 г.

Решение на Съда (първи състав) от 7 март 2018 г. — SNCF Mobilités, по-рано Société nationale des chemins de fer français (SNCF)/Европейска комисия, Френска република, Mory SA, в ликвидация, Mory Team, в ликвидация

(Дело C-127/16 P) ⁽¹⁾

(Обжалване — Държавни помощи — Помощи, приведени в изпълнение от Френската република в полза на *Sernat* — Помощи за реструктуриране и рекапитализиране, гаранции и отказ от вземания от SNCF към *Sernat* — Решение, с което тези помощи се обявяват за несъвместими с вътрешния пазар и се разпорежда възстановяването им — Продажба на активи *en bloc* — Понятие „продажба“ — Объркване между предмета и цената на продажбата на активите *en bloc* — Открита и прозрачна процедура — Критерий за частния инвеститор — Прилагане на този принцип към прехвърляне на активи *en bloc* — Компенсаторни мерки)

(2018/C 161/05)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: SNCF Mobilités, по-рано Société nationale des chemins de fer français (SNCF) (представители: P. Beurier, O. Billard, G. Fabre и V. Landes, avocats)

Други страни в производството: Европейска комисия (представители: V. Stromsky и T. Maxian Rusche), Френска република, Mory SA, в ликвидация, Mory Team, в ликвидация (представители: B. Vatier и F. Loubières, avocats)

Диспозитив

- 1) Отхвърля жалбата.
- 2) SNCF Mobilités понася, наред с направените от него съдебни разноски, и съдебните разноски, направени от Европейската комисия, както и от Mory SA и Mory Team.

⁽¹⁾ ОВ С 145, 25.4.2016 г.

Решение на Съда (трети състав) от 7 март 2018 г. (преюдициално запитване от Amtsgericht Düsseldorf и Bundesgerichtshof — Германия) — flightright GmbH/Air Nostrum, Líneas Aéreas del Mediterráneo SA (C-274/16), Roland Becker/Hainan Airlines Co. Ltd (C-447/16), Mohamed Barkan и др./Air Nostrum, Líneas Aéreas del Mediterráneo SA (C-448/16)

(Съединени дела C-274/16, C-447/16 и C-448/16) ⁽¹⁾

(Преюдициално запитване — Пространство на свобода, сигурност и правосъдие — Съдебна компетентност по граждански и търговски дела — Регламент (ЕО) № 44/2001 — Член 5, точка 1 — Регламент (ЕС) № 1215/2012 — Член 7, точка 1 — Понятието „дела, свързани с договор“ — Договор за предоставяне на услуги — Свързващ полет, обслужван от различни въздушни превозвачи — Понятието „място на изпълнение“ — Регламент (ЕО) № 261/2004 — Право на пътниците във въздушния транспорт на обезщетение при отказан достъп на борда или голямо закъснение на полета — Иск за обезщетение, предявен срещу въздушния превозвач, който не е установен на територията на държава членка или с когото пътниците нямат договор)

(2018/C 161/06)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Amtsgericht Düsseldorf, Bundesgerichtshof

Страни в главното производство

Ищци: flightright GmbH (C-274/16), Roland Becker (C-447/16), Mohamed Barkan, Souad Asbai, Assia Barkan, Zakaria Barkan, Nousaiba Barkan (C-448/16)

Ответници: Air Nostrum, Líneas Aéreas del Mediterráneo SA (C-274/16), Hainan Airlines Co. Ltd (C-447/16), Air Nostrum, Líneas Aéreas del Mediterráneo SA (C-448/16)

Диспозитив

- 1) Член 5, точка 1, буква б), второ тире от Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела трябва да се тълкува в смисъл, че не се прилага към ответник с местоживеење в трета държава като ответника по главното производство.
- 2) Член 5, точка 1, буква а) от Регламент № 44/2001 трябва да се тълкува в смисъл, че понятието „дела, свързани с договор“ по смисъла на тази разпоредба обхваща иск за обезщетение поради голямо закъснение на свързващ полет, предявен от пътниците във въздушния транспорт на основание Регламент (ЕО) № 261/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 11 февруари 2004 година относно създаване на общи правила за обезщетяване и помощ на пътниците при отказан достъп на борда и отмяна или голямо закъснение на полети, и за отмяна на Регламент (ЕИО) № 295/91, срещу опериращия въздушен превозвач, с когото засегнатият пътник няма сключен договор.
- 3) Член 5, точка 1, буква б), второ тире от Регламент № 44/2001 и член 7, точка 1, буква б), второ тире от Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела трябва да се тълкуват в смисъл, че при свързващ полет „мястото на изпълнение“ на този полет по смисъла на посочените разпоредби е мястото на пристигане на втория полет, когато превозът с двата полета е осъществен от различни въздушни превозвачи и искът за обезщетение поради голямо закъснение на свързващия полет на основание Регламент № 261/2004 се основава на инцидент, настъпил по време на първия от тези полети, осъществен от въздушен превозвач, който не е страна по договора със засегнатите пътници.

⁽¹⁾ ОВ С 343, 19.9.2016 г.
ОВ С 428, 21.11.2016 г.

Решение на Съда (голям състав) от 6 март 2018 г. (преюдициално запитване от Bundesgerichtshof — Германия) — Slowakische Republik/Achmea BV

(Дело C-284/16) ⁽¹⁾

(Преюдициално запитване — Двустранен инвестиционен договор, сключен през 1991 г. между Кралство Нидерландия и Чешката и Словацка федерална република и все още приложим между Кралство Нидерландия и Словацката република — Разпоредба, съгласно която инвеститор от едната договаряща се страна може да сезира арбитражен съд в случай на спор с другата договаряща се страна — Съвместимост с членове 18 ДФЕС, 267 ДФЕС и 344 ДФЕС — Понятие за юрисдикция — Автономия на правото на Съюза)

(2018/C 161/07)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Bundesgerichtshof

Страни в главното производство

Жалбоподател: Slowakische Republik

Ответник: Achmea BV

Диспозитив

Членове 267 ДФЕС и 344 ДФЕС трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат разпоредба на сключено от държавите членки международно споразумение като член 8 от Спогодбата за насърчаване и взаимна защита на инвестициите между Кралство Нидерландия и Чешката и Словашка федерална република, съгласно която всеки инвеститор от една от тези държави членки може в случай на спор във връзка с инвестиции в другата държава членка да заведе дело срещу последната пред арбитражен съд, чиято компетентност тази държава членка се е задължила да приеме.

⁽¹⁾ ОВ С 296, 16.8.2016 г.

Решение на Съда (втори състав) от 8 март 2018 г. (преюдициално запитване от Oberlandesgericht Düsseldorf — Германия) — DOCERAM GmbH/CeramTec GmbH

(Дело C-395/16) ⁽¹⁾

(Преюдициално запитване — Интелектуална и индустриална собственост — Регламент (ЕО) № 6/2002 — Промишлен дизайн на Общността — Член 8, параграф 1 — Особенности на видения външен вид на продукт, които са наложени изключително от техническата му функция — Критерии за преценка — Наличие на алтернативни промишлени дизайни — Вземане предвид на гледната точка на „обективен наблюдател“)

(2018/C 161/08)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Oberlandesgericht Düsseldorf

Страни в главното производство

Жалбоподател: DOCERAM GmbH

Ответник: CeramTec GmbH

Диспозитив

- 1) Член 8, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 6/2002 на Съвета от 12 декември 2001 година относно промишления дизайн на Общността трябва да се тълкува в смисъл, че за да се прецени дали особеностите на видения външен вид на продукт са наложени изключително от техническата му функция, следва да се установи дали тази функция е единственият определящ за особеностите фактор, като в това отношение наличието на алтернативни промишлени дизайни не е решаващо.
- 2) Член 8, параграф 1 от Регламент № 6/2002 трябва да се тълкува в смисъл, че за да определи дали съответните особености на видения външен вид на продукт са наложени изключително от техническата му функция по смисъла на тази разпоредба, националният съд следва да взема предвид всички обективни и релевантни за всеки конкретен случай обстоятелства. В това отношение не следва да се изхожда от възприемането от страна на „обективен наблюдател“.

⁽¹⁾ ОВ С 419, 14.11.2016 г.

Решение на Съда (първи състав) от 7 март 2018 г. (преюдициално запитване от Tribunale civile di Trapani — Италия) — Giuseppa Santoro/Comune di Valderice, Presidenza del Consiglio dei Ministri

(Дело C-494/16) ⁽¹⁾

(Преюдициално запитване — Социална политика — Срочна заетост — Договори, сключени с работодател от публичния сектор — Мерки за санкциониране на злоупотребите със срочни трудови договори — Принципи на равностойност и ефективност)

(2018/C 161/09)

Език на производството: италиански

Запитваща юрисдикция

Tribunale civile di Trapani

Страни в главното производство

Жалбоподател: Giuseppa Santoro

Ответници: Comune di Valderice, Presidenza del Consiglio dei Ministri

Диспозитив

Клауза 5 от Рамковото споразумение за срочната работа, сключено на 18 март 1999 г., което се съдържа в приложението към Директива 1999/70/ЕО на Съвета от 28 юни 1999 година относно Рамково споразумение за срочната работа, сключено между Европейската конфедерация на профсъюзите (CES), Съюза на индустриалците в Европейската общност (UNICE) и Европейския център на предприятията с държавно участие (СЕЕР), трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национална правна уредба, която, от една страна, не санкционира злоупотребата с последователни срочни трудови договори от страна на работодател от публичния сектор с изплащането на засегнатия работник или служител на обезщетение, с което да се компенсира липсата на преобразуване на срочното трудово правоотношение в трудово правоотношение за неопределено време, но от друга страна, предвижда плащането на обезщетение от 2,5 до 12 последни месечни брутни трудови възнаграждения на посочения работник или служител, като е възможно последният да бъде и напълно обезщетен за вредата, ако докаже, чрез презумпция, че е загубил възможности за работа или че ако е бил обявен редовен конкурент, той е цял да го спечели, стига тази правна уредба да е придружена от ефективен и възпиращ санкционен механизъм, което трябва да се провери от запитващата юрисдикция.

⁽¹⁾ ОВ С 454, 5.12.2016 г.

Решение на Съда (първи състав) от 7 март 2018 г. (преюдициално запитване от Nejvyšší soud České republiky — Чешка република) — E.ON Czech Holding AG/Michael Dědouch, Petr Streitberg, Pavel Suda

(Дело C-560/16) ⁽¹⁾

(Преюдициално запитване — Регламент (ЕО) № 44/2001 — Съдебна компетентност по граждански и търговски дела — Изключителна компетентност — Член 22, точка 2 — Действителност на решенията на органи на дружества или други юридически лица със седалище на територията на държава членка — Изключителна компетентност на съдилищата на тази държава членка — Решение, с което общото събрание на дружество задължава миноритарните си акционери да прехвърлят на мажоритарния му акционер ценните си книжа в това дружество и определя размера на дължимата от последния насрещна престация — Съдебно производство, в което се проверява дали тази насрещна престация е справедлива)

(2018/C 161/10)

Език на производството: чешки

Запитваща юрисдикция

Nejvyšší soud České republiky

Страни в главното производство

Жалбоподател: E.ON Czech Holding AG

Ответници: Michael Dédouch, Petr Streitberg, Pavel Suda

в присъствието на: Jihočeská plynárenská, a.s.

Диспозитив

Член 22, точка 2 от Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела трябва да се тълкува в смисъл, че иск като разглеждания в главното производство за проверка справедлива ли е насрещната престация, която мажоритарният акционер на дадено дружество дължи на миноритарните акционери на същото за принудително прехвърлените му от тях акции, е от изключителната компетентност на съдилищата на държавата членка, на чиято територия е установено това дружество.

⁽¹⁾ ОВ С 22, 23.1.2017 г.

Решение на Съда (голям състав) от 6 март 2018 г. — Европейска комисия/FIH Holding A/S, FIH Erhvervsbank A/S

(Дело C-579/16 P) ⁽¹⁾

(Обжалване — Държавни помощи — Понятието „помощ“ — Понятието „икономическо предимство“ — Принцип на частния оператор в условията на пазарна икономика — Условия за приложимост и за прилагане — Финансова криза — Последователни напеси за оздравяването на банка — Отчитане или не, в рамките на преценката на втората напеса, на рисковете от ангажираността, поети от държавата членка по време на първата напеса)

(2018/C 161/11)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподател: Европейска комисия (представители: A. Bouchagiar, L. Flynn и K. Blanck-Putz)

Други страни в производството: FIH Holding A/S, FIH Erhvervsbank A/S (представител: O. Koktvedgaard, advokat)

Диспозитив

- 1) Отменя решение на Общия съд на Европейския съюз от 15 септември 2016 г., FIH Holding и FIH Erhvervsbank/Комисия (T-386/14, EU:T:2016:474).
- 2) Отхвърля първото основание по първоинстанционната жалба до Общия съд на Европейския съюз.
- 3) Връща делото на Общия съд на Европейския съюз за произнасяне по второто основание.
- 4) Не се произнася по съдебните разноски.

⁽¹⁾ ОВ С 14, 16.1.2017 г.

Решение на Съда (десети състав) от 7 март 2018 г. (преюдициално запитване от Augstākā tiesa — Латвия) — DW/Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūra

(Дело C-651/16) ⁽¹⁾

(Преюдициално запитване — Социално осигуряване — Обезщетение за майчинство — Изчисляване на размера въз основа на доходите на осигуреното лице за референтен период от дванадесет месеца — Лице, което през този период е било на работа в институция на Европейския съюз — Национална правна уредба, предвиждаща определянето на разглежданото обезщетение в размер на 70 % от средната осигурителна основа — Ограничаване на свободното движение на работници — Принцип на лоялно сътрудничество)

(2018/C 161/12)

Език на производството: латвийски

Запитваща юрисдикция

Augstākā tiesa

Страни в главното производство

Жалбоподател: DW

Отговорник: Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūra

Диспозитив

Член 45 ДФЕС трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска правна уредба на държава членка като разглежданата в главното производство, която за целите на определянето на средната осигурителна основа, служеща за изчисляване размера на обезщетението за майчинство, приравнява месеците от референтния период, през които съответното лице е работило за институция на Европейския съюз и не се е осигурявало по схемата за социално осигуряване на тази държава членка, на период на липса на заетост, и прилага по отношение на тях средната осигурителна основа, определена в посочената държава членка, което води до значително намаляване на размера на отпуснатото на това лице обезщетение за майчинство, в сравнение с размера му, който лицето би могло да получи, ако бе упражнявало професионална дейност единствено в тази държава членка.

⁽¹⁾ ОВ С 86, 20.3.2017 г.

Решение на Съда (първи състав) от 7 март 2018 г. (преюдициално запитване от Conseil d'État — Франция) — Cristal Union, правопреемник на Sucrerie de Toury SA/Ministre de l'Économie et des Finances

(Дело C-31/17) ⁽¹⁾

(Преюдициално запитване — Директива 2003/96/ЕО — Данъчно облагане на енергийните продукти и електроенергията — Член 14, параграф 1, буква а) — Енергийни продукти, използвани за производството на електроенергия — Задължение за освобождаване от данъчно облагане — Член 15, параграф 1, буква в) — Енергийни продукти, използвани за комбинирано производство на топло- и електроенергия — Възможност за освобождаване от данъци или намаляване на данъчните ставки — Природен газ, предназначени за когенерация на топло- и електроенергия)

(2018/C 161/13)

Език на производството: френски

Запитваща юрисдикция

Conseil d'État

Страни в главното производство

Жалбоподател: Cristal Union, правопреемник на Sucrerie de Toury SA

Отговорник: Ministre de l'Économie et des Finances

Диспозитив

Член 14, параграф 1, буква а) от Директива 2003/96/ЕО на Съвета от 27 октомври 2003 година относно реструктурирането на правната рамка на Общността за данъчно облагане на енергийните продукти и електроенергията трябва да се тълкува в смисъл, че предвиденото в тази разпоредба задължително данъчно освобождаване се прилага за енергийните продукти, използвани за производството на електроенергия, когато тези продукти са използвани за комбинираното производство на електричество и на топлоенергия, по смисъла на член 15, параграф 1, буква в) от тази директива.

⁽¹⁾ ОВ С 112, 10.4.2017 г.

Решение на Съда (седми състав) от 8 март 2018 г. (преюдициално запитване от Tribunal da Relação do Porto — Португалия) — Saeu Home & Garden NV/SA/Lusavouga-Máquinas e Acessórios Industriais SA

(Дело C-64/17) ⁽¹⁾

(Преюдициално запитване — Съдебно сътрудничество по граждански дела — Съдебна компетентност и изпълнение на съдебни решения по граждански и търговски дела — Регламент (ЕС) № 1215/2012 — Член 25 — Наличие на клауза за предоставяне на компетентност — Устно споразумение без писмени доказателства — Клауза, която се съдържа в общите условия за продажба, споменати във фактурите — Член 7, точка 1, буква б) — Договор за дистрибуция между дружества, установени в две различни държави членки, с предмет пазара на трета държава членка — Член 7, точка 1, буква б), второ тире — Определяне на компетентната юрисдикция — Място на изпълнение на характерното за такъв договор задължение)

(2018/C 161/14)

Език на производството: португалски

Запитваща юрисдикция

Tribunal da Relação do Porto

Страни в главното производство

Жалбоподател: Saeu Home & Garden NV/SA

Отговорник: Lusavouga-Máquinas e Acessórios Industriais SA

Диспозитив

1) Член 25, параграф 1 от Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела трябва да се тълкува в смисъл, че без да се засягат проверките, които трябва да направи запитващата юрисдикция, клауза за предоставяне на компетентност като разглежданата в главното производство, включена в общите условия за продажба, споменати във фактури, издадени от една от договарящите страни, не отговаря на изискванията на посочената разпоредба.

- 2) Член 7, точка 1 от Регламент № 1215/2012 трябва да се тълкува в смисъл, че юрисдикцията, която по силата на тази разпоредба е компетентна да се произнесе по искане за обезщетение във връзка с прекратяването на договор за дистрибуция, сключен между две дружества, установени и извършващи дейност в различни държави членки, за предлагане на стоки на националния пазар на трета държава членка, на чиято територия нито едно от тези дружества не разполага с клон или представителство, е юрисдикцията на държавата членка, в която се намира мястото, където основно се предоставят услугите, според разпоредбите на договора, а при липса на такива разпоредби — там където се извършва действителното изпълнение на този договор, и при невъзможност за определяне на мястото на това основание — там където се намира местоживеенето на доставчика на услугите.

⁽¹⁾ ОВ С 112, 10.4.2017 г.

Решение на Съда (десети състав) от 7 март 2018 г. (преюдициално запитване от Curtea de Apel Constanța — Румъния) — *Întreprinderea Individuală Dobre M. Marius/Ministerul Finanțelor Publice — A.N.A.F. — D.G.R.F.P. Galați — Serviciul Soluționare Contestații, A.N.A.F — D.G.R.F.P. Galați — A.J.F.P. Constanța — Serviciul Inspecție Fiscală Persoane Fizice 2 Constanța*

(Дело C-159/17) ⁽¹⁾

(Преюдициално запитване — Обща система на данъка върху добавената стойност (ДДС) — Директива 2006/112/ЕО — Зачистване на регистрацията по ДДС — Задължение за внасяне на ДДС, събрано в периода, в който е заличен идентификационният номер по ДДС — Непризнаване на право на приспадане на ДДС във връзка с покупките, направени през този период)

(2018/C 161/15)

Език на производството: румънски

Запитваща юрисдикция

Curtea de Apel Constanța

Страни в главното производство

Жалбоподател: *Întreprinderea Individuală Dobre M. Marius*

Ответници: *Ministerul Finanțelor Publice — A.N.A.F. — D.G.R.F.P. Galați — Serviciul Soluționare Contestații, A.N.A.F — D.G.R.F.P. Galați — A.J.F.P. Constanța — Serviciul Inspecție Fiscală Persoane Fizice 2 Constanța*

Диспозитив

Членове 167—169, член 179, член 213, параграф 1, член 214, параграф 1 и член 273 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат национална правна уредба като разглежданата в главното производство, която позволява на данъчната администрация да откаже на данъчнозадължено лице право на приспадане на ДДС, когато се установи, че в резултат на вменените му нарушения данъчната администрация не е могла да получи необходимите данни, за да установи, че материалноправните изисквания, пораждащи право на приспадане на платения ДДС по получени доставки от данъчнозадълженото лице, са изпълнени или че въпросното лице е действало чрез измама, за да получи това право, като това следва да се провери от запитващата юрисдикция.

⁽¹⁾ ОВ С 221, 10.7.2017 г.

Жалба, подадена на 15 ноември 2018 г. от Arrigoni SpA срещу решението на Общия съд (седми състав), постановено на 22 септември 2017 г., по дело T-454/16 — Arrigoni / EUIPO — Arrigoni Battista (Arrigoni Valtaleggio)

(Дело C-642/17 P)

(2018/C 161/16)

Език на производството: италиански

Страни

Жалбоподател: Arrigoni SpA (представител: P. Di Gravio, avvocato)

Друга страна в производството: Служба на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO), Arrigoni Battista SpA

С определение от 22 март 2018 г. Съдът (десети състав) отхвърли жалбата и осъди Arrigoni SpA да понесе направените от него съдебни разноски.

Жалба, подадена на 30 януари 2018 г. от Dominique Bilde срещу решението, постановено от Общия съд (шести състав) на 29 ноември 2017 г. по дело T-633/16, Bilde/Парламент

(Дело C-67/18 P)

(2018/C 161/17)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: Dominique Bilde (представител: G. Sauveur, avocat)

Други страни в производството: Европейски парламент, Съвет на Европейския съюз

Искания на жалбоподателя

- Да се измени обжалваното решение и следователно:
- да се отмени решението на генералния секретар на Европейския парламент от 23 юни 2016 г., съобщено на 6 юли 2016 г., в което се приема, че „в полза на г-жа Dominique Bilde недължимо е платена сумата от 40 320 EUR“, и се разпорежда отговорният разпоредител с бюджетни кредити и счетоводителят на институцията да предприемат действия за възстановяването ѝ,
- да се отмени и дебитно известие № 2016-899, което същият генерален финансов директор е подписал на 4 юли 2016 г.,
- да се вземе решение по сумата, която да се присъди на жалбоподателя като обезщетение за неимуществените вреди, произтичащи едновременно от неоснователните обвинения, повдигнати преди приключването на разследването, от засягането на доброто му име и от значителните смущения, които е предизвикало обжалваното решение в неговия личен живот и политическа дейност,
- да се вземе решение по сумата, която да се присъди на жалбоподателя за съдебни разноски,
- да се осъди Европейският парламент да заплати всички съдебни разноски.

Основания и основни доводи

1. Първото основание е за липса на компетентност на автора на акта:
 - финансовите въпроси са от компетентността на Бюрото на Европейския парламент, а не от тази на генералния му секретар,
 - липса на делегирането ѝ на генералния секретар,
 - възражение за незаконосъобразност поради засягане на независимостта на членовете на ЕП и на правото им на непристрастност.
2. Второто основание е за нарушение на принципа „*electa una via*“:
 - председателят на Парламента е сезирал OLAF и френския съд.
3. Третото основание е за нарушение на правото на защита:
 - нарушение от страна на председателя на Парламента на презумпцията за невиновност,
 - администрацията на Парламента е съдия и страна по спора,
 - промяна в хода на производството на твърденията на Парламента за нарушения,
 - отказ на председателя на Парламента да изслуша жалбоподателя.
4. Четвъртото основание е за обръщане на тежестта на доказване:
 - Парламентът, въпреки че не разполага с каквито и да било сериозни доказателства, иска от жалбоподателя да докаже, че не е допуснал неизпълнение на задължения.
5. Петото основание е за непълнота на мотивите:
 - единственият изложен мотив е публикуването на организационната структура, която обаче не доказва каквото и да било.
6. Шестото основание е за накръняване на принципа на правна сигурност и на принципа на защита на оправданите правни очаквания:
 - няма правило за това какъв списък с доказателства следва да бъдат представени и жалбоподателят следователно е жертва на произвол от страна на Парламента.
7. Седмото основание е за накръняване на гражданските права на парламентарните сътрудници:
 - Парламентът забранява на сътрудниците да извършват политическа дейност.
8. Осмото основание е за дискриминационно третиране, за „*Fumus persecutionis*“ и за злоупотреба с власт:
 - жалбоподателят е подложен на тази процедура поради политическата враждебност, която председателят на Парламента проявявал към него.
9. Деветото основание е за засягане на независимостта на членовете на ЕП:
 - работата на парламентарните сътрудници не се ограничава до законодателната дейност.
10. Десетото основание е за липса на доказателства:
 - Парламентът единствено отговаря, че представените от жалбоподателя документи не установяват нищо, докато същите били доказателства за работата на сътрудника,

— Парламентът не може да докаже твърденията си.

11. Единадесетото основание е за нарушение на принципа на пропорционалност:

— организационната структура (въз основа на която председателят на Парламента инициира процедурата) е публикувана през февруари 2015 г, а възстановяването на надветите суми се отнася за октомври 2014 г.

**Преюдициално запитване от Raad van State (Нидерландия), постъпило на 2 февруари 2018 г. —
Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid/A и др.**

(Дело C-70/18)

(2018/C 161/18)

Език на производството: нидерландски

Запитваща юрисдикция

Raad van State

Страни в главното производство

Жалбоподател: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Други страни в производството: А, В, Р

Преюдициални въпроси

- 1) а. Следва ли член 7 от Решение № 2/76 ⁽¹⁾, съответно член 13 от Решение № 1/80 да се тълкуват в смисъл, че тези разпоредби допускат национална правна уредба, в която се предвижда общото обработване и съхранение на биометрични данни на граждани на трети държави, включително и на турски граждани, във файл по смисъла на член 2, букви а) и б) от Директива 95/46/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 24 октомври 1995 г. за защита на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни (ОВ L 281, 1995 г. [стр. 31; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 17, стр. 10]), тъй като тази правна уредба не надхвърля необходимото за постигане на преследваната от нея законна цел — предотвратяване и противодействие на измамите с фалшива самоличност и документните измами?
 - б. От значение ли е за това обстоятелството, че срокът на съхранение на биометричните данни зависи от срока на законното и/или незаконното пребиваване на граждани на трети държави, включително и на турски граждани?
- 2) Следва ли член 7 от Решение № 2/76, съответно член 13 от Решение № 1/80 да се тълкуват в смисъл, че национална правна уредба не представлява ограничение по смисъла на тези разпоредби, ако последиците от националната правна уредба за достъпа до трудовия пазар са твърде несигурни и твърде непреки съгласно тези разпоредби, за да може да се приеме, че се възпрепятства този достъп?
- 3) а. Ако отговорът на втория въпрос е, че национална правна уредба, която с цел предотвратяването, разкриването и разследването на терористични или нетерористични престъпни деяния позволява от база данни да се предоставят на трети лица биометричните данни на граждани на трети държави, включително и на турски граждани, представлява ново ограничение, следва ли член 52, параграф 1 във връзка с членове 7 и 8 от Хартата на основните права на Европейския съюз да се тълкува в смисъл, че не допуска такава национална правна уредба?
 - б. От значение ли е за това обстоятелството, че в момента на задържането на гражданин на трета държава поради подозрение, че е извършил престъпление, той носи в себе си документа за пребиваване, в който се съхраняват биометричните му данни?

⁽¹⁾ На Съвета за асоцииране, създаден със Споразумението за асоцииране между Европейската икономическа общност и Турция.

Преюдициално запитване от Contencioso-Administrativo n° 1 de Pamplona (Испания), постъпило на 5 февруари 2018 г. — Daniel Ustariz Aróstegui/Departamento de Educación del Gobierno de Navarra

(Дело C-72/18)

(2018/C 161/19)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Juzgado de lo Contencioso-Administrativo n° 1 de Pamplona

Страни в главното производство

Жалбоподател: Daniel Ustariz Aróstegui

Ответник: Departamento de Educación del Gobierno de Navarra

Преюдициален въпрос

- 1) Трябва ли клауза 4 от Рамковото споразумение относно срочната работа, сключено между CES, UNICE и СЕЕР, прието с Директива 1999/70/ЕО на Съвета от 28 юни 1999 година ⁽¹⁾, да се тълкува в смисъл, че не допуска регионална норма като разглежданата в главното производство, която изрично изключва признаването и изплащането на определено допълнително възнаграждение за степен на служители в публичната администрация на Навара от категорията „временно наети държавни служители“ — със срочен договор — на основание че това допълнително възнаграждение е възнаграждение за израстване и развитие на професионална кариера, която е присъща и отредена само за категорията „държавни служители“ (с безсрочен договор)?

⁽¹⁾ Директива 1999/70/ЕО на Съвета от 28 юни 1999 година относно Рамково споразумение за срочната работа, сключено между Европейската конфедерация на профсъюзите (CES), Съюза на индустриалците в Европейската общност (UNICE) и Европейския център на предприятията с държавно участие (СЕЕР) (ОВ L 175, стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 5, стр. 129).

Жалба, подадена на 6 февруари 2018 г. от Sophie Montel срещу решението, постановено от Общия съд (шести състав) на 29 ноември 2017 г. по дело T-634/16, Montel/Парламент

(Дело C-84/18 P)

(2018/C 161/20)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: Sophie Montel (представител: G. Sauveur, avocat)

Други страни в производството: Европейски парламент, Съвет на Европейския съюз

Искания на жалбоподателя

- Да се измени обжалваното решение и следователно:
- да се отмени решението на генералния секретар на Европейския парламент от 24 юни 2016 г., съобщено на 6 юли 2016 г., в което се приема, че „в полза на г-жа Sophie Montel недължимо е платена сумата от 77 276,42 EUR“, и се разпорежда отговорният разпоредител с бюджетни кредити и счетоводителят на институцията да предприемат действия за възстановяването ѝ,
- да се отмени и дебитно известие № 2016-897, което същият генерален финансов директор е подписал на 4 юли 2016 г.,
- да се вземе решение по сумата, която да се присъди на жалбоподателя като обезщетение за неимуществените вреди, произтичащи едновременно от неоснователните обвинения, повдигнати преди приключването на разследването, от засягането на доброто му име и от значителните смущения, които е предизвикало обжалваното решение в неговия личен живот и политическа дейност,

- да се вземе решение по сумата, която да се присъди на жалбоподателя за съдебни разноски,
- да се осъди Европейският парламент да заплати всички съдебни разноски.

Основания и основни доводи

1. Първото основание е за липса на компетентност на автора на акта:
 - финансовите въпроси са от компетентността на Бюрото на Европейския парламент, а не от тази на генералния му секретар,
 - липса на делегирането ѝ на генералния секретар,
 - възражение за незаконосъобразност поради засягане на независимостта на членовете на ЕП и на правото им на непристрастност.
2. Второто основание е за нарушение на принципа „*electa una via*“:
 - председателят на Парламента е сезирал OLAF и френския съд.
3. Третото основание е за нарушение на правото на защита:
 - нарушение от страна на председателя на Парламента на презумпцията за невинност,
 - администрацията на Парламента е съдия и страна по спора,
 - промяна в хода на производството на твърденията на Парламента за нарушения,
 - отказ на председателя на Парламента да изслуша жалбоподателя.
4. Четвъртото основание е за обръщане на тежестта на доказване:
 - Парламентът, въпреки че не разполага с каквито и да било сериозни доказателства, иска от жалбоподателя да докаже, че не е допуснал неизпълнение на задължения.
5. Петото основание е за непълнота на мотивите:
 - единственият изложен мотив е публикуването на организационната структура, която обаче не доказва каквото и да било.
6. Шестото основание е за накръняване на принципа на правна сигурност и на принципа на защита на оправданите правни очаквания:
 - няма правило за това какъв списък с доказателства следва да бъдат представени и жалбоподателят следователно е жертва на произвол от страна на Парламента.
7. Седмото основание е за накръняване на гражданските права на парламентарните сътрудници:
 - Парламентът забранява на сътрудниците да извършват политическа дейност.
8. Осмото основание е за дискриминационно третиране, за „*Fumus persecutionis*“ и за злоупотреба с власт:
 - жалбоподателят е подложен на тази процедура поради политическата враждебност, която председателят на Парламента проявявал към него.
9. Деветото основание е за засягане на независимостта на членовете на ЕП:
 - работата на парламентарните сътрудници не се ограничава до законодателната дейност.

10. Десетото основание е за липса на доказателства:

- Парламентът единствено отговаря, че представените от жалбоподателя документи не установяват нищо, докато същите били доказателства за работата на сътрудника,
- Парламентът не може да докаже твърденията си.

11. Единадесетото основание е за нарушение на принципа на пропорционалност:

- организационната структура (въз основа на която председателят на Парламента иницира процедурата) е публикувана през февруари 2015 г, а възстановяването на надветните суми се отнася за август 2014 г.

Иск, предявен на 7 февруари 2018 г. — Европейска комисия/Велико Херцогство Люксембург

(Дело C-86/18)

(2018/C 161/21)

Език на производството: френски

Страни

Ищец: Европейска комисия (представители: P. Ondrůšek, F. Thiran, G. von Rintelen)

Ответник: Велико Херцогство Люксембург

Искания на ищеца

- да се установи, че като не е въвело най-късно до 18 април 2016 г., законовите, подзаконовите и административни разпоредби, необходими за съобразяване с Директива 2014/23/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 февруари 2014 година за възлагане на договори за концесия (ОВ L 94, стр. 1), или при всички положения, като не е съобщило тези разпоредби на Комисията, Великото херцогство Люксембург не е изпълнило задълженията си съгласно член 51 от посочената директива;
- на основание член 260, параграф 3 ДФЕС да се наложи на Великото херцогство Люксембург периодична имуществена санкция в размер на 12 920 EUR на ден, считано от датата на постановяване на решението по настоящото дело за неизпълнение на задължението за съобщаване на мерките за транспониране на Директива 2014/23/ЕС;
- да се осъди Велико Херцогство Люксембург да заплати съдебните разноски.

Основания и основни доводи

1. Съгласно член 51, параграф 1 от Директива 2014/23/ЕС държавите членки са длъжни да въведат в сила разпоредбите, необходими, за да се съобразят с тази директива, най-късно до 18 април 2016 г. При липса на съобщаване на мерки за транспонирането на Директивата от страна на Люксембург, Комисията решава да сезира Съда.
2. В исковата си молба Комисията предлага на Люксембург да се наложи периодична имуществена санкция от 12 920 EUR на ден. Размерът на санкцията е изчислен, като е отчетена тежестта и продължителността на нарушението, както и възпиращият ефект съобразно капацитета за плащане на посочената държава членка.

Иск, предявен на 7 февруари 2018 г. — Европейска комисия/Велико херцогство Люксембург

(Дело С-87/18)

(2018/С 161/22)

*Език на производството: френски***Страни***Ищец:* Европейска комисия (представители: P. Ondrůšek, F. Thiran, G. von Rintelen)*Ответник:* Велико херцогство Люксембург**Искания на ищеца**

- да се признае за установено, че като не е въвело в сила до 18 април 2016 г. законовите, подзаконовите и административните разпоредби, необходими за да се съобрази с Директива 2014/24/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 февруари 2014 година за обществените поръчки и за отмяна на Директива 2004/18/ЕО (ОВ L 94, стр. 65), и при всички положения като не е уведомило Комисията за такива разпоредби, Великото херцогство Люксембург не е изпълнило задълженията си по член 90, параграф 1 от посочената директива,
- на основание член 260, параграф 3 ДФЕС да се наложи на Великото херцогство Люксембург периодична имуществена санкция в размер на 11 628 EUR на ден, считано от датата на постановяването на решение по настоящото дело за неизпълнение на задължението за съобщаване на мерките за транспониране на Директива 2014/24/ЕС,
- да се осъди Великото херцогство Люксембург да заплати съдебните разноски.

Основания и основни доводи

1. Съгласно член 90, параграф 1 от Директива 2014/24/ЕС държавите членки са били длъжни до 18 април 2016 г. да въведат в сила разпоредбите, необходими за да се съобразят с тази директива. Тъй като Люксембург не е съобщило мерки за транспониране на директивата, Комисията решава да сезира Съда.
2. В исковата си молба Комисията предлага да се наложи на Люксембург периодична имуществена санкция в размер на 11 628 EUR на ден. Размерът на периодичната имуществена санкция е изчислен с оглед на тежестта и на продължителността на нарушението, както и на възпиращото действие на санкцията предвид платежоспособността на тази държава членка.

Иск, предявен на 7 февруари 2018 г. — Европейска комисия/Велико херцогство Люксембург

(Дело С-88/18)

(2018/С 161/23)

*Език на производството: френски***Страни***Ищец:* Европейска комисия (представители: P. Ondrůšek, F. Thiran, G. von Rintelen)*Ответник:* Велико херцогство Люксембург

Искания на ищеца

- да се признае за установено, че като не е въвело в сила до 18 април 2016 г. законовите, подзаконовите и административните разпоредби, необходими за да се съобрази с Директива 2014/25/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 февруари 2014 година относно възлагането на поръчки от възложители, извършващи дейност в секторите на водоснабдяването, енергетиката, транспорта и пощенските услуги и за отмяна на Директива 2004/17/ЕО (ОВ L 94, стр. 243), и при всички положения като не е уведомило Комисията за такива разпоредби, Великото херцогство Люксембург не е изпълнило задълженията си по член 106, параграф 1 от посочената директива,
- на основание член 260, параграф 3 ДФЕС да се наложи на Великото херцогство Люксембург периодична имуществена санкция в размер на 11 628 EUR на ден, считано от датата на постановяването на решение по настоящото дело за неизпълнение на задължението за съобщаване на мерките за транспониране на Директива 2014/25/ЕС,
- да се осъди Великото херцогство Люксембург да заплати съдебните разноски.

Основания и основни доводи

1. Съгласно член 106, параграф 1 от Директива 2014/25/ЕС държавите членки са били длъжни до 18 април 2016 г. да въведат в сила разпоредбите, необходими за да се съобразят с тази директива. Тъй като Люксембург не е съобщило мерки за транспониране на директивата, Комисията решава да сезира Съда.
2. В исквата си молба Комисията предлага да се наложи на Люксембург периодична имуществена санкция в размер на 11 628 EUR на ден. Размерът на периодичната имуществена санкция е изчислен с оглед на тежестта и на продължителността на нарушението, както и на възпиращото действие на санкцията предвид платежоспособността на тази държава членка.

Преюдициално запитване от Hoge Raad der Nederlanden (Нидерландия), постъпило на 9 февруари 2018 г. — Sociale Verzekeringsbank, други страни: F. van den Berg и H.D. Giesen

(Дело C-95/18)

(2018/C 161/24)

Език на производството: нидерландски

Запитваща юрисдикция

Hoge Raad der Nederlanden

Страни в главното производство

Жалбоподател: Sociale Verzekeringsbank (Svb)

Други страни: F. van den Berg и H.D. Giesen

Преюдициални въпроси

- 1) а) Трябва ли членове 45 ДФЕС и 48 ДФЕС да се тълкуват в смисъл, че не допускат в случаи като настоящите национална разпоредба като член 6а, буква в) от АОВ ⁽¹⁾? Последица от тази разпоредба е, че пребиваващо в Нидерландия лице не е осигурено по социалноосигурителната схема на държавата на пребиваване, ако упражнява трудова дейност в друга държава членка и въз основа на член 13 от Регламент 1408/71 ⁽²⁾ е подчинено на социалноосигурителното законодателство на държавата на заетост. Настоящите случаи се характеризират с обстоятелството, че въз основа на законодателството на държавата на заетост, поради ограничения обхват на упражняваната в нея трудова дейност, заинтересованите лица нямат право на пенсия за осигурителен стаж и възраст?

- б) Релевантно ли е за отговора на въпрос 1а обстоятелството, че лице, пребиваващо на територията на държава, която не е компетентна съгласно член 13 от Регламент № 1408/71, не е задължено да плаща вноски за социално осигуряване в тази държава на пребиваване? За периодите, в които пребиваващото лице упражнява трудова дейност в друга държава членка, то е подчинено само на схемата за социална сигурност на държавата на заетост именно на основание член 13 от Регламент № 1408/71 и освен това в такъв случай националното законодателство на Нидерландия не предвижда задължение за плащане на вноски?
- 2) Релевантно ли е за отговора на въпрос 1 обстоятелството, че е било възможно заинтересованите лица да се осигуряват доброволно по реда на AOW или да отправят искане до SVB за сключване на споразумение по смисъла на член 17 от Регламент № 1408/71?
- 3) Допуска ли член 13 от Регламент № 1408/71 възможността, лице, като съпругата на г-н Giesen Steht, която преди 1 януари 1989 г. е била осигурена по реда на AOW по преценка само въз основа на националното законодателство в своята държава на пребиваване, Нидерландия, да придобие право на пенсия за осигурителен стаж и възраст въз основа на това осигуряване, доколкото става дума за периоди, в които съгласно тази разпоредба от регламента, поради упражняването на трудова дейност в друга държава членка, тя е била подчинена на законодателството на тази държава на заетост? Или следва правото на обезщетение въз основа на AOW да се разглежда като право на обезщетение, което съгласно националното законодателство не е свързано условия за заетост или за осигуряване по смисъла на решението *Bosman*, така че съображенията в това решение могат да се приложат в нейния случай?

⁽¹⁾ Общ закон за пенсионното осигуряване.

⁽²⁾ Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 година за прилагането на схеми за социално осигуряване на заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността (ОВ L 149, 1971 г., стр. 2; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 1, стр. 26).

Преюдициално запитване от Hoge Raad der Nederlanden (Нидерландия), постъпило на 9 февруари 2018 г. — Sociale Verzekeringsbank, друга страна: С.Е. Franzen

(Дело C-96/18)

(2018/C 161/25)

Език на производството: нидерландски

Запитваща юрисдикция

Hoge Raad der Nederlanden

Страни в главното производство

Жалбоподател: Sociale Verzekeringsbank (Svb)

Друга страна: С.Е. Franzen

Преюдициални въпроси

- 1) Трябва ли членове 45ДФЕС и 48 ДФЕС да се тълкуват в смисъл, че не допускат в случай като настоящия национална разпоредба като член 6а, буква б) от АКВ ⁽¹⁾? Последица от тази разпоредба е, че пребиваващо в Нидерландия лице не е осигурено по социалноосигурителната схема на държавата на пребиваване, ако упражнява трудова дейност в друга държава членка и въз основа на член 13 от Регламент 1408/71 ⁽²⁾ е подчинено на социалноосигурителното законодателство на държавата на заетост. Настоящият случай се характеризира с обстоятелството, че въз основа на законодателството на държавата на заетост поради ограничения обхват на упражняваната в нея трудова дейност заинтересованото лице няма право на детски надбавки.

- 2) Релевантно ли е за отговора на въпроса по-горе обстоятелството, че е било възможно заинтересованото лице да отправи искане до SVB за сключване на споразумение по смисъла на член 17 от Регламент № 1408/71?

⁽¹⁾ Общ закон за детските надбавки.

⁽²⁾ Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 година за прилагането на схеми за социално осигуряване на заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността (ОВ L 149, 1971 г., стр. 2; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 1, стр. 26).

**Преюдициално запитване от Tribunal Supremo (Испания), постъпило на 12 февруари 2018 г. —
Línea Directa Aseguradora S.A./Segurcaixa Sociedad Anónima de Seguros y Reaseguros**

(Дело C-100/18)

(2018/C 161/26)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Tribunal Supremo

Страни в главното производство

Жалбоподател: Línea Directa Aseguradora S.A.

Ответник: Segurcaixa Sociedad Anónima de Seguros y Reaseguros

Преюдициални въпроси

- 1) Допуска ли член 3 от Директива 2009/103/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 септември 2009 година относно застраховката „Гражданска отговорност“ ⁽¹⁾ при използването на моторни превозни средства и за контрол върху задължението за сключване на такава застраховка тълкуване, при което покритието на задължителната застраховка включва вреди, причинени от пожар на спряно превозно средство, когато пожарът е причинен от необходимите механизми за осъществяване на функцията на средство за транспорт на превозното средство?
- 2) При отрицателен отговор на предходния въпрос, допуска ли член 3 от Директива 2009/103/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 септември 2009 година относно застраховката „Гражданска отговорност“ при използването на моторни превозни средства и за контрол върху задължението за сключване на такава застраховка тълкуване, при което покритието на задължителната застраховка включва вреди, причинени от пожар на превозно средство, когато пожарът не може да бъде свързан с предходното движение, поради което не може да се установи, че е свързан с изминаването на определена отсечка?
- 3) При отрицателен отговор на втория въпрос, допуска ли член 3 от Директива 2009/103/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 септември 2009 година относно застраховката „Гражданска отговорност“ при използването на моторни превозни средства и за контрол върху задължението за сключване на такава застраховка тълкуване, при което покритието на задължителната застраховка включва вреди, причинени от пожар на превозно средство, когато превозното средство е паркирано в затворен частен гараж?

⁽¹⁾ ОВ L 263, 2009 г., стр. 11.

**Преюдициално запитване от Juzgado Contencioso-Administrativo nº 8 de Madrid (Испания),
постъпило на 13 февруари 2018 г. — Domingo Sánchez Ruiz/Comunidad de Madrid (Servicio
Madrileño de Salud)**

(Дело C-103/18)

(2018/C 161/27)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Juzgado Contencioso-Administrativo nº 8 de Madrid

Страни в главното производство

Жалбоподател: Domingo Sánchez Ruiz

Отговорник: Comunidad de Madrid (Servicio Madrileño de Salud)

Преюдициални въпроси

- 1) Може ли ситуация като описаната в настоящия случай (в която работодател от общественния сектор не спазва нормативно установените времеви ограничения и по този начин позволява последователно сключване на срочни трудови договори или запазва срочния характер на назначаването, но преобразува вида му: от назначаване като помощен персонал в назначаване като временно нает персонал или като заместител персонал) да се счита за злоупотреба с използването на последователни срочни трудови договори и следователно да се разглежда като ситуация, описана в клауза 5 от Рамковото споразумение, съдържащо се в приложението към Директива 1999/70/ЕО ⁽¹⁾?
- 2) Трябва ли разпоредбите на Рамковото споразумение за срочната работа, съдържащо се в приложението към Директива 1999/70/ЕО, във връзка с принципа на ефективност, да се тълкуват в смисъл, че не допускат национални процесуални норми, които изискват от работник на срочен трудов договор активно да оспорва или обжалва всички последователни назначавания и освобождавания от длъжност, като единствено така неговото положение може да попадне в обхвата на Директивата на Европейската общност и той може да претендира правата, предоставени му от законодателството на Съюза?
- 3) Като се има предвид, че в общественния сектор и при предоставянето на основни услуги необходимостта от заемане на свободните длъжности, от осигуряване на заместници в случай на отпуск по болест, годишен отпуск и др. по същество е „постоянна“ и че е нужно да се даде определение на понятието „обективна причина“, обосноваваща сключването на срочни договори:
 - а) може ли да се счита, че положение, при което работник със срочно трудово правоотношение е назначаван последователно и без прекъсване като временно нает служител, работейки трайно през всички или почти всички дни от годината при последователни назначения в продължение на много години, като във всички случаи е спазено основанието за неговото назначаване, е в противоречие с Директива 1999/70/ЕО (клауза 5, параграф 1, буква а) и следователно не е налице обективна причина?
 - б) следва ли посочената необходимост да се счита за постоянна, а не за временна, и следователно да не попада в обхвата на съдържащото се в клауза 5 [параграф] 1, [буква] а) понятие за обективна причина, с оглед както на описаните параметри, т.е. наличие на множество назначения, продължаващи години наред, така и на наличието на структурен недостатък, който се отразява върху процента на срочните назначения в съответния сектор, когато тази необходимост по правило винаги се покрива от работници със срочни трудови договори, които трайно се превръщат в съществена част от предоставянето на обществена услуга?
 - в) или обратно на това: с оглед на определяне на допустимото ограничение на срочните трудови правоотношения по същество трябва се счита, че следва да се приложи дословно съдържанието на разпоредбата, допускаща използването на работници на срочен трудов договор, съгласно която те могат да бъдат назначавани в случай на необходимост, неотложност или за осъществяване на програми с временен, конюнктурен или извънреден характер, т.е., за да може да се приеме, че е налице обективна причина, използването на временно назначени работници трябва да отговаря на посочените извънредни обстоятелства и няма да бъде налице обективна причина и съответно ще е налице злоупотреба, когато тези работници престанат да се използват в изолирани случаи, извънредно или във връзка с определени обстоятелства[?]
- 4) Съвместимо ли е с Рамковото споразумение, съдържащо се в приложението към Директива 1999/70/ЕО, да се счита, че съображения за необходимост, неотложност или осъществяване на програми с временен, конюнктурен или извънреден характер съставляват обективна причина за сключване и последователно подновяване на срочни трудови договори на програмисти с нормативно установен статут, когато тези служители от общественния сектор изпълняват постоянно и трайно нормалните функции на назначени за неопределен срок служители с нормативно установен статут, без назначаващата администрация да установява максимални граници за тези назначения, нито да изпълнява законите си задължения за обезпечаване на тези работни места и на тези потребности чрез назначаване на служители на безсрочен трудов договор, нито пък да е установена каквато и да било еквивалентна мярка за предотвратяване и недопускане на злоупотребата, произтичаща от използването на последователни срочни трудови договори, в резултат от което назначените за определен срок програмисти с нормативно установен статут продължават да изпълняват разглежданите задачи без прекъсване, в настоящия случай — в продължение на 17 години?
- 5) Съвместима ли е съдебната практика на Tribunal Supremo (Върховен съд, Испания) с разпоредбите на Рамковото споразумение за срочната работа, съдържащо се в приложението към Директива 1999/70/ЕО, и с даденото от Съда тълкуване на Директивата, доколкото посочената национална съдебна практика обуславя наличието на обективна причина за назначаването, при спазване на основанието за назначаване, със самото времево ограничение на назначението, без да взема предвид други параметри, или установява невъзможност да се направи сравнение с назначен за неопределено време държавен служител поради разликите в приложимия правен режим и правилата за достъп до длъжността им или поради постоянния характер на функциите на назначените за неопределено време държавни служители, които функции имат временен характер при временно наетите служители?

- 6) Когато националната юрисдикция установи злоупотреба, произтичаща от сключването на последователни срочни трудови договори със служител от обществен сектор с нормативно установен статут на длъжност в SERMAS (Мадридска здравна служба) с цел да бъдат обезпечени трайни структурни нужди от предоставяне на услуги от страна на назначени за неопределено време служители с нормативно установен статут, поради липса на ефективна мярка в националната правна система за санкциониране на такава злоупотреба и за заличаване на последиците от нарушението на разпоредбата на Съюза, следва ли клауза 5 от Рамковото споразумение, съдържащо се в приложението към Директива 1999/70, да се тълкува в смисъл, че задължава националната юрисдикция да предприеме ефикасни и възпиращи мерки, които да гарантират ефективността на Рамковото споразумение, и по този начин да санкционира посочената злоупотреба и да заличи последиците от нарушаването на разглежданата разпоредба на Съюза, като не приложи вътрешната норма, пречеща на ефективното прилагане на последната?

При утвърдителен отговор и съгласно възприетото от Съда на ЕС в решение от 14 септември 2016 г. по дела C-184/15 и C-197/15, точка 41 ⁽²⁾:

съвместимо ли е с целите на Директива 1999/70/ЕО — като мярка за предотвратяване и санкциониране на злоупотребата с последователни срочни трудови договори и за заличаване на последиците от нарушението на правото на Съюза — срочно трудово правоотношение на служител с нормативно установен статут, който е назначен като временен, помощен или заместващ персонал, да се преобразува в трудово правоотношение за неопределен срок, независимо с какво наименование — щатен служител или служител, назначен за неопределен срок, със същата стабилност, която е присъща за правоотношението на постоянно наетите служители с нормативно установен статут, които се намират в сравнима ситуация?

- 7) В случай на злоупотреба, произтичаща от използването на последователни срочни трудови правоотношения, може ли да се приеме, че преобразуването на трудовото правоотношение на временно нает служител с нормативно установен статут в безсрочно или постоянно съответства на целите на Директива 1999/70 и съдържащото се в нея Рамково споразумение само когато временно наетият служител с нормативно установен статут, спрямо когото е извършена злоупотребата, се ползва от абсолютно еднакви условия на труд като тези на постоянно наетия персонал с нормативно установен статут (по отношение на социална закрила, професионално израстване, възможности за заемане на свободни длъжности, професионално обучение, отпуски, определяне на административен статут, разрешени отсъствия и други отпуски, пенсионни права и освобождаване от длъжност, както и участие в конкурси за заемане на свободни длъжности и повишаване), при спазване на принципите на стабилност и несменяемост, с всички присъщи права и задължения, при еднакви условия с назначените за неопределено време програмисти с нормативно установен статут?
- 8) Налага ли правото на Съюза задължение за преразглеждане на окончателни съдебни решения или на административни актове при описаните обстоятелства, когато са изгълнени четирите условия, установени от Съда в решение по дело Kühne & Heitz NV (C-453/00 от 13 януари 2004 г.) ⁽³⁾: 1) в испанското национално право администрацията и юрисдикциите имат възможност за преразглеждане, макар поради посочените ограничения да им е много трудно или невъзможно да го осъществят; 2) спорните решения са влезли в сила в резултат от решение на национална юрисдикция, действваща като последна или единствена инстанция; 3) това съдебно решение е основано на тълкуване на правото на Съюза, което не съответства на съдебната практика на Съда и е прието без Съдът да е бил сезиран с преюдициално запитване; и 4) заинтересованата страна е сезирала административния орган незабавно след като е узнала за тази съдебна практика?
- 9) Националните юрисдикции, които като европейски юрисдикции трябва да гарантират пълното действие на правото на Съюза в държавите членки, могат ли и трябва ли в рамките на съответните си правомощия да изискат от националния административен орган на държава членка и да му разпоредят да приеме необходимите разпоредби за отмяна на вътрешните норми, които са несъвместими с правото на Съюза като цяло и по-конкретно с Директива 1999/70/ЕО и съдържащото се в нея Рамково споразумение?

⁽¹⁾ Директива 1999/70/ЕО на Съвета от 28 юни 1999 година относно Рамково споразумение за срочната работа, сключено между Европейската конфедерация на профсъюзите (CES), Съюза на индустриалците в Европейската общност (UNICE) и Европейския център на предприятията с държавно участие (CEEP) (ОВ L 175, 1999 г., стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 5, стр. 129).

⁽²⁾ Решение от 14 септември 2016 г., Martínez Andrés и Castrejana López (C-184/15 и C-197/15, EU:C:2016:680).

⁽³⁾ Решение от 13 януари 2004 г., Kühne & Heitz NV (C-453/00, EU:C:2004:17).

**Преюдициално запитване от Tribunal Supremo (Испания), постъпило на 13 февруари 2018 г. —
Asociación Española de la Industria Eléctrica (UNESA)/Administración General del Estado**

(Дело C-105/18)

(2018/C 161/28)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Tribunal Supremo

Страни в главното производство

Жалбоподател: Asociación Española de la Industria Eléctrica (UNESA)

Отговорник: Administración General del Estado

Преюдициални въпроси

- 1) Трябва ли екологичният принцип „замърсителят плаща“, посочен в член 191, параграф 2 ДФЕС, и член 9, параграф 1 от Директива 2000/60/ЕО на Европейския парламент и на Съвета⁽¹⁾ от 23 октомври 2000 г., в която разпоредба се установява принципът на възвръщаемост на разходите за водни услуги и се изисква подходяща икономическа преценка на видовете водоползване, да се тълкуват в смисъл, че не допускат въвеждането на такса за използването на вътрешнотериториалните води за производството на енергия като оспорваната в настоящото производство такса, която не насърчава ефективното използване на водата, нито пък е свързана с механизми за съхраняване и опазване на публичните водни ресурси, и чийто размер по никакъв начин не е обвързан с възможностите за увреждане на публичните водни ресурси, а се основава единствено и само на възможностите за събиране на постъпления от производителите?
- 2) Съвместимо ли е с принципа на недопускане на дискриминация на операторите, съдържащ се в член 3, параграф 1 от Директива 2009/72/ЕО от 13 юли 2009 година относно общите правила за вътрешния пазар на електроенергия⁽²⁾, парично задължение като разглежданата в производството водна такса, което засяга единствено производителите на водноелектрическа енергия с дейност в речни басейни, обхващащи повече от една автономна област, но не и производителите, притежатели на концесии в речни басейни, нахолящи се само в една автономна област, както и производителите, използващи водноелектрическа технология, но не и производителите на енергия, използващи други технологии?
- 3) Трябва ли член 107, параграф 1 ДФЕС да се тълкува в смисъл, че събирането на водна такса като оспорваната представлява забранена държавна помощ в ущърб на производителите на водноелектрическа енергия с дейност в речни басейни, обхващащи повече от една автономна област, тъй като така се въвежда асиметрично данъчно облагане за една и съща технология в зависимост от местоположението на централата и тъй като таксата не се изисква от производителите на енергия от други източници?

⁽¹⁾ Директива 2000/60/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 октомври 2000 година за установяване на рамка за действията на Общността в областта на политиката за водите (ОВ L 327, 2000 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 6, стр. 193).

⁽²⁾ Директива 2009/72/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година относно общите правила за вътрешния пазар на електроенергия и за отмяна на Директива 2003/54/ЕО (ОВ L 211, 2009 г., стр. 55).

**Преюдициално запитване от Tribunal Supremo (Испания), постъпило на 13 февруари 2018 г. —
Energía de Galicia (Engasa) S.A./Administración General del Estado**

(Дело C-106/18)

(2018/C 161/29)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Tribunal Supremo

Страни в главното производство

Жалбоподател: Energía de Galicia (Engasa) S.A.

Отговорник: Administración General del Estado

Преюдициални въпроси

- 1) Трябва ли екологичният принцип „замърсителят плаща“, посочен в член 191, параграф 2 ДФЕС, и член 9, параграф 1 от Директива 2000/60/ЕО на Европейския парламент и на Съвета ⁽¹⁾ от 23 октомври 2000 г., в която разпоредба се установява принципът на възвръщаемост на разходите за водни услуги и се изисква подходяща икономическа преценка на видовете водоползване, да се тълкуват в смисъл, че не допускат въвеждането на такса за използването на вътрешнотериториалните води за производството на енергия като оспорваната в настоящото производство такса, която не насърчава ефективното използване на водата, нито пък е свързана с механизми за съхраняване и опазване на публичните водни ресурси, и чийто размер по никакъв начин не е обвързан с възможностите за увреждане на публичните водни ресурси, а се основава единствено и само на възможностите за събиране на постъпления от производителите?
- 2) Съвместимо ли е с принципа на недопускане на дискриминация на операторите, съдържащ се в член 3, параграф 1 от Директива 2009/72/ЕО от 13 юли 2009 година относно общите правила за вътрешния пазар на електроенергия ⁽²⁾, парично задължение като разглежданата в производството водна такса, което засяга единствено производителите на водноелектрическа енергия с дейност в речни басейни, обхващащи повече от една автономна област, но не и производителите, притежатели на концесии в речни басейни, находящи се само в една автономна област, както и производителите, използващи водноелектрическа технология, но не и производителите на енергия, използващи други технологии?
- 3) Трябва ли член 107, параграф 1 ДФЕС да се тълкува в смисъл, че събирането на водна такса като оспорваната представлява забранена държавна помощ в ущърб на производителите на водноелектрическа енергия с дейност в речни басейни, обхващащи повече от една автономна област, тъй като така се въвежда асиметрично данъчно облагане за една и съща технология в зависимост от местоположението на централата и тъй като таксата не се изисква от производителите на енергия от други източници?

⁽¹⁾ Директива 2000/60/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 октомври 2000 година за установяване на рамка за действията на Общността в областта на политиката за водите (ОВ L 327, 2000 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 6, стр. 193).

⁽²⁾ Директива 2009/72/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година относно общите правила за вътрешния пазар на електроенергия и за отмяна на Директива 2003/54/ЕО (ОВ L 211, 2009 г., стр. 55).

**Преюдициално запитване от Tribunal Supremo (Испания), постъпило на 13 февруари 2018 г. —
Duerocanto S.L./Administración General del Estado**

(Дело C-107/18)

(2018/C 161/30)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Tribunal Supremo

Страни в главното производство

Жалбоподател: Duerocanto S.L.

Ответник: Administración General del Estado

Преюдициални въпроси

- 1) Трябва ли екологичният принцип „замърсителят плаща“, посочен в член 191, параграф 2 ДФЕС, и член 9, параграф 1 от Директива 2000/60/ЕО на Европейския парламент и на Съвета ⁽¹⁾ от 23 октомври 2000 г., в която разпоредба се установява принципът на възвръщаемост на разходите за водни услуги и се изисква подходяща икономическа преценка на видовете водоползване, да се тълкуват в смисъл, че не допускат въвеждането на такса за използването на вътрешнотериториалните води за производството на енергия като оспорваната в настоящото производство такса, която не насърчава ефективното използване на водата, нито пък е свързана с механизми за съхраняване и опазване на публичните водни ресурси, и чийто размер по никакъв начин не е обвързан с възможностите за увреждане на публичните водни ресурси, а се основава единствено и само на възможностите за събиране на постъпления от производителите?

- 2) Съвместимо ли е с принципа на недопускане на дискриминация на операторите, съдържащ се в член 3, параграф 1 от Директива 2009/72/ЕО от 13 юли 2009 година относно общите правила за вътрешния пазар на електроенергия ⁽²⁾, парично задължение като разглежданата в производството водна такса, което засяга единствено производителите на водноелектрическа енергия с дейност в речни басейни, обхващащи повече от една автономна област, но не и производителите, притежатели на концесии в речни басейни, находящи се само в една автономна област, както и производителите, използващи водноелектрическа технология, но не и производителите на енергия, използващи други технологии?
- 3) Трябва ли член 107, параграф 1 ДФЕС да се тълкува в смисъл, че събирането на водна такса като оспорваната представлява забранена държавна помощ в ущърб на производителите на водноелектрическа енергия с дейност в речни басейни, обхващащи повече от една автономна област, тъй като така се въвежда асиметрично данъчно облагане за една и съща технология в зависимост от местоположението на централата и тъй като таксата не се изисква от производителите на енергия от други източници?

⁽¹⁾ Директива 2000/60/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 октомври 2000 година за установяване на рамка за действията на Общността в областта на политиката за водите (ОВ L 327, 2000 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 6, стр. 193).

⁽²⁾ Директива 2009/72/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година относно общите правила за вътрешния пазар на електроенергия и за отмяна на Директива 2003/54/ЕО (ОВ L 211, 2009 г., стр. 55).

**Преюдициално запитване от Tribunal Supremo (Испания), постъпило на 13 февруари 2018 г. —
Corporación Acciona Hidráulica (Acciona) S.L.U./Administración General del Estado**

(Дело C-108/18)

(2018/C 161/31)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Tribunal Supremo

Страни в главното производство

Жалбоподател: Corporación Acciona Hidráulica (Acciona) S.L.U.

Ответник: Administración General del Estado

Преюдициални въпроси

- 1) Трябва ли екологичният принцип „замърсителят плаща“, посочен в член 191, параграф 2 ДФЕС, и член 9, параграф 1 от Директива 2000/60/ЕО на Европейския парламент и на Съвета ⁽¹⁾ от 23 октомври 2000 г., в която разпоредба се установява принципът на възвръщаемост на разходите за водни услуги и се изисква подходяща икономическа преценка на видовете водоползване, да се тълкуват в смисъл, че не допускат въвеждането на такса за използването на вътрешнотериториалните води за производството на енергия като оспорваната в настоящото производство такса, която не насърчава ефективното използване на водата, нито пък е свързана с механизми за съхраняване и опазване на публичните водни ресурси, и чийто размер по никакъв начин не е обвързан с възможностите за увреждане на публичните водни ресурси, а се основава единствено и само на възможностите за събиране на постъпления от производителите?
- 2) Съвместимо ли е с принципа на недопускане на дискриминация на операторите, съдържащ се в член 3, параграф 1 от Директива 2009/72/ЕО от 13 юли 2009 година относно общите правила за вътрешния пазар на електроенергия ⁽²⁾, парично задължение като разглежданата в производството водна такса, което засяга единствено производителите на водноелектрическа енергия с дейност в речни басейни, обхващащи повече от една автономна област, но не и производителите, притежатели на концесии в речни басейни, находящи се само в една автономна област, както и производителите, използващи водноелектрическа технология, но не и производителите на енергия, използващи други технологии?

- 3) Трябва ли член 107, параграф 1 ДФЕС да се тълкува в смисъл, че събирането на водна такса като оспорваната представлява забранена държавна помощ в ущърб на производителите на водноелектрическа енергия с дейност в речни басейни, обхващащи повече от една автономна област, тъй като така се въвежда асиметрично данъчно облагане за една и съща технология в зависимост от местоположението на централата и тъй като таксата не се изисква от производителите на енергия от други източници?

⁽¹⁾ Директива 2000/60/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 октомври 2000 година за установяване на рамка за действията на Общността в областта на политиката за водите (ОВ L 327, 2000 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 6, стр. 193).

⁽²⁾ Директива 2009/72/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година относно общите правила за вътрешния пазар на електроенергия и за отмяна на Директива 2003/54/ЕО (ОВ L 211, 2009 г., стр. 55).

**Преюдициално запитване от Tribunal Supremo (Испания), постъпило на 13 февруари 2018 г. —
Asociació de Productors i Usuaris d'Energia Elèctrica/Administración General del Estado**

(Дело C-109/18)

(2018/C 161/32)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Tribunal Supremo

Страни в главното производство

Жалбоподател: Associació de Productors i Usuaris d'Energia Elèctrica

Ответник: Administración General del Estado

Преюдициални въпроси

- 1) Трябва ли член 9, параграф 1 от Директива 2000/60/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 октомври 2000 г. ⁽¹⁾, в която разпоредба се установява принципът на възвръщаемост на разходите за водни услуги и се изисква подходяща икономическа преценка на видовете водоползване, да се тълкува в смисъл, че не допуска въвеждането на такса за използването на вътрешнотериториалните води за производството на енергия като оспорваната в настоящото производство такса, която не насърчава ефективното използване на водата, нито пък е свързана с механизми за съхраняване и опазване на публичните водни ресурси, и чийто размер по никакъв начин не е обвързан с възможностите за увреждане на публичните водни ресурси, а се основава единствено и само на възможностите за събиране на постъпления от производителите?
- 2) Съвместим ли е с принципа на недопускане на дискриминация на операторите, съдържащ се в член 3, параграф 1 от Директива 2009/72/ЕО от 13 юли 2009 година относно общите правила за вътрешния пазар на електроенергия ⁽²⁾, данък като разглежданата в производството водна такса, който засяга единствено производителите на водноелектрическа енергия с дейност в речни басейни, обхващащи повече от една автономна област, но не и производителите, притежатели на концесии за речни басейни, находящи се само в една автономна област, както и производителите, използващи водноелектрическа технология, но не и производителите на енергия, използващи други технологии?
- 3) Трябва ли член 107, параграф 1 ДФЕС да се тълкува в смисъл, че необлагането с водна такса на водноелектрическото производство в района на речни басейни, находящи се само в една автономна област, и на другите видове водоползване[, предполагащи значително изчерпване на ресурсите] — при положение че се облага единствено използването с цел производство на електроенергия — представлява забранена държавна помощ?

⁽¹⁾ Директива 2000/60/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 октомври 2000 година за установяване на рамка за действията на Общността в областта на политиката за водите (ОВ L 327, 2000 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 6, стр. 193).

⁽²⁾ Директива 2009/72/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година относно общите правила за вътрешния пазар на електроенергия и за отмяна на Директива 2003/54/ЕО (ОВ L 211, 2009 г., стр. 55).

Преюдициално запитване от Tribunal Supremo (Испания), постъпило на 13 февруари 2018 г. — José Manuel Burgos Pérez и María del Amor Guinea Bueno/Administración General del Estado

(Дело C-110/18)

(2018/C 161/33)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Tribunal Supremo

Страни в главното производство

Жалбоподатели: José Manuel Burgos Pérez и María del Amor Guinea Bueno

Ответник: Administración General del Estado

Преюдициални въпроси

- 1) Трябва ли екологичният принцип „замърсителят плаща“, посочен в член 191, параграф 2 ДФЕС, и член 9, параграф 1 от Директива 2000/60/ЕО на Европейския парламент и на Съвета⁽¹⁾ от 23 октомври 2000 г., в която разпоредба се установява принципът на възвръщаемост на разходите за водни услуги и се изисква подходяща икономическа преценка на видовете водоползване, да се тълкуват в смисъл, че не допускат въвеждането на такса за използването на вътрешнотериториалните води за производството на енергия като оспорваната в настоящото производство такса, която не насърчава ефективното използване на водата, нито пък е свързана с механизми за съхраняване и опазване на публичните водни ресурси, и чийто размер по никакъв начин не е обвързан с възможностите за увреждане на публичните водни ресурси, а се основава единствено и само на възможностите за събиране на постъпления от производителите?
- 2) Съвместимо ли е с принципа на недопускане на дискриминация на операторите, съдържащ се в член 3, параграф 1 от Директива 2009/72/ЕО от 13 юли 2009 година относно общите правила за вътрешния пазар на електроенергия⁽²⁾, парично задължение като разглежданата в производството водна такса, което засяга единствено производителите на водноелектрическа енергия с дейност в речни басейни, обхващащи повече от една автономна област, но не и производителите, притежатели на концесии в речни басейни, находящи се само в една автономна област, както и производителите, използващи водноелектрическа технология, но не и производителите на енергия, използващи други технологии?
- 3) Трябва ли член 107, параграф 1 ДФЕС да се тълкува в смисъл, че събирането на водна такса като оспорваната представлява забранена държавна помощ в ущърб на производителите на водноелектрическа енергия с дейност в речни басейни, обхващащи повече от една автономна област, тъй като така се въвежда асиметрично данъчно облагане за една и съща технология в зависимост от местоположението на централата и тъй като таксата не се изисква от производителите на енергия от други източници?

⁽¹⁾ Директива 2000/60/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 октомври 2000 година за установяване на рамка за действията на Общността в областта на политиката за водите (ОВ L 327, 2000 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 6, стр. 193).

⁽²⁾ Директива 2009/72/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година относно общите правила за вътрешния пазар на електроенергия и за отмяна на Директива 2003/54/ЕО (ОВ L 211, 2009 г., стр. 55).

Преюдициално запитване от Tribunal Supremo (Испания), постъпило на 13 февруари 2018 г. — Endesa Generación S.A./Administración General del Estado

(Дело C-111/18)

(2018/C 161/34)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Tribunal Supremo

Страни в главното производство

Жалбоподател: Endesa Generación S.A.

Отговорник: Administración General del Estado

Преюдициални въпроси

- 1) Трябва ли екологичният принцип „замърсителят плаща“, посочен в член 191, параграф 2 ДФЕС, и член 9, параграф 1 от Директива 2000/60/ЕО на Европейския парламент и на Съвета ⁽¹⁾ от 23 октомври 2000 г., в която разпоредба се установява принципът на възвръщаемост на разходите за водни услуги и се изисква подходяща икономическа преценка на видовете водоползване, да се тълкуват в смисъл, че не допускат въвеждането на такса за използването на вътрешнотериториалните води за производството на енергия като оспорваната в настоящото производство такса, която не насърчава ефективното използване на водата, нито пък е свързана с механизми за съхраняване и опазване на публичните водни ресурси, и чийто размер по никакъв начин не е обвързан с възможностите за увреждане на публичните водни ресурси, а се основава единствено и само на възможностите за събиране на постъпления от производителите?
- 2) Съвместимо ли е с принципа на недопускане на дискриминация на операторите, съдържащ се в член 3, параграф 1 от Директива 2009/72/ЕО от 13 юли 2009 година относно общите правила за вътрешния пазар на електроенергия ⁽²⁾, парично задължение като разглежданата в производството водна такса, което засяга единствено производителите на водноелектрическа енергия с дейност в речни басейни, обхващащи повече от една автономна област, но не и производителите, притежатели на концесии в речни басейни, находящи се само в една автономна област, както и производителите, използващи водноелектрическа технология, но не и производителите на енергия, използващи други технологии?
- 3) Трябва ли член 107, параграф 1 ДФЕС да се тълкува в смисъл, че събирането на водна такса като оспорваната представлява забранена държавна помощ в ущърб на производителите на водноелектрическа енергия с дейност в речни басейни, обхващащи повече от една автономна област, тъй като така се въвежда асиметрично данъчно облагане за една и съща технология в зависимост от местоположението на централата и тъй като таксата не се изисква от производителите на енергия от други източници?

⁽¹⁾ Директива 2000/60/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 октомври 2000 година за установяване на рамка за действията на Общността в областта на политиката за водите (ОВ L 327, 2000 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 6, стр. 193).

⁽²⁾ Директива 2009/72/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година относно общите правила за вътрешния пазар на електроенергия и за отмяна на Директива 2003/54/ЕО (ОВ L 211, 2009 г., стр. 55).

**Преюдициално запитване от Tribunal Supremo (Испания), постъпило на 13 февруари 2018 г. —
Asociación de Productores de Energías Renovables (APPA)/Administración General del Estado**

(Дело C-112/18)

(2018/C 161/35)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Tribunal Supremo

Страни в главното производство

Жалбоподател: Asociación de Productores de Energías Renovables (APPA)

Отговорник: Administración General del Estado

Преюдициални въпроси

- 1) Трябва ли екологичният принцип „замърсителят плаща“, посочен в член 191, параграф 2 ДФЕС, и член 9, параграф 1 от Директива 2000/60/ЕО на Европейския парламент и на Съвета ⁽¹⁾ от 23 октомври 2000 г., в която разпоредба се установява принципът на възвръщаемост на разходите за водни услуги и се изисква подходяща икономическа преценка на видовете водоползване, да се тълкуват в смисъл, че не допускат въвеждането на такса за използването на вътрешнотериториалните води за производството на енергия като оспорваната в настоящото производство такса, която не насърчава ефективното използване на водата, нито пък е свързана с механизми за съхраняване и опазване на публичните водни ресурси, и чийто размер по никакъв начин не е обвързан с възможностите за увреждане на публичните водни ресурси, а се основава единствено и само на възможностите за събиране на постъпления от производителите?

- 2) Съвместимо ли е с принципа на недопускане на дискриминация на операторите, съдържащ се в член 3, параграф 1 от Директива 2009/72/ЕО от 13 юли 2009 година относно общите правила за вътрешния пазар на електроенергия ⁽²⁾, парично задължение като разглежданата в производството водна такса, което засяга единствено производителите на водноелектрическа енергия с дейност в речни басейни, обхващащи повече от една автономна област, но не и производителите, притежатели на концесии в речни басейни, находящи се само в една автономна област, както и производителите, използващи водноелектрическа технология, но не и производителите на енергия, използващи други технологии?
- 3) Трябва ли член 107, параграф 1 ДФЕС да се тълкува в смисъл, че събирането на водна такса като оспорваната представлява забранена държавна помощ в ущърб на производителите на водноелектрическа енергия с дейност в речни басейни, обхващащи повече от една автономна област, тъй като така се въвежда асиметрично данъчно облагане за една и съща технология в зависимост от местоположението на централата и тъй като таксата не се изисква от производителите на енергия от други източници?

⁽¹⁾ Директива 2000/60/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 октомври 2000 година за установяване на рамка за действията на Общността в областта на политиката за водите (ОВ L 327, 2000 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 6, стр. 193).

⁽²⁾ Директива 2009/72/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година относно общите правила за вътрешния пазар на електроенергия и за отмяна на Директива 2003/54/ЕО (ОВ L 211, 2009 г., стр. 55).

Преюдициално запитване от Tribunal Supremo (Испания), постъпило на 13 февруари 2018 г. — Parc del Segre S.A. и др./Administración General del Estado

(Дело C-113/18)

(2018/C 161/36)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Tribunal Supremo

Страни в главното производство

Жалбоподатели: Parc del Segre S.A., Electra Irache S.L., Genhidro Generación Hidroeléctrica S.L., Hicenor, S.L., Hidroeléctrica Carrascosa, S.L., Hidroeléctrica del Carrión, S.L., Hidroeléctrica del Pisuega, S.L., Hidroeléctrica Santa Marta, S.L., Hyanor, S.L. и Promotora del Rec dels Quatre Pobles, S.A.

Ответник: Administración General del Estado

Преюдициални въпроси

- 1) Трябва ли екологичният принцип „замърсителят плаща“, посочен в член 191, параграф 2 ДФЕС, и член 9, параграф 1 от Директива 2000/60/ЕО на Европейския парламент и на Съвета ⁽¹⁾ от 23 октомври 2000 г., в която разпоредба се установява принципът на възвръщаемост на разходите за водни услуги и се изисква подходяща икономическа преценка на видовете водоползване, да се тълкуват в смисъл, че не допускат въвеждането на такса за използването на вътрешнотериториалните води за производството на енергия като оспорваната в настоящото производство такса, която не насърчава ефективното използване на водата, нито пък е свързана с механизми за съхраняване и опазване на публичните водни ресурси, и чийто размер по никакъв начин не е обвързан с възможностите за увреждане на публичните водни ресурси, а се основава единствено и само на възможностите за събиране на постъпления от производителите?
- 2) Съвместимо ли е с принципа на недопускане на дискриминация на операторите, съдържащ се в член 3, параграф 1 от Директива 2009/72/ЕО от 13 юли 2009 година относно общите правила за вътрешния пазар на електроенергия ⁽²⁾, парично задължение като разглежданата в производството водна такса, което засяга единствено производителите на водноелектрическа енергия с дейност в речни басейни, обхващащи повече от една автономна област, но не и производителите, притежатели на концесии в речни басейни, находящи се само в една автономна област, както и производителите, използващи водноелектрическа технология, но не и производителите на енергия, използващи други технологии?

- 3) Трябва ли член 107, параграф 1 ДФЕС да се тълкува в смисъл, че събирането на водна такса като оспорваната представлява забранена държавна помощ в ущърб на производителите на водноелектрическа енергия с дейност в речни басейни, обхващащи повече от една автономна област, тъй като така се въвежда асиметрично данъчно облагане за една и съща технология в зависимост от местоположението на централата и тъй като таксата не се изисква от производителите на енергия от други източници?

⁽¹⁾ Директива 2000/60/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 октомври 2000 година за установяване на рамка за действията на Общността в областта на политиката за водите (ОВ L 327, 2000 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 6, стр. 193).

⁽²⁾ Директива 2009/72/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година относно общите правила за вътрешния пазар на електроенергия и за отмяна на Директива 2003/54/ЕО (ОВ L 211, 2009 г., стр. 55).

Жалба, подадена на 14 февруари 2018 г. от PGNiG Supply & Trading GmbH срещу определението, постановено от Общия съд (първи състав) на 14 декември 2017 г. по дело T-849/16, PGNiG Supply & Trading GmbH/Европейска комисия

(Дело C-117/18 P)

(2018/C 161/37)

Език на производството: полски

Страни

Жалбоподател: PGNiG Supply & Trading GmbH (представител: M. Jeżewski, adwokat)

Друга страна в производството: Европейска комисия

Искания на жалбоподателя

- отмяна на обжалваното определение на Общия съд на Европейския съюз от 14 декември 2017 г., с което жалбата на PGNiG Supply & Trading по дело T-849/16 е обявена за недопустима,
- произнасяне по допустимостта и обявяване за допустима на жалбата на PGNiG Supply & Trading по дело T-849/16, с която на основание член 263 ДФЕС е поискана отмяна на Решение C(2016) 6950 окончателен на Комисията от 28 октомври 2016 година за изменение на условията за изключване на газопровода OPAL от обхвата на задължението за прилагане на правилата за достъп на трети лица и тарифните регулации съгласно Директива 2003/55/ЕО.

Основания и основни доводи

Нарушение от страна на Общия съд на член 263, четвърта алинея ДФЕС поради неправилната констатация, че решението на Европейската комисия от 2016 г. не засяга жалбоподателя нито пряко, нито лично и не съставлява подзаконов акт, произтичаща от неправилно тълкуване на Общия съд относно характера и последиците на новото регулаторно изключение от 2016 г., включително чрез нарушение на член 36, параграф 1, букви а)–д) от директивата за природния газ в резултат от неприлагането на предпоставките за изключване на „нова газова инфраструктура“ и липсата на оценка за тяхното изпълнение, позволяваща в достатъчна степен да се преценят характерът и действието на изключението, въведено с решение на ЕК от 2016 г., и на новото регулаторно изключение от 2016 г., в резултат от неприлагането на параграф 1 по отношение на решението на Европейската комисия от 2016 г., изменящо обхвата на регулаторното изключение от 2009 г. Във връзка с това основание жалбоподателят сочи, че Общият съд не е преценил характера на новото регулаторно изключение, в резултат от което е достигнал до неправилна преценка на последиците от решението на Комисията за жалбоподателя.

Неправилно тълкуване на член 263 от Договора поради констатацията, че жалбоподателят не е пряко засегнат от решението на Европейската комисия. Във връзка с това основание жалбоподателят сочи, че е неправилна преценката на Общия съд, съгласно която той не е пряко засегнат от решението на ЕК. Възприетият от Общия съд подход не е в съответствие с досегашната съдебна практика относно прякото въздействие на решенията на Европейската комисия по отношение на субекти, които не са държавни регулаторни органи, адресати на решения.

Неправилно тълкуване на член 263 от Договора поради констатацията, че жалбоподателят не е лично засегнат от решението на Европейската комисия. Във връзка с това основание жалбоподателят сочи, че пазарното му положение допуска такава индивидуализация съгласно съдебната практика по въпросите на допустимостта.

Неправилно тълкуване на член 263, четвърта алинея in fine от Договора поради констатацията, че спорното решение не е подзаконов акт. Във връзка с разглежданото основание жалбоподателят твърди, че решението има характера на подзаконов акт.

**Преюдициално запитване от Audiencia Nacional (Испания), постъпило на 13 февруари 2018 г. —
Telefónica Móviles España S.A.U./Tribunal Económico-Administrativo Central (TEAC)**

(Дело C-119/18)

(2018/C 161/38)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Audiencia Nacional, Sala de lo Contencioso-Administrativo

Страни в главното производство

Жалбоподател: Telefónica Móviles España S.A.U.

Отговорник: Tribunal Económico-Administrativo Central (TEAC)

Преюдициални въпроси

1) Допуска ли член 6, параграф 1 от Директива 2002/20/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 7 март 2002 година относно разрешението на електронните съобщителни мрежи и услуги ⁽¹⁾ тълкуване, съгласно което дадена държава членка може да изисква от операторите на далекосъобщителни услуги годишна такса като предвидената в член 5 от Закон 8/2009 за финансирането на Corporación de Radio y Televisión Española от 28 август 2009 г., с цел тяхното участие във финансирането на Corporación de Radio y Televisión Española с оглед на положителното въздействие за сектора на далекосъобщителни услуги, което произтича от новата правна уредба на сектора на телевизионни и аудио-визуални услуги, и по-конкретно, от разширяването на стационарните и мобилните услуги за широколенков достъп, както и от премахването на рекламата и отказа на Corporación RTVE от платено съдържание и услугите за достъп до индивидуално платени събития предвид следните обстоятелства:

— тази нова правна уредба не обосновава, нито през съответната данъчна година се установява наличието, пряко или непряко, на това положително въздействие за посочените оператори;

— ставката на таксата е определена на 0,9 % върху брутните експлоатационни приходи, отчетени през съответната година, а не върху приходите от предоставянето на аудио-визуални услуги или от реклама, върху увеличението на тези приходи или върху печалбата от дейността. При това, доколкото тази такса представлява задължение за парична престация, предвидено в първоначалната редакция на член 5 от Закон 8/2009, тя може да не е обоснована по отношение на съответната аудио-визуална услуга, а посочената разпоредба е послужила като основание за отхвърляне на исканията за възстановяване на недължимо платените суми и за корекции на подадените от жалбоподателя данъчни декларации в обжалваното в настоящото административно производство решение?

2) Пропорционална ли е съгласно изискванията на член 6, параграф 1 от Директива 2002/20/ЕО таксата, която се изисква от далекосъобщителните предприятия, осъществяващи дейност в Испания с географско покритие, което е по-голямо от територията на една автономна област, с оглед на описания начин на изчисляване, предвиден в член 5 от Закон 8/2009?

- 3) Отговаря ли на изискването за прозрачност с оглед на предвиденото в член 6, параграф 1 и приложение [A] от Директива 2002/20/ЕО таксата, изискуема на основание член 5 от Закон 8/2009 за финансирането на Corporación de Radio y Televisión Española от 28 август 2009 г., ако не е ясна конкретната дейност, която представлява предоставяне на универсална или обществена услуга от Corporación de Radio y Televisión Española?

(¹) ОВ L 108, 2002 г., стр. 21; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 35, стр. 169.

**Преюдициално запитване от Audiencia Nacional (Испания), постъпило на 13 февруари 2018 г. —
Orange España S.A.U./Tribunal Económico-Administrativo Central (TEAC)**

(Дело C-120/18)

(2018/C 161/39)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Audiencia Nacional, Sala de lo Contencioso-Administrativo

Страни в главното производство

Жалбоподател: Orange España S.A.U.

Ответник: Tribunal Económico-Administrativo Central (TEAC)

Преюдициални въпроси

- 1) Допуска ли член 6, параграф 1 от Директива 2002/20/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 7 март 2002 година относно разрешението на електронните съобщителни мрежи и услуги (¹) тълкуване, съгласно което дадена държава членка може да изисква от операторите на далекосъобщителни услуги годишна такса като предвидената в член 5 от Закон 8/2009 за финансирането на Corporación de Radio y Televisión Española от 28 август 2009 г., с цел тяхното участие във финансирането на Corporación de Radio y Televisión Española с оглед на положителното въздействие за сектора на далекосъобщителни услуги, което произтича от новата правна уредба на сектора на телевизионни и аудио-визуални услуги, и по-конкретно, от разширяването на стационарните и мобилните услуги за широколентов достъп, както и от премахването на рекламата и отказа на Corporación RTVE от платено съдържание и услугите за достъп до индивидуално платени събития предвид следните обстоятелства:

— тази нова правна уредба не обосновава, нито през съответната данъчна година се установява наличието, пряко или непряко, на това положително въздействие за посочените оператори;

— ставката на таксата е определена на 0,9 % върху брутните експлоатационни приходи, отчетени през съответната година, а не върху приходите от предоставянето на аудио-визуални услуги или от реклама, върху увеличението на тези приходи или върху печалбата от дейността. При това, доколкото тази такса представлява задължение за парична престация, предвидено в първоначалната редакция на член 5 от Закон 8/2009, тя може да не е обоснована по отношение на съответната аудио-визуална услуга, а посочената разпоредба е послужила като основание за отхвърляне на исканията за възстановяване на недължимо платените суми и за корекции на подадените от жалбоподателя данъчни декларации в обжалваното в настоящото административно производство решение?

- 2) Пропорционална ли е съгласно изискванията на член 6, параграф 1 от Директива 2002/20/ЕО таксата, която се изисква от далекосъобщителните предприятия, осъществяващи дейност в Испания с географско покритие, което е по-голямо от територията на една автономна област, с оглед на описания начин на изчисляване, предвиден в член 5 от Закон 8/2009?

- 3) Отговаря ли на изискването за прозрачност с оглед на предвиденото в член 6, параграф 1 и приложение [A] от Директива 2002/20/ЕО таксата, изискуема на основание член 5 от Закон 8/2009 за финансирането на Corporación de Radio y Televisión Española от 28 август 2009 г., ако не е ясна конкретната дейност, която представлява предоставяне на универсална или обществена услуга от Corporación de Radio y Televisión Española?

(¹) ОВ L 108, 2002 г., стр. 21; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 35, стр. 169.

**Преюдициално запитване от Audiencia Nacional (Испания), постъпило на 14 февруари 2018 г. —
Vodafone España S.A.U./Tribunal Económico-Administrativo Central (TEAC)**

(Дело C-121/18)

(2018/C 161/40)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Audiencia Nacional, Sala de lo Contencioso-Administrativo

Страни в главното производство

Жалбоподател: Vodafone España S.A.U.

Ответник: Tribunal Económico-Administrativo Central (TEAC)

Преюдициални въпроси

- 1) Допуска ли член 6, параграф 1 от Директива 2002/20/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 7 март 2002 година относно разрешението на електронните съобщителни мрежи и услуги (¹) тълкуване, съгласно което дадена държава членка може да изисква от операторите на далекосъобщителни услуги годишна такса като предвидената в член 5 от Закон 8/2009 за финансирането на Corporación de Radio y Televisión Española от 28 август 2009 г., с цел тяхното участие във финансирането на Corporación de Radio y Televisión Española с оглед на положителното въздействие за сектора на далекосъобщителни услуги, което произтича от новата правна уредба на сектора на телевизионни и аудио-визуални услуги, и по-конкретно, от разширяването на стационарните и мобилните услуги за широколентов достъп, както и от премахването на рекламата и отказа на Corporación RTVE от платено съдържание и услугите за достъп до индивидуално платени събития предвид следните обстоятелства:

— тази нова правна уредба не обосновава, нито през съответната данъчна година се установява наличието, пряко или непряко, на това положително въздействие за посочените оператори;

— ставката на таксата е определена на 0,9 % върху брутните експлоатационни приходи, отчетени през съответната година, а не върху приходите от предоставянето на аудио-визуални услуги или от реклама, върху увеличението на тези приходи или върху печалбата от дейността. При това, доколкото тази такса представлява задължение за парична престация, предвидено в първоначалната редакция на член 5 от Закон 8/2009, тя може да не е обоснована по отношение на съответната аудио-визуална услуга, а посочената разпоредба е послужила като основание за отхвърляне на исканията за възстановяване на недължимо платените суми и за корекции на подадените от жалбоподателя данъчни декларации в обжалваното в настоящото административно производство решение?

- 2) Пропорционална ли е съгласно изискванията на член 6, параграф 1 от Директива 2002/20/ЕО таксата, която се изисква от далекосъобщителните предприятия, осъществяващи дейност в Испания с географско покритие, което е по-голямо от територията на една автономна област, с оглед на описания начин на изчисляване, предвиден в член 5 от Закон 8/2009?

- 3) Отговаря ли на изискването за прозрачност с оглед на предвиденото в член 6, параграф 1 и приложение [A] от Директива 2002/20/ЕО таксата, изискуема на основание член 5 от Закон 8/2009 за финансирането на Corporación de Radio y Televisión Española от 28 август 2009 г., ако не е ясна конкретната дейност, която представлява предоставяне на универсална или обществена услуга от Corporación de Radio y Televisión Española?

(¹) ОВ L 108, 2002 г., стр. 21; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 35, стр. 169.

Жалба, подадена на 15 февруари 2018 г. от HTTS Hanseatic Trade Trust & Shipping GmbH срещу решението, постановено от Общия съд (трети състав) на 13 декември 2017 г. по дело T-692/15, HTTS Hanseatic Trade Trust & Shipping GmbH/Съвет на Европейския съюз

(Дело C-123/18 P)

(2018/C 161/41)

Език на производството: немски

Страни

Жалбоподател: HTTS Hanseatic Trade Trust & Shipping GmbH (представител: M. Schlingmann, Rechtsanwalt)

Други страни в производството: Съвет на Европейския съюз, Европейска комисия

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска от Съда:

да отмени изцяло решението, постановено от Общия съд (трети състав) на 13 декември 2017 г. по дело T 692/15, HTTS Hanseatic Trade Trust & Shipping GmbH/Съвет на Европейския съюз, подпомаган от Европейската комисия,

и да осъди Съвета:

1. да заплати на жалбоподателя обезщетение за претърпените имуществени и неимуществени вреди в размер на 2 516 221,50 EUR вследствие на включването на жалбоподателя в списъка на лицата, образуванията и органите по приложение V към Регламент (ЕО) № 423/2007 (¹) и по приложение VIII към Регламент (ЕО) № 961/2010 (²);
2. да заплати на жалбоподателя лихви за забава в размер на лихвения процент на Европейската централна банка за основните операции по рефинансиране, увеличен с два процентни пункта от 17 октомври 2015 г. до пълното изплащане на сумата по точка 1;
3. да заплати съдебните разноски, и по-специално заплатените от жалбоподателя разноски.

Основания и основни доводи

Жалбоподателят основава жалбата си върху допуснатото от Общия съд нарушение на правото на Съда.

По-конкретно жалбоподателят излага твърдения за следните нарушения на правото на Съюза:

- Общият съд допуснал грешка при прилагането на правото и избрал погрешно релевантния момент за неговата преценка, тъй като взел предвид обстоятелства и данни в полза на Съвета, изложени от него едва след приемането на незаконосъобразните мерки, а отчасти и едва в производството по обжалване.
- Общият съд погрешно стигнал до извода, че били налице елементи и обстоятелства, които най-малкото правили вероятно твърдението, че жалбоподателят бил „собственост или под контрола на друго образувание (в конкретния случай: IRISL)“. По-специално Общият съд използвал погрешен критерий за преценка и се позовал неоснователно на представени от Съвета данни, с които последният въобще не разполагал към релевантния момент за направената преценка, общият съд не установил и степента на (твърдяната) зависимост или интензивността на контрола и подложил на погрешна преценка съответните обстоятелства.

- Общият съд приел погрешно, че Регламент № 668/2010⁽³⁾ бил законосъобразен, в частта му, която се отнасяла до жалбоподателя.
- Общият съд приел погрешно, че вследствие на изложените срещу жалбоподателя мотиви по принцип не можело да се ангажира отговорността на ЕС и допуснал грешка при прилагането на правото, като пропуснал да провери дали е нарушено правото на ефективна съдебна защита.

⁽¹⁾ Регламент (ЕО) № 423/2007 на Съвета от 19 април 2007 година относно ограничителни мерки срещу Иран (ОВ L 103, стр. 1).

⁽²⁾ Регламент (ЕС) № 961/2010 на Съвета от 25 октомври 2010 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Регламент (ЕО) № 423/2007 (ОВ L 281, 2010 г., стр. 1).

⁽³⁾ Регламент за изпълнение (ЕС) № 668/2010 на Съвета от 26 юли 2010 година за прилагане на член 7, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 423/2007 относно ограничителни мерки срещу Иран (ОВ L 195, 2010 г., стр. 25).

**Жалба, подадена на 15 февруари 2018 г. от Европейската комисия срещу решението, постановено от
Общия съд (първи състав) на 5 декември 2017 г. по дело T-728/16, Tuerck/Комисия**

(Дело C-132/18 P)

(2018/C 161/42)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: Европейска комисия (представители: G. Gattinara, B. Mongin, L. Radu Bouyon)

Друга страна в производството: Sabine Tuerck

Искания на жалбоподателя

- Да се отмени решение на Общия съд (първи състав) от 5 декември 2017 г. по дело T-728/16, Tuerck/Комисия,
- да се отхвърли жалбата до първата инстанция,
- да бъде осъден ответникът по жалбата да заплати разноските по делото за първата инстанция,
- да бъде осъдена г-жа Tuerck да заплати разноските за производството в настоящата инстанция.

Основания и основни доводи

Тъй като става въпрос за производства за прехвърляне на придобити по национална осигурителна схема пенсионни права към пенсионната схема на длъжностните лица на Европейския съюз, предвидено в член 11, параграф 2 от приложение VIII към Правилника за длъжностните лица на Съюза, първото основание на жалбата е изведено от несъобразяването на Общия съд с практиката на Съда по дело *Radek Časta* (решение от 5 декември 2013 г., C-166/12, точки 24, 28 и 31), според която операцията, състояща се в преизчисляване на капиталовата стойност на придобитите по националната схема пенсионни права в години осигурителен стаж, които ще бъдат признати по пенсионната схема на Съюза, се урежда от правото на Съюза. Тази операция предполага да се вземе предвид ревалоризацията на капитала между датата на заявлението за прехвърляне и действителната дата на прехвърлянето, предвидено в Правилника. Общият съд допуска грешка при прилагане на правото, когато приема, че Комисията не е имала право да извърши тези приспадания от стойността на капитала между датата на завеждане на заявлението за прехвърляне и действителната дата на прехвърлянето. Като приема, че Комисията не е била компетентна да направи тези приспадания, Общият съд нарушава член 11, параграф 2, втора алинея от приложение VIII към Правилника, не взема предвид установената с този член компетентност на Комисията и допуска грешка при прилагане на правото.

Второто основание е изведено от грешка при прилагане на правото, състояща се в приемането, че приспадането от стойността на капитала е могло да стане при ставка, различна от предвидената в Правилника и само въз основа на подлежащия на прехвърляне капитал. Приспадането от стойността на капитала обаче трябва да се осъществява в съответствие с Правилника, който задължава това да се извършва като се запазва актоерския баланс и за целта предвижда прилагането на ставка от 3,1 %. Освен това, като взема предвид „подлежащия на прехвърляне“ размер на капитала, при положение че в член 11, параграф 2, втора алинея от приложение VIII към Правилника се посочва, че преобразуването на сумите, представляващи пенсионните права на заинтересованото лице, в години осигурителен стаж трябва да стане въз основа на реалния трансфер, Общият съд нарушава тази разпоредба и не се съобразява с решение на Общия съд, постановено в производство по обжалване на 13 октомври 2015 г. по дело *Комисия/Verile и Gjergj* (T-104/14 P).

Третото основание е изведено от грешка при прилагане на правото, състояща се в даването на предимство на приетите от Комисията Общи разпоредби, за изпълнение на Правилника пред Правилника, при положение че той стои по-високо в йерархията и от нарушение на задължението за мотивиране. В първата част от третото основание Комисията твърди, че Общият съд тълкува Общите разпоредби за изпълнение по начин, противоречащ на текста на разпоредбата от Правилника, за прилагането на която са тези ОРИ, и нарушава принципа, според който Правилникът, така както е тълкуван в решение на Съда *Radek Časta*, не допуска преобразуването в години осигурителен стаж на суми, които реално не представляват пенсионни права. Във втората част от третото основание Комисията твърди, че Общият съд нарушава задължението за мотивиране, приемайки с противоречиви мотиви, че националната осигурителна каса е доказала ревалоризацията на капитала между датата на заявлението и действителната дата на прехвърлянето.

Четвъртото основание е изведено от допуснати от Общия съд явна грешка в преценката и нарушение на задължението за мотивиране, тъй като той приема, че е налице неоснователно обогатяване, каквото не съществува. Първо, Общият съд счита, че е налице неоснователно обогатяване, когато само част от прехвърления капитал се преобразува в години осигурителен стаж, при положение че това прехвърляне се оценява към датата на подаване на заявлението за прехвърляне и след това за него се прилага схемата за „условния“ фонд, основаваща се на система на капитализация. Във втората част от четвъртото основание Комисията твърди, че е нарушено задължението за мотивиране: Общият съд стига до извод за наличие на неоснователно обогатяване, без да обясни какво е основанието за този извод с оглед на довода на Комисията, че сумата, която надвишава прилагането на ставката от 3,1 %, е била възстановена на съответното длъжностно лице.

**Преюдициално запитване от Cour d'appel de Bruxelles (Белгия), постъпило на 23 февруари
2018 г. — Skype Communications Sàrl/Institut belge des services postaux et des télécommunications
(IBPT)**

(Дело C-142/18)

(2018/C 161/43)

Език на производството: френски

Запитваща юрисдикция

Cour d'appel de Bruxelles

Страни в главното производство

Жалбоподател: Skype Communications Sàrl

Ответник: Institut belge des services postaux et des télécommunications (IBPT)

Преюдициални въпроси

1) Трябва ли определението за електронна съобщителна услуга, установено в член 2, буква в) от Директива 2002/21/ЕО от 7 март 2002 година относно общата регулаторна рамка за електронните съобщителни мрежи и услуги ⁽¹⁾, изменена, да се разбира в смисъл, че услуга за интернет телефония, предоставена чрез софтуер, който се терминира в обществена комутируема аналогова телефонна мрежа, към фиксиран или мобилен номер от национален номерационен план (съответстващ на препоръка E.164) трябва да се квалифицира като електронна съобщителна услуга, независимо че услугата за достъп до интернет, посредством която потребителят получава достъп до посочената услуга за интернет телефония, сама по себе си вече е електронна съобщителна услуга, но при положение че доставчикът на софтуера предоставя тази услуга срещу възнаграждение и сключва договори с доставчици на далекосъобщителни услуги, които са надлежно упълномощени да пренасят и да терминират повиквания към обществена комутируема аналогова телефонна мрежа и които позволяват терминирането на повикванията към фиксирани или мобилни номера от национален номерационен план?

- 2) При утвърдителен отговор на първия въпрос — същият ли би бил този отговор, ако се вземе предвид фактът, че функцията на софтуера, която позволява гласовото повикване, е само една от неговите функции и той може да се използва и без нея?
- 3) При утвърдителен отговор на първите два въпроса — същият ли би бил отговорът на първия въпрос, ако се вземе предвид фактът, че доставчикът на услугата предвижда в общите си условия, че не носи отговорност спрямо крайния клиент за преноса на сигналите?
- 4) При утвърдителен отговор на първите три въпроса — същият ли би бил отговорът на първия въпрос, ако се вземе предвид фактът, че предоставената услуга отговаря също и на определението за „услуга на информационното общество“?

⁽¹⁾ Директива 2002/21/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 7 март 2002 година относно общата регулаторна рамка за електронните съобщителни мрежи и услуги (Рамкова директива) (ОВ L 108, стр. 33; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 35, стр. 195).

Преюдициално запитване от Conseil d'État (Франция), постъпило на 23 февруари 2018 г. — Regards Photographiques SARL/Ministre de l'Action et des Comptes publics

(Дело C-145/18)

(2018/C 161/44)

Език на производството: френски

Запитваща юрисдикция

Conseil d'État

Страни в главното производство

Жалбоподател: Regards Photographiques SARL

Отговорник: Ministre de l'Action et des Comptes publics

Преюдициални въпроси

- Трябва ли разпоредбите на членове 103 и 311 от Директива 2006/112/ЕО от 28 ноември 2006 година ⁽¹⁾, както и на точка 7 от част А от приложение IX към същата директива, да се тълкуват в смисъл, че с оглед на това фотографиите да се ползват от намалена ставка на данъка върху добавената стойност, посочените разпоредби изискват само фотографиите да са художествени, да са подготвени за печат от автора си или под негов контрол, да имат подпис на автора и пореден номер, в рамките на 30 копия, независимо от размера им?
- При утвърдителен отговор на първия въпрос, допустимо ли е все пак държавите членки да изключат възможността за прилагане на намалена ставка на данъка върху добавената стойност по отношение на фотографии, които не отговарят на допълнителното условие да притежават художествена стойност?
- При отрицателен отговор на първия въпрос, на какви други условия трябва да отговарят фотографиите, за да може по отношение на тях да се приложи намалената ставка на данъка върху добавената стойност? По-специално, трябва ли да притежават художествена стойност?
- Трябва ли посочените условия да се тълкуват еднакво в рамките на Европейския съюз, или те препращат към законодателството на всяка държава членка, по-специално в областта на интелектуалната собственост?

⁽¹⁾ Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност (ОВ L 347, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 3, стр. 7).

Преюдициално запитване от Tribunal da Relação de Lisboa (Португалия), постъпило на 26 февруари 2018 г. — Agostinho da Silva Martins/Dekra Claims Services Portugal SA

(Дело C-149/18)

(2018/C 161/45)

Език на производството: португалски

Запитваща юрисдикция

Tribunal da Relação de Lisboa

Страни в главното производство

Жалбоподател: Agostinho da Silva Martins

Ответник: Dekra Claims Services Portugal SA

Преюдициални въпроси

- (a) Следва ли да се приеме, че действащата в Португалия правна уредба има предимство като особена повелителна норма по смисъла на член 16 от Регламент „Рим II“⁽¹⁾?
- (b) Представява ли посочената норма разпоредба от правото на Съюза, която урежда стълкновителни норми по смисъла на член 27 от „Рим II“?
- (c) Може да се приеме, че по отношение на португалски гражданин, претърпял пътно-транспортно произшествие в Испания, трябва да се приложи уредбата на погасителната давност, съдържаща се в член 498, параграф 3 от португалския Граждански кодекс, по смисъла на член 28 от Директива 2009/103/ЕО⁽²⁾?

⁽¹⁾ Регламент (ЕО) № 864/2007 на Европейския парламент и на Съвета от 11 юли 2007 година относно приложимото право към извъндоговорни задължения (Рим II) (ОВ L 199, 2007 г., стр. 40).

⁽²⁾ Директива 2009/103/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 септември 2009 година относно застраховката Гражданска отговорност при използването на моторни превозни средства и за контрол върху задължението за сключване на такава застраховка (ОВ L 263, 2009 г., стр. 11).

Жалба, подадена на 23 февруари 2018 г. от Crédit mutuel Arkéa срещу решението, постановено от Общия съд (втори разширен състав) на 13 декември 2017 г. по дело T-712/15, Crédit mutuel Arkéa/Европейска централна банка

(Дело C-152/18 P)

(2018/C 161/46)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: Crédit mutuel Arkéa (представител: H. Savoie, avocat)

Друга страна в производството: Европейска централна банка

Искания на жалбоподателя

— да се отмени решението от 13 декември 2017 г. (T-712/15), с което Общият съд отхвърля искането на Crédit mutuel Arkéa за отмяна на решението на Европейската централна банка от 5 октомври 2015 г. (ECB/SSM/2015 — 9695000CG7B84NLR5984/28) относно определяне на пруденциалните изисквания за Groupe Crédit mutuel

Основания и основни доводи

Жалбоподателят излага две основания за жалбата си:

- Общият съд допуснал грешка при прилагане на правото, като приел, че член 2, параграф 21, буква в) от Рамковия регламент за ЕНМ допуска консолидиран пруденциален надзор от ЕЦБ над институции, свързани с централен орган, дори и последният да няма качеството на кредитна институция,
- Общият съд допуснал грешка при правната квалификация на фактите, като приел, че *Crédit mutuel* е поднадзорна група, тъй като отговаря на условията по член 10, параграф 1 от Регламент № 575/2013 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Регламент (ЕС) № 575/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно пруденциалните изисквания за кредитните институции и инвестиционните посредници и за изменение на Регламент (ЕС) № 648/2012 (ОВ L 176, 2013 г., стр. 1).

Жалба, подадена на 23 февруари 2018 г. от *Crédit mutuel Arkéa* срещу решението, постановено от Общия съд (втори разширен състав) на 13 декември 2017 г. по дело T-52/16, *Crédit mutuel Arkéa*/Европейска централна банка

(Дело C-153/18 P)

(2018/C 161/47)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: *Crédit mutuel Arkéa* (представител: H. Savoie, avocat)

Други страни в производството: Европейска централна банка, Европейска комисия

Искания на жалбоподателя

- да се отмени решение от 13 декември 2017 г. (T-52/16), с което Общият съд отхвърля искането на *Crédit mutuel Arkéa* за отмяна на решението на Европейската централна банка от 4 декември 2015 г. (ECB/SSM/2015 — 9695000CG7B84NLR5984/40) относно определяне на пруденциалните изисквания за *Groupe Crédit mutuel*

Основания и основни доводи

Жалбоподателят излага две основания за жалбата си:

- Общият съд допуснал грешка при прилагане на правото, като приел, че член 2, параграф 21, буква в) от Рамковия регламент за ЕНМ допуска консолидиран пруденциален надзор от ЕЦБ над институции, свързани с централен орган, дори и последният да няма качеството на кредитна институция,
- Общият съд допуснал грешка при правната квалификация на фактите, като приел, че *Crédit mutuel* е поднадзорна група, тъй като отговаря на условията по член 10, параграф 1 от Регламент № 575/2013 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Регламент (ЕС) № 575/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно пруденциалните изисквания за кредитните институции и инвестиционните посредници и за изменение на Регламент (ЕС) № 648/2012 (ОВ L 176, 2013 г., стр. 1).

Иск, предявен на 16 март 2018 г. — Imārs Rimšēvičs/Латвия

(Дело C-202/18)

(2018/C 161/48)

Език на производството: латвийски

Страни

Ищец: Imārs Rimšēvičs (представители: S. Vārpiņš, I. Pazare, M. Kvēps, advokāts)

Ответник: Република Латвия

Искания на ищеца

- да се установи, че незаконосъобразно е освободен от длъжността управител на Банката на Латвия с решение, прието от името на Република Латвия от Kogurcījas novēršanas un apkarošanas birojs (Служба за предотвратяване и борба с корупцията) на 19 февруари 2018 г. за прилагането на мерки за принуда;
- да обяви за незаконосъобразна мярката за принуда „забрана извършването на определени професионални дейности“, с която му се забранява да упражнява функциите на управител на Банката на Латвия и да упражнява правата, с които разполага в това качество, наложена му по силата на решението, прието от името на Република Латвия от Службата за предотвратяване и борба с корупцията на 19 февруари 2018 г. за прилагането на мерки за принуда;
- да обяви за незаконосъобразни ограничения да упражнява функциите на член на Управителния съвет на Европейската централна банка и правата, с които разполага в това качество, наложени му като последица от решението, прието от името на Република Латвия от Службата за предотвратяване и борба с корупцията на 19 февруари 2018 г. за прилагането на мерки за принуда.

Основания и основни доводи

1. Ищецът оспорва незаконосъобразното решение, прието на 19 февруари 2018 г. от латвийския държавен орган, компетентен да извършва разследване — Службата за предотвратяване и борба с корупцията, която е част от органите на изпълнителната власт, с което решение той е освободен за неопределен срок от длъжността управител на Банката на Латвия. Решението за освобождаването му от длъжност е прието от името на латвийската държава. С освобождаването му от длъжността управител на Банката на Латвия ищецът *ex officio* е изгубил длъжността на член на управителния съвет Европейската централна банка.
2. С освобождаването от длъжност на ищеца са извършени най-малко следните нарушения.
3. На първо място, с освобождаването на ищеца от длъжностите му на управител на Банката на Латвия и на член на Управителния съвет Европейската централна банка, е нарушен член 14.2. от Протокол № 4 към Договора за функционирането на Европейския съюз за устава на Европейската система на централните банки и на Европейската централна банка, тъй като в момента на освобождаването му от длъжност не била налице нито една от предпоставките, посочени в тази разпоредба за освобождаване от длъжност на управителите на националните централни банки (да не отговарят повече на изискванията, които са необходими за изпълнението на неговите задължения, или ако са виновни за извършено сериозно нарушение).
4. На второ място, с освобождаването на ищеца от длъжността на управител на Банката на Латвия е нарушен и член 22 от līkums „Par Latvijas Banku“ (Закон за Банката на Латвия), който е правният акт, с който се транспонира Договора за функционирането на Европейския съюз. В момента на приемане на посоченото решение, не била налице нито една от установените в тази норма предпоставки за освобождаване от длъжност на управителя на Банката на Латвия (първо, оставка на заинтересованото лице, второ, предпоставката, установена в член 14.2 от Устава на Европейската система на централните банки и на Европейската централна банка, да е извършено сериозно нарушение, като в този случай парламентът може да реши да освободи от длъжност управителя на Банката на Латвия след като осъдителната присъда е придобила сила на пресъдено нещо, или, трето, други предпоставки, уредени в посочения член 14.2). Освен това макар съгласно посочения закон единственият компетентен орган да освободи от длъжност на управителя на Банката на Латвия да е Парламентът на Република Латвия, не той е освободил от длъжност ищеца, а компетентният да извършва разследване орган на Република Латвия, който е част от органите на изпълнителната власт.

5. На трето място, с освобождаването на ищеца от длъжността управител на Банката на Латвия Службата за предотвратяване и борба с корупцията приложила неправилно тълкуване на правото на Съюза, като приела, че ищецът не извършвал дейността си в рамките на управителния съвет на Европейската централна банка независимо и в интерес на Европейската централна банка, а упражнявал правомощия на управител на Банката на Латвия и действал в неин интерес. Член 13 от Договора за функционирането на Европейския съюз обаче предвиждал, че Европейската централна банка е институция на Европейския съюз.

При изпълнението на своите функции длъжностните лица на Европейския съюз могат да упражняват само правомощията, предвидени в правната уредба на Съюза и могат да действат само в интерес на посочените институции. В националната правна уредба не може да се установяват дейности, които следва да извършват длъжностните лица на институциите на Европейския съюз, и поради това при изпълнението на функциите на длъжностно лице на институциите на Европейския съюз не могат да се упражняват правомощия, предоставени с национални правни актове.

Член 130 от Договора за функционирането на Европейския съюз, който гарантира независимостта на Европейската централна банка, не допуска при изпълнението на функциите на член на Управителния съвет на Европейската централна банка управителят на Банката на Латвия да може да действа като представител на Банката на Латвия и да извършва дейност (стриктно) в неин интерес или в интерес на Република Латвия.

Иск, предявен на 3 април 2018 г. — Европейска централна банка/Република Латвия

(Дело C-238/18)

(2018/C 161/49)

Език на производството: латвийски

Страни

Ищец: Европейска централна банка (представители: C. Zilioli, C. Kroppenstedt и K. Kaiser, D. Sarmiento Ramírez-Escudero, abogado)

Ответник: Република Латвия

Искания на ищеца

Европейската централна банка моли Съда:

- да изиска от Република Латвия в съответствие с член 24, параграф 1 от Статута на Съда на Европейския съюз и член 62 от Процедурния правилник на Съда да предостави цялата релевантна информация във връзка с разследването, което понастоящем се води от Kогурсцјјas novēršanas un apkarošanas birojs (Служба за предотвратяване и борба с корупцията) срещу управителя на Банката на Латвия;
- да установи в съответствие с член 14.2. от Устава на Европейската система на централните банки и на Европейската централна, че Република Латвия е нарушила втори параграф от посочената разпоредба:

 - тъй като е освободила от длъжност управителя на Банката на Латвия преди да е налице осъдителна присъда, постановена от независим съдебен орган, разгледал делото по същество, и
 - ако представените от Република Латвия потвърдят това, без да са налице изключителни обстоятелства, които обосновават освобождаването от длъжност в настоящия случай.

- да се осъди Република Латвия да заплати съдебните разноски.

Основания и основни доводи

ЕЦБ поддържа, че Република Латвия е нарушила втори параграф на член 14.2. от Устава на Европейската система на централните банки и на Европейската централна банка, тъй като освободила от длъжност управителя на Банката на Латвия, прилагайки спрямо него временна мярка за принуда, без да е налице осъдителна присъда, постановена от независим съдебен орган, разгледал делото по същество.

ОБЩ СЪД

Решение на Общия съд от 22 март 2018 г. — De Capitani/Парламент

(Дело T-540/15) ⁽¹⁾

(Достъп до документи — Регламент (ЕО) № 1049/2001 — Документи относно текуща законодателна процедура — Триалози — Таблицы с четири колони за Предложението за регламент на Европейския парламент и на Съвета относно Европол и за отмяна на Решения 2009/371/ПВР и 2005/681/ПВР — Частичен отказ на достъп — Жалба за отмяна — Правен интерес — Допустимост — Член 4, параграф 3, първа алинея от Регламент № 1049/2001 — Изключение във връзка със защитата на процеса на вземане на решения — Липса на обща презумпция за отказ на достъп до таблиците с четири колони, изготвени в рамките на триалози)

(2018/С 161/50)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподател: Emilio De Capitani (Брюксел, Белгия) (представители: О. Brouwer, J. Wolfhagen и E. Raedts, avocats)

Ответник: Европейски парламент (представители: първоначално N. Görlitz, A. Troupiotis и C. Burgos, впоследствие N. Görlitz, C. Burgos и I. Anagnostopoulou)

Встъпили страни в подкрепа на ответниците: Съвет на Европейския съюз (представители: E. Rebasti, B. Driessen и J.-V. Laiguelot) и Европейска комисия (представители: J. Vaquero Cruz и F. Clotuche-Duvieusart)

Предмет

Искане на основание член 263 ДФЕС за отмяна на решение А(2015) 4931 на Европейския парламент от 8 юли 2015 г., с което на жалбоподателя е отказан пълен достъп до документите LIBE-2013-0091-02 и LIBE-2013-0091-03

Диспозитив

- 1) Отменя решение А(2015) 4931 на Европейския парламент от 8 юли 2015 г. в частта, в която на г-н Emilio De Capitani е отказано предоставяне на пълен достъп до документите LIBE-2013-0091-02 и LIBE-2013-0091-03.
- 2) Парламентът понася собствените си съдебни разноски и разноските, направени от г-н De Capitani.
- 3) Съветът на Европейския съюз и Европейската комисия понасят собствените си разноски.

⁽¹⁾ ОВ С 398, 30.11.2015 г.

Решение на Общия съд от 22 март 2018 г. — Stavutskyi/Съвет(Дело T-242/16) ⁽¹⁾

(Обща външна политика и политика на сигурност — Ограничителни мерки, приети с оглед на положението в Украйна — Замразяване на средства — Списък на лицата, образуванията и органите, спрямо които се прилага замразяването на финансови средства и икономически ресурси — Оставяне на името на жалбоподателя в списъка — Задължение за лотивиране — Възражение за незаконосъобразност — Пропорционалност — Правно основание — Явна грешка в преценката)

(2018/C 161/51)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподател: Edward Stavutskyi (Брюксел, Белгия) (представители: J. Grayston, solicitor, P. Gjørtler, G. Pandey и D. Rovetta, avocats)

Ответник: Съвет на Европейския съюз (представители: V. Piessevaux и J.-P. Nix)

Встъпила страна в подкрепа на ответника: Европейска комисия (представители: първоначално E. Paasivirta и S. Bartelt, впоследствие E. Paasivirta и L. Baumgart)

Предмет

Жалба по член 263 ДФЕС за отмяна на Решение (ОВППС) 2016/318 на Съвета от 4 март 2016 година за изменение на Решение 2014/119/ОВППС относно ограничителни мерки, насочени срещу определени лица, образувания и органи с оглед на положението в Украйна (ОВ L 60, 2016 г., стр. 76), и на Регламент за изпълнение (ЕС) 2016/311 на Съвета от 4 март 2016 година за прилагане на Регламент (ЕС) № 208/2014 относно ограничителни мерки, насочени срещу определени лица, образувания и органи с оглед на положението в Украйна (ОВ L 60, 2016 г., стр. 1), доколкото името на жалбоподателя е оставено в списъка на лицата, образуванията и органите, спрямо които се прилага замразяването на финансови средства и икономически ресурси.

Диспозитив

- 1) Отхвърля жалбата.
- 2) Осъжда г-н Edward Stavutskyi да заплати собствените си съдебни разходи, както и тези на Съвета на Европейския съюз.
- 3) Осъжда Европейската комисия да заплати собствените си съдебни разходи.

⁽¹⁾ ОВ С 270, 25.7.2016 г.

Решение на Общия съд от 20 март 2018 г. — Šroubárna Žďánice/Съвет(Дело T-442/16) ⁽¹⁾

(Заявление за възстановяване на антидъмпингови мита — Внос на някои скрепителни елементи от желязо или стомана с произход от Китай или изпращани от Малайзия — Регламент (ЕО) № 91/2009 и Регламент за изпълнение (ЕС) № 723/2011 — Компетентност на националния съд — Липса на компетентност на Общия съд)

(2018/C 161/52)

Език на производството: чешки

Страни

Жалбоподател: Šroubárna Žďánice a.s. (Кийов, Чешка република) (представител: M. Osladil, avocat)

Отговорник: Съвет на Европейския съюз (представители: Н. Marcos Fraile и А. Westerhof Löfflerová, подпомагани от N. Tuominen, avocat)

Встъпила страна в подкрепа на исканията на отговорника: Европейска комисия (представители: Т. Maxian Rusche и Р. Němečková)

Предмет

Заявление за възстановяване на антидъмпингови мита и лихви, които жалбоподателят е платил недължимо на чешките митнически органи след приемането на Регламент (ЕО) № 91/2009 на Съвета от 26 януари 2009 г. за налагане на окончателно антидъмпингово мито върху вноса на някои скрепителни елементи от желязо или стомана с произход от Китайската народна република (ОВ L 29, 2009 г., стр. 1), на Регламент за изпълнение (ЕС) № 723/2011 на Съвета от 18 юли 2011 година за разширяване обхвата на окончателното антидъмпингово мито, наложено с Регламент (ЕО) № 91/2009 върху вноса на някои скрепителни елементи от желязо или стомана с произход от Китайската народна република, върху вноса на някои скрепителни елементи от желязо или стомана, изпращани от Малайзия, с деклариран или не произход от Малайзия (ОВ L 194, стр. 6), и на Регламент за изпълнение (ЕС) № 924/2012 на Съвета от 4 октомври 2012 година за изменение на Регламент № 91/2009 (ОВ L 275, 2012 г., стр. 1)

Диспозитив

- 1) Отхвърля жалбата поради липса на компетентност на Общия съд да я разгледа.
- 2) Šroubárna Žďánice a.s. понася собствените си съдебни разноски, както и тези на Съвета на Европейския съюз.
- 3) Европейската комисия понася собствените си съдебни разноски.

⁽¹⁾ ОВ С 392, 24.10.2016 г.

Решение на Общия съд от 22 март 2018 г. — Н/ЕМА

(Дело T-579/16) ⁽¹⁾

(Публична служба — Срочно наети служители — Неподновяване на договор, сключен за определен срок — Член 8, първа алинея от УРДС — Преобразуване на договор за определен срок в договор за неопределено време — Явна грешка в преценката — Задължение за полагане на грижа — Задължение за мотивиране — Право на изслушване — Атестационен доклад — Задължение за мотивиране — Явна грешка в преценката)

(2018/C 161/53)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: Н/ЕМА (представители: L. Levi и A. Blot, avocats)

Отговорник: Европейска агенция по лекарствата (ЕМА) (представители: F. Cooney и N. Rampal Olmedo, подпомагани от A. Duron и D. Waelbroeck, avocats)

Предмет

Искане на основание член 270 ДФЕС, от една страна, за отмяна на атестационния доклад на жалбоподателката за периода от 16 февруари до 31 декември 2014 г., на решението на ЕМА от 1 април 2015 г. да не поднови договора на жалбоподателката като срочно нает служител и на двете решения от 26 октомври 2015 г., с които се отхвърлят подадените по административен ред жалби срещу тези актове, както и, от друга страна, за присъждане на обезщетение за вредите, които жалбоподателката твърди, че е претърпяла

Диспозитив

- 1) Отхвърля жалбата.
- 2) Осъжда НЈ да заплати съдебните разноски.

⁽¹⁾ ОВ С 145, 25.4.2016 г. (дело, първоначално регистрирано пред Съда на публичната служба на Европейския съюз под номер F-8/16 и прехвърлено на Общия съд на Европейския съюз на 1 септември 2016 г.).

Решение на Общия съд от 20 март 2018 г. — Argyraki/Комисия

(Дело T-734/16) ⁽¹⁾

*(Публична служба — Длъжностни лица — Пенсии — Изчисляване на осигурителния стаж —
Зачитане на периоди на заетост, прослужени в качеството на договорно нает служител със
спомогателни функции — Условия — Правно основание)*

(2018/C 161/54)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: Vassilia Argyraki (Брюксел, Белгия) (представител: S. Pappas, avocat)

Ответник: Европейска комисия (представители: първоначално G. Berscheid, G. Gattinara и A.-C. Simon, впоследствие G. Berscheid, G. Gattinara и L. Radu Bouyon)

Предмет

Искане на основание член 270 ДФЕС за отмяна на решението от 29 януари 2016 г. на Служба „Управление и изплащане на индивидуалните права“ (РМО) на Комисията, с което тя отхвърля искането на жалбоподателя да признае в рамките на изчисляването на пенсионните права периодите на заетост, прослужени в качеството на договорно нает служител със спомогателни функции, като периоди на заетост, прослужени в качеството на срочно нает служител

Диспозитив

- 1) Отменя решението от 29 януари 2016 г. на Служба „Управление и изплащане на индивидуалните права“ (РМО) на Европейската комисия, с което тя отхвърля искането на г-жа Vassilia Argyraki да признае в рамките на изчисляването на пенсионните права периодите на заетост, прослужени в качеството на договорно нает служител със спомогателни функции, като периоди на заетост, прослужени в качеството на срочно нает служител.
- 2) Осъжда Комисията да заплати съдебните разноски.

⁽¹⁾ ОВ С 462, 12.12.2016 г.

Решение на Общия съд от 22 март 2018 г. — Safe Skies/EUIPO — Travel Sentry (TSA LOCK)(Дело T-60/17) ⁽¹⁾

(Марка на Европейския съюз — Производство за обявяване на недействителност — Словна марка на Европейския съюз „TSA LOCK“ — Абсолютни основания за отказ — Отличителен характер — Липса на описателен характер — Член 7, параграф 1, букви б, в) и ж) от Регламент (ЕО) № 207/2009 (понастоящем член 7, параграф 1, букви б, в) и ж) от Регламент (ЕС) 2017/1001)

(2018/C 161/55)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподател: Safe Skies LLC (Ню Йорк, Ню Йорк, Съединени щати) (представител: V. Schwepler, адвокат)

Ответник: Служба на Европейския съюз за интелектуална собственост (представител: A. Söder)

Друга страна в производството пред апелативния състав на EUIPO, встъпила в производството пред Общия съд: Travel Sentry, Inc. (Уиндърмър, Флорида, Съединени щати) (представители: J. L. Gracia Albergo и V. Torelli, адвокати)

Предмет

Жалба срещу решението на четвърти апелативен състав на EUIPO от 24 ноември 2016 г. (преписка R 233/2016-4) по производство за обявяване на недействителност със страни Safe Skies и Travel Sentry.

Диспозитив

- 1) Отхвърля жалбата.
- 2) Осъжда Safe Skies LLC да заплати съдебните разходи.

⁽¹⁾ ОВ С 104, 3.4.2017 г.

Решение на Общия съд от 20 март 2018 г. — Webgarden/EUIPO (Dating Bracelet)(Дело T-272/17) ⁽¹⁾

(Марка на Европейския съюз — Заявка за фигуративна марка на Европейския съюз „Dating Bracelet“ — Абсолютно основание за отказ — Описателен характер — Член 7, параграф 1, букви б) и в) от Регламент (ЕО) № 207/2009 (понастоящем член 7, параграф 1, букви б) и в) от Регламент (ЕС) 2017/1001) — По-ранна практика на EUIPO — Равно третиране — Правна сигурност)

(2018/C 161/56)

Език на производството: унгарски

Страни

Жалбоподател: Webgarden Szolgáltató és Kereskedelmi Kft. (Будапеща, Унгария) (представител: G. Jambrik, avocat)

Ответник: Служба на Европейския съюз за интелектуална собственост (представител: P. Sipos)

Предмет

Жалба срещу решението на пети апелативен състав на EUIPO от 1 март 2017 г. (преписка R 658/2016-5) относно заявка за регистрация на фигуративния знак „Dating Bracelet“ като марка на Европейския съюз

Диспозитив

- 1) Отхвърля жалбата.
- 2) Осъжда Webgarden Szolgáltató és Kereskedelmi Kft. да заплати съдебните разноски.

⁽¹⁾ ОВ С 231, 17.7.2017 г.

Определение на Общия съд от 9 март 2018 г. — Aurora Group Danmark/EUIPO — Retail Distribution („PANZER“)

(Дело T-246/16) ⁽¹⁾

(Марка на Европейския съюз — Производство за обявяване на недействителност — Оттегляне на искането за обявяване на недействителност — Липса на основание за произнасяне)

(2018/C 161/57)

Език на производството: датски

Страни

Жалбоподател: Aurora Group Danmark A/S (Балеруп, Дания) (представител: L. Elmgaard Sørensen, avocat)

Ответник: Служба на Европейския съюз за интелектуална собственост (представители: първоначално D. Gaja, а впоследствие T. Frydendahl и D. Walicka)

Друга страна в производството пред апелативния състав на EUIPO, встъпила в производството пред Общия съд: Retail Distribution ApS (Хинеруп, Дания) (представител: E. A. Skovbo, avocate)

Предмет

Жалба срещу решението на първи апелативен състав на EUIPO от 3 март 2016 г. (преписка R 447/2015-1), постановено в производство за обявяване на недействителност между Retail Distribution и Aurora Group Danmark

Диспозитив

- 1) Липсват основания за произнасяне по жалбата.
- 2) Осъжда Aurora Group Danmark A/S и Retail Distribution ApS да понесат собствените си съдебни разноски, както и всяко от тях да заплати половината от съдебните разноски на Службата на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO).

⁽¹⁾ ОВ С 279, 1.8.2016 г.

Определение на Общия съд от 13 март 2018 г. — Disney Enterprises/EUIPO — Di Molfetta („DISNEY FROZEN“)

(Дело T-567/17) ⁽¹⁾

(Марка на Европейския съюз — Производство по възражение — Оттегляне на заявката за регистрация — Липса на основание за произнасяне)

(2018/C 161/58)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподател: Disney Enterprises, Inc. (Бърбанк, Калифорния, Съединени щати) (представител: M. Graf, avocat)

Отвeтник: Служба на Европейския съюз за интелектуална собственост (представители: E. Markakis и A. Folliard-Monguiral)

Друга страна в производството пред апелативния състав на EUIPO, встъпила в производството пред Общия съд: Fabio Di Molfetta (Бишелие, Италия)

Предмет

Жалба срещу решението на пети апелативен състав на EUIPO от 12 май 2017 г. (преписка R 2342/2016-5), постановено в производство по възражение между Fabio Di Molfetta и Disney Enterprises, Inc.

Диспозитив

- 1) Липсват основания за произнасяне по жалбата.
- 2) Осъжда Disney Enterprises, Inc. да заплати собствените си съдебни разноски, както и тези на Службата на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO).

⁽¹⁾ ОВ С 347, 16.10.2017 г.

Определение на Общия съд от 8 март 2018 г. — Comune di Milano/Съвет

(Дело T-46/18) ⁽¹⁾

(Десеизиране)

(2018/C 161/59)

Език на производството: италиански

Страни

Жалбоподател: Comune di Milano (Италия) (представители: F. Sciaudone и M. Condinanzi, avocats)

Отвeтник: Съвет на Европейския съюз (представители: E. Rebasti, M. Bauer и F. Florindo Gijón)

Предмет

Искане на основание член 263 ДФЕС за отмяна на решението на Съвета от 20 ноември 2017 г., прието в рамките на 3579-то заседание на Съвета в състав „Общи въпроси“, относно избора на новото седалище на Европейската агенция по лекарствата (ЕМА) в частта, в която е решено, че новото седалище на ЕМА ще бъде в Амстердам.

Диспозитив

- 1) Общият съд се десезира по дело T-46/18, за да може Съдът да се произнесе по жалбата.
- 2) Не се произнася по исканията за встъпване, представени от Кралство Нидерландия и от регион Ломбардия.
- 3) Не се произнася по съдебните разноски.

⁽¹⁾ ОВ С 94, 12.3.2018 г.

Жалба, подадена на 22 февруари 2018 г. — VI/Комисия

(Дело T-109/18)

(2018/C 161/60)

*Език на производството: английски***Страни***Жалбоподател:* VI (представители: G. Pandey и V. Villante, lawyers)*Ответник:* Европейска комисия**Искания на жалбоподателя**

Жалбоподателят иска от Общия съд:

- ако е целесъобразно, преюдициално да обяви член 90 от Правилника за длъжностните лица за невалиден и неприложим в настоящото производство по реда на член 270 от Договора за функционирането на Европейския съюз,
- първо, да отмени решението на Европейската служба за подбор на персонал (EPSO) от 14 ноември 2017 г., с което се отхвърля жалбата на жалбоподателя, подадена на 31 юли 2017 г., включително и отхвърлянето на искането на жалбоподателя за обезщетение в размер на 50 000 EUR,
- второ, да отмени решението на EPSO от 19 април 2017 г., с което се отхвърля искането на жалбоподателя да се преразгледа решението на конкурсната комисия да не го допусне до следващия етап на конкурса,
- трето, да отмени решение от 6 февруари 2017 г., поместено в онлайн EPSO профила, жалбоподателят да не бъде включен в проект на списък на кандидатите, подбрани за целите на конкурс EPSO/AD/323/16,
- четвърто, да отмени обявление за конкурс EPSO/AD/323/16, публикувано на 26 май 2016 г., и да отмени изцяло публикувания в резултат на това проект на списък на длъжностни лица, подбрани да участват в посочения конкурс,
- да присъди на жалбоподателя обезщетение в размер на 50 000 EUR за настъпилите вреди в резултат на обжалваните незаконосъобразни решения, и
- да осъди ответника да заплати съдебните разноски.

Основания и основни доводи

В подкрепа на жалбата си жалбоподателят излага три основания.

1. В рамките на първото основание се твърди наличието на явна грешка в преценката от страна на EPSO/конкурсната комисия при оценката на професионалния опит на жалбоподателя, както и нарушение на приложение III към обявлението за спорния конкурс, в което е подробно изложен необходимият професионален опит.
2. В рамките на второто основание се твърди, че е налице нарушение на член 41 от Хартата за основните права на Европейския съюз и правото на жалбоподателя да бъде изслушан, както и нарушение на задължението за мотивиране и на член 296 от Договора за функционирането на Европейския съюз.

3. В рамките на третото основание се твърди наличието на нарушение на членове 1, 2, 3 и 4 от Регламент № 1/58⁽¹⁾, нарушение на членове 1г и на 28 от Правилника за длъжностните лица и на член 1, параграф 1, буква е) от Приложение III към посочения правилник, както и нарушение на принципа за равно третиране и на принципа за недопускане на дискриминация.

⁽¹⁾ Регламент № 1 от 15 април 1958 г. за определяне на езиковия режим на Европейската икономическа общност (ОВ L 7, 1958 г., стр. 385; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 1, стр. 1).

Жалба, подадена на 26 февруари 2018 г. — Tomasz KawałkoTropheum/EUIPO — Ferrero (KINDERPRAMS)

(Дело T-115/18)

(2018/C 161/61)

Език на жалбата: полски

Страни

Жалбоподател: Tomasz KawałkoTropheum (Гдиня, Полша) (представител: P. Moksa [правен съветник])

Отговорник: Служба на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO)

Друга страна в производството пред апелативния състав: Ferrero SpA (Алба, Италия)

Данни за производството пред EUIPO

Заявител на спорната марка: жалбоподателят

Спорна марка: словна марка на Европейския съюз „KINDERPRAMS“ — заявление за регистрация № 12 916 961

Производство пред EUIPO: производство по възражение

Обжалвано решение: решение на четвърти апелативен състав на EUIPO от 14 декември 2018 г. по преписка R 1112/2017-4

Искания

Жалбоподателят иска от Общия съд:

- да измени обжалваното решение, така че търговската марка „KINDERPRAMS“ да бъде регистрирана;
- да присъди на жалбоподателя съдебните разноски по производството.

Изложено основание

- Нарушение на член 8, параграф 1, буква б) от Регламент № 2017/1001.

Жалба, подадена на 1 март 2018 г. — HNV (Brands)/EUIPO — Our Price Records (OUR PRICE)

(Дело T-129/18)

(2018/C 161/62)

Език на жалбата: английски

Страни

Жалбоподател: HNV (Brands) Ltd (Лондон, Обединено кралство) (представители M. Hicks и N. Zweck, Barristers)

Отговорник: Служба на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO)

Друга страна в производството пред апелативния състав: Our Price Records Ltd (Лондон)

Данни за производството пред EUIPO

Заявител на спорната марка: другата страна в производството пред апелативния състав

Спорна марка: фигуративна марка на Европейския съюз със словния елемент „OUR PRICE“ — заявка за регистрация № 13 636 998

Производство пред EUIPO: производство по възражение

Обжалвано решение: решение на втори апелативен състав на EUIPO от 15 декември 2017 г. по преписка R 838/2017-2

Искания

Жалбоподателят моли Общия съд:

- да отмени обжалваното решение,
- да осъди EUIPO да заплати съдебните разноски.
- да осъди Our Price Records Limited да заплати съдебните си разноски (ако встъпи по делото),

И ИЛИ

- да допусне възражението на НМV в неговата цялост,

ИЛИ

- да върне делото за ново разглеждане от EUIPO с оглед отмяната на спорното решение.

Изложено основание

- Нарушение на член 8, параграф 4 от Регламент № 2017/1001.

Жалба, подадена на 28 февруари 2018 г. — LMP Lichttechnik Vertriebs/EUIPO (LITECRAFT)

(Дело T-140/18)

(2018/C 161/63)

Език на производството: немски

Страни

Жалбоподател: LMP Lichttechnik Vertriebs GmbH (Ибенбюрен, Германия) (представител: R. Plegge, Rechtsanwalt)

Ответник: Служба на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO)

Данни за производството пред EUIPO

Спорна марка: марка на Европейския съюз „LITECRAFT“ — заявка за регистрация № 15 282 635

Обжалвано решение: решение на втори апелативен състав на EUIPO от 8 януари 2018 г. по преписка R 699/2017-2

Искания

Жалбоподателят моли Общия съд:

- да отмени обжалваното решение,
- да осъди EUIPO да заплати съдебните разноски.

Изложено основание

— Нарушение на член 7, параграф 1, букви б) и в) от Регламент № 207/2009.

Жалба, подадена на 1 март 2018 г. — Société générale/ЕЦБ**(Дело T-143/18)**

(2018/C 161/64)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: Société générale (Париж, Франция) (представители: А. Gosset-Grainville, М. Trabucchi и Р. Kurka, avocats)

Отвeтник: Европейска централна банка

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска от Общия съд:

- Да отмени член 5 от решение ЕЦБ № ECB/SSM/2017 — O2RNE8IBXP4R0TD8PU41/174 от 19 декември 2017 г. и член 3 от приложение А към него в частта, в която определят мерките, които следва да се предприемат във връзка с неотменимите задължения за плащане по схемите за гарантиране на депозитите или оздравителните фондове,
- да осъди ЕЦБ да заплати съдебните разноски.

Основания и основни доводи

В подкрепа на жалбата си жалбоподателят излага четири основания.

1. Първото основание е за липса на правно основание за приемане на обжалваното решение. Според жалбоподателя ЕЦБ не разполага с компетентност да налага общи пруденциални изисквания и не е извършила конкретна и подробна оценка на положението на жалбоподателя съгласно приложимата правна уредба.
 2. Второто основание е за грешка при прилагане на правото, която опорочавала обжалваното решение, тъй като ЕЦБ неправилно тълкувала разпоредбите от правото на Съюза, допускащи използването от кредитните институции на неотменими ангажименти за плащане, и така ги лишила от полезно действие.
 3. Третото основание е за допусната в обжалваното решение явна грешка в преценката на евентуалните присъщи за неотменимите ангажименти за плащане рискове с оглед на член 16 от Регламент (ЕС) № 1024/2013 на Съвета от 15 октомври 2013 година за възлагане на Европейската централна банка на конкретни задачи относно политиките, свързани с пруденциалния надзор над кредитните институции (ОВ L 287, 2013 г., стр. 63).
 4. Четвъртото основание е за липса на мотиви, тъй като изискванията за мотивиране към ЕЦБ били по-строги, а мотивите, на които се основавало обжалваното решение, били непълни.
-

Жалба, подадена на 1 март 2018 г. — Crédit Agricole и др./ЕЦБ

(Дело T-144/18)

(2018/C 161/65)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподатели: Crédit Agricole SA (Монруж, Франция) и 69 други жалбоподатели (представители: А. Gosset-Grainville, М. Trabucchi и Р. Курка, avocats)

Ответник: Европейска централна банка

Искания на жалбоподателите

Жалбоподателите искат от Общия съд:

- да отмени член 9 от Решение на ЕЦБ № ECB/SSM/2017– 969500TJ5KRTCJQWXH05/380 от 19 декември 2017 г. и член 3 от приложение А към него, доколкото в тях се предвиждат мерките, които следва да се вземат по неотменимите ангажменти за плащане във връзка със системите за гарантиране на депозитите или фондовете за реструктуриране,
- да се осъди ЕЦБ да заплати съдебните разноски.

Основания и основни доводи

В подкрепа на жалбата си жалбоподателите излагат четири основания, които са по същество идентични или сходни с изложените по дело T-143/18, Société générale/ЕЦБ.

Жалба, подадена на 1 март 2018 г. — Confédération nationale du Crédit mutuel и др./ЕЦБ

(Дело T-145/18)

(2018/C 161/66)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподатели: Confédération nationale du Crédit mutuel (Париж, Франция) и 37 други жалбоподатели (представители: А. Gosset-Grainville, М. Trabucchi и Р. Курка, avocats)

Ответник: Европейска централна банка

Искания на жалбоподателите

Жалбоподателите искат от Общия съд:

- да отмени член 8 от решение на ЕЦБ № ECB/SSM/2017 — 9695000CG7B84NLR5984/207 от 19 декември 2017 г. в частта, в която определя мерките, които следва да се предприемат във връзка с неотменимите задължения за плащане по схемите за гарантиране на депозитите или оздравителните фондове,
- да осъди ЕЦБ да заплати съдебните разноски.

Основания и основни доводи

Жалбоподателите излагат четири основания за жалбата си, които по същество съвпадат или са сходни с тези по дело T-143/18, Société générale/ЕЦБ.

Жалба, подадена на 1 март 2018 г. — ВРСЕ и др./ЕЦБ

(Дело T-146/18)

(2018/C 161/67)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподатели: ВРСЕ (Париж, Франция) и 36 други жалбоподатели (представители: A. Gosset-Grainville, M. Trabucchi и P. Курка, avocats)

Ответник: Европейска централна банка

Искания на жалбоподателите

Жалбоподателите искат от Общия съд:

- да отмени член 4 от решение на ЕЦБ № ECB/SSM/2017 — 9695005MSX1OYEMGDF46/338 (заедно с приложението към него) от 19 декември 2017 г. в частта, в която определя мерките, които следва да се предприемат във връзка с неотменимите задължения за плащане по схемите за гарантиране на депозитите или оздравителните фондове,
- да осъди ЕЦБ да заплати съдебните разноски.

Основания и основни доводи

Жалбоподателите излагат четири основания за жалбата си, които по същество съвпадат или са сходни с тези по дело T-143/18, Société générale/ЕЦБ.

Жалба, подадена на 1 март 2018 г. — Arkéa Direct Bank и др./ЕЦБ

(Дело T-149/18)

(2018/C 161/68)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподатели: Arkéa Direct Bank (Путо, Франция), Caisse de Bretagne de Crédit Mutuel Agricole (Льо Релек Керуон, Франция), Crédit Mutuel Arkéa (Льо Релек Керуон), Crédit foncier et communal d'Alsace et de Lorraine-banque (Страсбург, Франция), Fédéral Finance (Льо Релек Керуон), Arkéa Home Loans SFH (Брес, Франция), Arkéa Banking Services (Париж, Франция), Arkéa Public Sector SCF (Льо Релек Керуон), Arkéa Banque Entreprises et Institutionnels (Льо Релек Керуон), Keytrade Bank Luxembourg SA (Люксембург, Люксембург) (представители: A. Gosset-Grainville, M. Trabucchi и P. Курка, avocats)

Ответник: Европейска централна банка

Искания на жалбоподателите

Жалбоподателите искат от Общия съд:

- да отмени член 8 от решение на ЕЦБ № ECB/SSM/2017 — 9695000CG7B84NLR5984/207 от 19 декември 2017 г. в частта, в която определя мерките, които следва да се предприемат във връзка с неотменимите задължения за плащане по схемите за гарантиране на депозитите или оздравителните фондове,
- да осъди ЕЦБ да заплати съдебните разноски.

Основания и основни доводи

Жалбоподателите излагат четири основания за жалбата си, които по същество съвпадат или са сходни с тези по дело T-143/18, Société générale/ЕЦБ.

Жалба, подадена на 1 март 2018 г. — BNP Paribas/ЕЦБ

(Дело T-150/18)

(2018/C 161/69)

*Език на производството: френски***Страни**

Жалбоподател: BNP Paribas (Париж, Франция) (представители: А. Gosset-Grainville, М. Trabucchi и Р. Kupka, avocats)

Ответник: Европейска централна Банка

Искания

Жалбоподателят иска от Общия съд:

- да отмени частично член 9 от решение на ЕЦБ № ECB/SSM/2017 — ROMUWSFPU8MPRO8K5P83/248 от 19 декември 2017 г. в частта му, в която се предвижда приспадане на неотменимите ангажменти за плащане, поети към Единния фонд за реструктуриране, националните фондове за реструктуриране и националните схеми за гарантиране на депозитите, от базовия собствен капитал от първи ред на индивидуална, подконсолидирана и консолидирана основа, и по-конкретно параграфи 9.1, 9.2 и 9.3,
- да осъди ЕЦБ да заплати изцяло съдебните разноски.

Основания и основни доводи

В подкрепа на жалбата си жалбоподателят излага четири основания.

1. Първото основание е липсата на правна основа на обжалваното решение, тъй като ЕЦБ е използвала правомощията си в областта на пруденциалния надзор, за да наложи мярка с общо приложение, която е от компетентността на законодателя, и е превишила правомощията, които ѝ предоставят член 4, paragraphe 1, буква е) и член 16 от Регламент (ЕС) № 1024/2013 на Съвета от 15 октомври 2013 г. за възлагане на Европейската централна банка на конкретни задачи относно политиките, свързани с пруденциалния надзор над кредитните институции (ОВ L 287, 2013 г., стр. 63).
2. Второто основание е грешка при прилагане на правото, опорочаваща обжалваното решение, тъй като ЕЦБ е тълкувала в противоречие с волята на законодателя текстове от правото на Съюза, които дават възможност на кредитните институции да прибягнат до неотменими ангажменти за плащане, за да изпълнят част от задълженията си спрямо националните фондове за реструктуриране, Единния фонд за реструктуриране и националните схеми за гарантиране на депозитите, и по този начин е лишила съответните разпоредби от полезното им действие. Освен това решението на ЕЦБ е основано на неправилен прочит на европейската правна уредба и на националната правна уредба за транспонирането ѝ, приложими към неотменимите ангажменти за плащане.
3. Третото основание е нарушение на принципа на пропорционалност.
4. Четвъртото основание е грешка в преценката и нарушение на принципа на добра администрация, допуснати в обжалваното решение.

Иск, предявен на 26 февруари 2018 г. — Legutko и Poręba/Парламент

(Дело T-156/18)

(2018/C 161/70)

*Език на производството: полски***Страни**

Ищци: Ryszard Antoni Legutko (Моравица, Полша) и Tomasz Piotr Poręba (Мелец, Полша) (представител: М. Mataczyński, адвокат)

Ответник: Европейски парламент

Искания

Ищците искат от Общия съд:

- да установи, че ответникът е нарушил член 130 от Правилника за дейността на Европейския парламент и разпоредбите от приложение II към този правилник, тъй като не е изпратил на Съвета на Европейския съюз писмения въпрос, отправен от членовете на Европейския парламент в рамките на процедура с референтен № P-003358/17,
- да задължи Европейския парламент да изпрати регистрирания с референтен № P-003358/17 писмен въпрос на компетентната институция, а именно на Съвета на Европейския съюз,
- да осъди Европейския парламент да заплати съдебните разноски в производството.

Основания и основни доводи

Основание: бездействие на Европейския парламент, който не изпратил на компетентната институция, посочена от ищците, писмения въпрос, представен на 16 май 2017 г. от членовете на Европейския парламент Ryszard Legutka и Tomasz Poręba.

Жалба, подадена на 8 март 2018 г. — Amisi Kumba/Съвет

(Дело T-163/18)

(2018/C 161/71)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: Gabriel Amisi Kumba (Киншаса, Демократична република Конго) (представители: T. Bontinck, P. De Wolf, M. Forgeois и A. Guillerme, avocats)

Ответник: Съвет на Европейския съюз

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска от Общия съд:

- да отмени Решение (ОВППС) 2017/2282 на Съвета от 11 декември 2017 година за изменение на Решение 2010/788/ОВППС относно ограничителни мерки по отношение на Демократична република Конго, в частта, в която жалбоподателят продължава да фигурира в точка 2 от приложение II към Решение 2010/788/ОВППС и в точка 2 от приложение I а към Регламент (ЕО) № 1183/2005,
- да установи незаконосъобразността на разпоредбите на член 3, параграф 2, буква б) от Решение 2010/788/ОВППС, изменено с Решение 2016/2231/ОВППС, и член 2б, параграф 1, буква б) от Регламент 1183/2005/ЕО,
- да осъди Съвета да заплати съдебните разноски.

Основания и основни доводи

В подкрепа на жалбата си жалбоподателят излага четири основания.

1. В рамките на първото основание се твърди наличието на нарушение на правото на защита, включително нарушение на задължението за мотивиране, което позволява да се обосновават мерките и да се гарантира ефективна съдебна защита, както и нарушение на правото на изслушване.
2. В рамките на второто основание се твърди наличието явна грешка в преценката, що се отнася до участието на жалбоподателя в действия, които представляват груби нарушения на правата на човека в Демократична република Конго.

3. В рамките на третото основание се твърди наличието на нарушение на правото на личен живот, на правото на собственост и на принципа на пропорционалност.
4. В рамките на четвъртото основание се твърди незаконосъобразност на разпоредбите на член 3, параграф 2, буква б) от Решение 2010/788/ОВППС на Съвета от 20 декември 2010 година относно ограничителни мерки по отношение на Демократична република Конго и за отмяна на Обща позиция 2008/369/ОВППС (ОВ L 336, 2010 г., стр. 30), изменено с Решение (ОВППС) 2017/2282 на Съвета от 11 декември 2017 година за изменение на Решение 2010/788/ОВППС относно ограничителни мерки по отношение на Демократична република Конго (ОВ L 336, 2016 г., стр. 7), и член 26, параграф 1, буква б) от Регламент № 1183/2005 на Съвета от 18 юли 2005 година за налагане на някои специфични ограничителни мерки, насочени срещу лица, нарушаващи оръжейното ембарго по отношение на Демократична република Конго (ОВ L 193, 2005 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 18, том 4, стр. 3).

Жалба, подадена на 8 март 2018 г. — Кампете/Съвет

(Дело T-164/18)

(2018/C 161/72)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: Ilunga Kampete (Киншаса, Демократична република Конго) (представители: T. Bontinck, P. De Wolf, M. Forgeois и A. Guillerme, avocats)

Ответник: Съвет на Европейския съюз

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска от Общия съд:

- да отмени Решение за изпълнение (ОВППС) 2017/2282 на Съвета от 11 декември 2017 година за изменение на Решение 2010/788/ОВППС относно ограничителни мерки по отношение на Демократична република Конго в частта, в която името на жалбоподателя е оставено под № 1 в приложение II към Решение 2010/788/ОВППС и под № 1 в приложение Ia към Регламент (ЕО) № 1183/2005,
- да приеме, че разпоредбите на член 3, параграф 2, буква б) от Решение 2010/788/ОВППС, изменено с Решение 2016/2231/ОВППС, и член 26, параграф 1, буква б) от Регламент 1183/2005/ЕО са незаконосъобразни,
- да осъди Съвета да заплати съдебните разходи.

Основания и основни доводи

Жалбоподателят излага в подкрепа на жалбата си четири основания, които в основната си част са идентични или сходни на посочените по дело T-163/18, Amisi Kumba/Съвет.

Жалба, подадена на 8 март 2018 г. — Kahimbi Kasagwe/Съвет

(Дело T-165/18)

(2018/C 161/73)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: Delphin Kahimbi Kasagwe (Киншаса, Демократична република Конго) (представители: T. Bontinck, P. De Wolf, M. Forgeois и A. Guillerme, avocats)

Ответник: Съвет на Европейския съюз

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска от Общия съд:

- да отмени Решение за изпълнение (ОВППС) 2017/2282 на Съвета от 11 декември 2017 година за изменение на Решение 2010/788/ОВППС относно ограничителни мерки по отношение на Демократична република Конго в частта, в която името на жалбоподателя е оставено под № 7 в приложение II към Решение 2010/788/ОВППС и под № 7 в приложение Ia към Регламент (ЕО) № 1183/2005
- да приеме, че разпоредбите на член 3, параграф 2, буква а) от Решение 2010/788/ОВППС, изменено с Решение 2016/2231/ОВППС, и член 26, параграф 1, буква а) от Регламент 1183/2005/ЕО са незаконосъобразни
- да осъди Съвета да заплати съдебните разноски.

Основания и основни доводи

Жалбоподателят излага в подкрепа на жалбата си четири основания, които в основната си част са идентични или сходни на посочените по дело T-163/18, Amisi Kumba/Съвет.

Жалба, подадена на 8 март 2018 г. — Punga Luyoyo/Съвет

(Дело T-166/18)

(2018/C 161/74)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: Ferdinand Punga Luyoyo (Киншаса, Демократична република Конго) (представители: T. Bontinck, P. De Wolf, M. Forgeois и A. Guillaume, avocats)

Ответник: Съвет на Европейския съюз

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска от Общия съд:

- да отмени Решение за изпълнение (ОВППС) 2017/2282 на Съвета от 11 декември 2017 година за изменение на Решение 2010/788/ОВППС относно ограничителни мерки по отношение на Демократична република Конго в частта, в която името на жалбоподателя е оставено под № 3 в приложение II към Решение 2010/788/ОВППС и под № 3 в приложение Ia към Регламент (ЕО) № 1183/2005,
- да приеме, че разпоредбите на член 3, параграф 2, буква б) от Решение 2010/788/ОВППС, изменено с Решение 2016/2231/ОВППС, и член 26, параграф 1, буква б) от Регламент 1183/2005/ЕО са незаконосъобразни,
- да осъди Съвета да заплати съдебните разноски.

Основания и основни доводи

Жалбоподателят излага в подкрепа на жалбата си четири основания, които в основната си част са идентични или сходни на посочените по дело T-163/18, Amisi Kumba/Съвет.

Жалба, подадена на 8 март 2018 г. — Капуата/Съвет

(Дело T-167/18)

(2018/C 161/75)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: Célestin Kapuata (Киншаса, Демократична република Конго) (представители: Т. Bontinck, Р. De Wolf, М. Forgeois и А. Guillerme, avocats)

Ответник: Съвет на Европейския съюз

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска от Общия съд:

- да отмени Решение за изпълнение (ОВППС) 2017/2282 на Съвета от 11 декември 2017 година за изменение на Решение 2010/788/ОВППС относно ограничителни мерки по отношение на Демократична република Конго, доколкото името на жалбоподателя е оставено под № 4 в приложение II към Решение 2010/788/ОВППС и под № 4 в приложение Ia към Регламент (ЕО) № 1183/2005,
- да обяви за незаконосъобразни разпоредбите на член 3, параграф 2, буква б) от Решение 2010/788/ОВППС, изменено с Решение 2016/2231/ОВППС, и на член 2б, параграф 1, буква б) от Регламент 1183/2005/ЕО,
- да осъди Съвета да заплати съдебните разноски.

Основания и основни доводи

В подкрепа на жалбата жалбоподателят излага четири основания, които по същество са идентични или сходни с изложените по дело T-163/18, Amisi Kumba/Съвет.

Жалба, подадена на 8 март 2018 г. — Numbi/Съвет

(Дело T-168/18)

(2018/C 161/76)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: John Numbi (Киншаса, Демократична република Конго) (представители: Т. Bontinck, Р. De Wolf, М. Forgeois и А. Guillerme, avocats)

Ответник: Съвет на Европейския съюз

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска от Общия съд:

- да отмени Решение за изпълнение (ОВППС) 2017/2282 на Съвета от 11 декември 2017 година за изменение на Решение 2010/788/ОВППС относно ограничителни мерки по отношение на Демократична република Конго в частта, в която името на жалбоподателя е оставено под № 5 в приложение II към Решение 2010/788/ОВППС и под № 5 в приложение Ia към Регламент (ЕО) № 1183/2005
- да приеме, че разпоредбите на член 3, параграф 2, буква а) от Решение 2010/788/ОВППС, изменено с Решение 2016/2231/ОВППС, и член 2б, параграф 1, буква а) от Регламент 1183/2005/ЕО са незаконосъобразни,
- да осъди Съвета да заплати съдебните разноски.

Основания и основни доводи

Жалбоподателят излага в подкрепа на жалбата си четири основания, които в основната си част са идентични или сходни на посочените по дело T-163/18, Amisi Kumba/Съвет.

Жалба, подадена на 8 март 2018 г. — Kibelisa Ngambasai/Съвет**(Дело T-169/18)**

(2018/C 161/77)

*Език на производството: френски***Страни**

Жалбоподател: Roger Kibelisa Ngambasai (Киншаса, Демократична република Конго) (представители: T. Bontinck, P. De Wolf, M. Forgeois и A. Guillerme, avocats)

Ответник: Съвет на Европейския съюз

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска от Общия съд:

- да отмени Решение за изпълнение (ОВППС) 2017/2282 на Съвета от 11 декември 2017 година за изменение на Решение 2010/788/ОВППС относно ограничителни мерки по отношение на Демократична република Конго, доколкото името на жалбоподателя е оставено под № 6 в приложение II към Решение 2010/788/ОВППС и под № 6 в приложение Ia към Регламент (ЕО) № 1183/2005,
- да обяви за незаконосъобразни разпоредбите на член 3, параграф 2, буква а) от Решение 2010/788/ОВППС, изменено с Решение 2016/2231/ОВППС, и на член 26, параграф 1, буква а) от Регламент 1183/2005/ЕО,
- да осъди Съвета да заплати съдебните разноски.

Основания и основни доводи

В подкрепа на жалбата жалбоподателят излага четири основания, които по същество са идентични или сходни с изложените по дело T-163/18, Amisi Kumba/Съвет.

Жалба, подадена на 8 март 2018 г. — Kande Murotra/Съвет**(Дело T-170/18)**

(2018/C 161/78)

*Език на производството: френски***Страни**

Жалбоподател: Alex Kande Murotra (Киншаса, Демократична република Конго (ДРК)) (представители: T. Bontinck, P. De Wolf, M. Forgeois и A. Guillerme, адвокати)

Ответник: Съвет на Европейския съюз

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска от Общия съд:

- да отмени Решение (ОВППС) 2017/2282 на Съвета от 11 декември 2017 година за изменение на Решение 2010/788/ОВППС относно ограничителни мерки по отношение на Демократична република Конго в частта му, в която името на жалбоподателя пропължава да фигурира под № 10 в приложение II към Решение 2010/788/ОВППС и под № 10 в приложение Ia към Регламент (ЕО) № 1183/2005;

- да установи незаконосъобразността на разпоредбите на членове 3, параграф 2, буква б) от Решение 2010/788/ОВППС, изменено с Решение 2016/2231/ОВППС и 2 б, параграф 1, буква б) от Регламент 1183/2005/ЕО;
- да осъди Съвета да заплати съдебните разноски.

Основания и основни доводи

В подкрепа на своята жалба жалбоподателят изтъква четири основания, които по същество са идентични или сходни с изтъкнатите по дело T-163/18, Amisi Kumba/Съвет.

Жалба, подадена на 8 март 2018 г. — Boshab/Съвет

(Дело T-171/18)

(2018/С 161/79)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: Évariste Boshab (Киншаса, Демократична република Конго) (представители: Т. Bontinck, Р. De Wolf, М. Forgeois и А. Guillerme, avocats)

Ответник: Съвет на Европейския съюз

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска от Общия съд:

- да отмени Решение за изпълнение (ОВППС) 2017/2282 на Съвета от 11 декември 2017 година за изменение на Решение 2010/788/ОВППС относно ограничителни мерки по отношение на Демократична република Конго, доколкото името на жалбоподателя е оставено под № 8 в приложение II към Решение 2010/788/ОВППС и под № 8 в приложение Ia към Регламент (ЕО) № 1183/2005,
- да обяви за незаконосъобразни разпоредбите на член 3, параграф 2, буква б) от Решение 2010/788/ОВППС, изменено с Решение 2016/2231/ОВППС, и на член 2б, параграф 1, буква б) от Регламент 1183/2005/ЕО,
- да осъди Съвета да заплати съдебните разноски.

Основания и основни доводи

В подкрепа на жалбата жалбоподателят излага четири основания, които по същество са идентични или сходни с изложените по дело T-163/18, Amisi Kumba/Съвет.

Жалба, подадена на 8 март 2018 г. — Akili Mundos/Съвет

(Дело T-172/18)

(2018/С 161/80)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: Muhindo Akili Mundos (Киншаса, Демократична република Конго) (представители: Т. Bontinck, Р. De Wolf, М. Forgeois и А. Guillerme, адвокати)

Ответник: Съвет на Европейския съюз

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска от Общия съд:

- да отмени Решение (ОВППС) 2017/2282 на Съвета от 11 декември 2017 година за изменение на Решение 2010/788/ОВППС относно ограничителни мерки по отношение на Демократична република Конго в частта му, в която името на жалбоподателя продължава да фигурира под № 13 в приложение II към Решение 2010/788/ОВППС и под № 13 в приложение Ia към Регламент (ЕО) № 1183/2005;
- да установи незаконосъобразността на разпоредбите на членове 3, параграф 2, буква б) от Решение 2010/788/ОВППС, изменено с Решение 2016/2231/ОВППС и 2 б, параграф 1, буква б) от Регламент 1183/2005/ЕО
- да осъди Съвета да заплати съдебните разноски.

Основания и основни доводи

В подкрепа на своята жалба жалбоподателят изтъква четири основания, които по същество са идентични или сходни с изтъкнатите по дело Т 163/18, Amisi Kumba/Съвет.

Жалба, подадена на 8 март 2018 г. — Ramazani Shadary/Съвет

(Дело Т-173/18)

(2018/С 161/81)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: Emmanuel Ramazani Shadary (Киншаса, Демократична република Конго) (представители: Т. Bontinck, P. De Wolf, M. Forgeois и A. Guillerme, адвокати)

Ответник: Съвет на Европейския съюз

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска от Общия съд:

- да отмени Решение (ОВППС) 2017/2282 на Съвета от 11 декември 2017 година за изменение на Решение 2010/788/ОВППС относно ограничителни мерки по отношение на Демократична република Конго в частта му, в която името на жалбоподателя продължава да фигурира под № 15 в приложение II към Решение 2010/788/ОВППС и под № 15 в приложение Ia към Регламент (ЕО) № 1183/2005;
- да установи незаконосъобразността на разпоредбите на членове 3, параграф 2, буква б) от Решение 2010/788/ОВППС, изменено с Решение 2016/2231/ОВППС и 2б, параграф 1, буква б) от Регламент 1183/2005/ЕО
- да осъди Съвета да заплати съдебните разноски.

Основания и основни доводи

В подкрепа на своята жалба жалбоподателят изтъква четири основания, които по същество са идентични или сходни с изтъкнатите по дело Т 163/18, Amisi Kumba/Съвет.

Жалба, подадена на 8 март 2018 г. — Mutondo/Съвет

(Дело T-174/18)

(2018/С 161/82)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: Kaley Mutondo (Киншаса, Демократична република Конго) (представители: Т. Bontinck, Р. De Wolf, М. Forgeois и А. Guillaume, avocats)

Ответник: Съвет на Европейския съюз

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска от Общия съд:

- да отмени Решение (ОВППС) 2017/2282 на Съвета от 11 декември 2017 година за изменение на Решение 2010/788/ОВППС относно ограничителни мерки по отношение на Демократична република Конго в частта, в която жалбоподателят е оставен под № 16 в приложение II към Решение 2010/788/ОВППС и под № 16 в приложение Ia към Регламент (ЕО) № 1183/2005,
- да установи незаконосъобразността на разпоредбите на член 3, параграф 2, буква в) от Решение 2010/788/ОВППС, изменено с Решение 2016/2231/ОВППС, и на член 2б, параграф 1, буква в) от Регламент 1183/2005/ЕО,
- да осъди Съвета да заплати съдебните разноски.

Основания и основни доводи

Жалбоподателят излага четири основания за жалбата си, които по същество съвпадат или са сходни с тези по дело T-163/18, Amisi Kumba/Съвет.

Жалба, подадена на 8 март 2018 г. — Ruhorimbere/Съвет

(Дело T-175/18)

(2018/С 161/83)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: Éric Ruhorimbere (Мбужи-Майи, Демократична република Конго) (представители: Т. Bontinck, Р. De Wolf, М. Forgeois и А. Guillaume, avocats)

Ответник: Съвет на Европейския съюз

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска от Общия съд:

- да отмени Решение за изпълнение (ОВППС) 2017/2282 на Съвета от 11 декември 2017 година за изменение на Решение 2010/788/ОВППС относно ограничителни мерки по отношение на Демократична република Конго, доколкото името на жалбоподателя е оставено под № 14 в приложение II към Решение 2010/788/ОВППС и под № 14 в приложение Ia към Регламент (ЕО) № 1183/2005,

- да обяви за незаконосъобразни разпоредбите на член 3, параграф 2, буква б) от Решение 2010/788/ОВППС, изменено с Решение 2016/2231/ОВППС, и на член 2б, параграф 1, буква б) от Регламент 1183/2005/ЕО,
- да осъди Съвета да заплати съдебните разноски.

Основания и основни доводи

В подкрепа на жалбата жалбоподателят излага четири основания, които по същество са идентични или сходни с изложените по дело T-163/18, Amisi Kumba/Съвет.

Жалба, подадена на 8 март 2018 г. — Mende Omalanga/Съвет

(Дело T-176/18)

(2018/С 161/84)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: Lambert Mende Omalanga (Киншаса, Демократична република Конго) (представители: Т. Bontinck, P. De Wolf, M. Forgeois и А. Guillerme, avocats)

Ответник: Съвет на Европейския съюз

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска от Общия съд:

- да отмени Решение (ОВППС) 2017/2282 на Съвета от 11 декември 2017 година за изменение на Решение 2010/788/ОВППС относно ограничителни мерки по отношение на Демократична република Конго в частта, с която жалбоподателят е оставен под № 12 в приложение II към Решение 2010/788/ОВППС и под № 12 в приложение Ia към Регламент (ЕО) № 1183/2005,
- да установи незаконосъобразността на разпоредбите на член 3, параграф 2, буква а) от Решение 2010/788/ОВППС, изменено с Решение 2016/2231/ОВППС, и на член 2б, параграф 1, буква а) от Регламент 1183/2005/ЕО,
- да осъди Съвета да заплати съдебните разноски.

Основания и основни доводи

Жалбоподателят излага четири основания за жалбата си, които по същество съвпадат или са сходни с тези по дело T-163/18, Amisi Kumba/Съвет.

Жалба, подадена на 8 март 2018 г. — Kazembe Musonda/Съвет

(Дело T-177/18)

(2018/С 161/85)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: Jean-Claude Kazembe Musonda (Лумумбаши, Демократична република Конго) (представители: Т. Bontinck, P. De Wolf, M. Forgeois и А. Guillerme, avocats)

Отговорник: Съвет на Европейския съюз

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска от Общия съд:

- да отмени Решение (ОВППС) 2017/2282 на Съвета от 11 декември 2017 година за изменение на Решение 2010/788/ОВППС относно ограничителни мерки по отношение на Демократична република Конго в частта, в която жалбоподателят е оставен под № 11 в приложение II към Решение 2010/788/ОВППС и под № 11 в приложение Ia към Регламент (ЕО) № 1183/2005,
- да установи незаконосъобразността на разпоредбите на член 3, параграф 2, буква б) от Решение 2010/788/ОВППС, изменено с Решение 2016/2231/ОВППС, и на член 2б, параграф 1, буква б) от Регламент 1183/2005/ЕО,
- да осъди Съвета да заплати съдебните разноски.

Основания и основни доводи

Жалбоподателят излага четири основания за жалбата си, които по същество съвпадат или са сходни с тези по дело T-163/18, Amisi Kumba/Съвет.

Жалба, подадена на 12 март 2018 г. — VJ/ЕСВД

(Дело T-180/18)

(2018/C 161/86)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: VJ (представител: N. de Montigny, avocat)

Отговорник: Европейска служба за външна дейност

Искания

Жалбоподателят иска от Общия съд

да се произнесе, както следва:

- [отменя] справка, изпратена му от ЕСВД с електронно писмо от 22 юни 2017 г. и евентуално фиша за заплата, чрез който е била/ще бъде заплатена надбавката за образование за децата му,
- осъжда ответника да заплати всички разноски по производството.

Основания и основни доводи

В подкрепа на жалбата си жалбоподателят излага две основания.

1. Първото основание е възражение за незаконосъобразност, тъй като оспореното решение, записката от 15 април 2016 г., на която то се основава и Насоките на ЕСВД нарушават Правилника за длъжностните лица и приложение X към него.
2. Второто основание е незаконосъобразност на обжалваното индивидуално решение. Това основание има четири части.
 - Първата част е нарушение на принципите на предвидливост, на оправдани правни очаквания и на правна сигурност и нарушение на принципа на добра администрация, както и засягане на придобитите от жалбоподателя права.

- Втората част е неизпълнение на поетите от ЕСВД задължения, лошо управление и нарушение на принципите на правна сигурност и на оправдани правни очаквания на жалбоподателя.
- Третата част е нарушение на правото на семеен живот и на правото на образование.
- Четвъртата част е нарушение на принципите на равно третиране и на недопускане на дискриминация.
- Петата част е липса на претегляне на интересите и неспазване на принципа на пропорционалност при приемане на въпросната мярка.

Жалба, подадена на 9 март 2018 г. — Multifit Tiernahrungs/EUIPO (TAKE CARE)

(Дело T-181/18)

(2018/C 161/87)

Език на производството: немски

Страни

Жалбоподател: Multifit Tiernahrungs GmbH (Крефелд, Германия) (представители: Rechtsanwälte N. Weber и L. Thiel)

Ответник: Служба на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO)

Данни за производството пред EUIPO

Спорна марка: фигуративна марка на Европейския съюз със словния елемент „TAKE CARE“ — заявка за регистрация № 16 254 898

Обжалвано решение: решение на пети апелативен състав на EUIPO от 4 януари 2018 г. по преписка R 845/2017-5

Искания

Жалбоподателят моли Общия съд:

- да отмени обжалваното решение,
- да осъди EUIPO да заплати съдебните разноски.

Изложено основание

- Нарушение на член 7, параграф 1, буква б) от Регламент № 2017/1001.

Жалба, подадена на 14 март 2018 г. — Lucchini/Комисия

(Дело T-185/18)

(2018/C 161/88)

Език на производството: италиански

Страни

Жалбоподател: Lucchini SpA (Ливорно, Италия) (представител: G. Belotti, avvocato)

Ответник: Европейска комисия

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят моли Общия съд:

- След като се запознае с нарушенията, установи с решенията на Съда, които отменят Решение на Комисията C (2009) 7492 окончателен от 30 септември 2009 г. относно нарушение на член 65 ВС (дело COMP/37.956 — Арматурна стомана, повторно приемане), да отмени решението за отхвърляне на Комисията, съдържащо се в писмото от 17 януари 2018 г., и същевременно да разпорежи на Комисията да върне на жалбоподателя незаконнообразно наложената и платен глоба, заедно с начислените лихви.
- Да отмени решението за отхвърляне на Комисията, съдържащо се в писмото от 9 март 2018 г., и да разпорежи на Комисията да допусне жалбоподателя до производство COMP/37.956, което Комисията е възобновила в изпълнение на съдебните решения.
- При условията на евентуалност, да присъди на жалбоподателя обезщетение в размер не по-малък от 10 милиона евро или в размер, който ще бъде определен в хода на делото от Общия съд по справедливост, за да се санкционира надлежно установеното нарушение на член 41 от Хартата.

Основания и основни доводи

Жалбоподателят припомня, че Съдът е отменил Решение на Комисията C (2009) 7492 окончателен от 30 септември 2009 г. относно нарушение на член 65 ВС (дело COMP/37.956 — Арматурна стомана, повторно приемане)⁽¹⁾ и уточнява, че въпреки формулировката на тази отмяна, ответникът е отказал да върне платената глоба, както и да покани жалбоподателя да встъпи в междувременно възобновеното административно производство.

В подкрепа на жалбата си жалбоподателят излага две основания.

1. Нарушение на членове 10 — 14 от Регламент (ЕО) № 773/2004 на Комисията от 7 април 2004 година относно водените от Комисията производства съгласно членове 81 и 82 от Договора за ЕО (текст от значение за ЕИП)⁽²⁾, и по-специално на правото на жалбоподателя на законосъобразен съдебен процес и, *in primis*, на правото му на защита.
 - В това отношение се изтъква, че участието на държавите членки в изслушванията не е обикновена формалност, тъй като органите за защита на конкуренцията са част от Комитета, с който трябва да се консултира Комисията преди да приеме всяко решение. Посочените органите за защита на конкуренцията винаги трябва да участват в устните пледоарии — ключов етап в производството, когато се изслушват защитната теза на предприятията и обвинителната теза на Комисията в условията на състезателност.
2. Нарушение на член 41 от Хартата на основните права на Европейския съюз, и по-специално на правото на добра администрация.

⁽¹⁾ Ferarri/Комисия, C-85/15 P (EU:C:2017:709); съединени дела C-86/15 P, Ferriera Valsabbia/Комисия, C-87/15 P, Alfa Acciai/Комисия (EU:C:2017:717), C-88/15, Ferriere Nord/Комисия (EU:C:2017:716) и C-89/15 P, Riva Fire (EU:C:2017:713).

⁽²⁾ ОВ L 123, 2004 г., стр. 18; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 242.

Жалба, подадена на 16 март 2018 г. — Rietze/EUIPO — Volkswagen (Kraftfahrzeuge)

(Дело T-191/18)

(2018/C 161/89)

Език на жалбата: немски

Страни

Жалбоподател: Rietze GmbH & Co. KG (Алтдорф, Германия) (представител: M. Krogmann, Rechtsanwalt)

Ответник: Служба на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO)

Друга страна в производството пред апелативния състав: Volkswagen AG (Волфсбург, Германия)

Данни за производството пред EUIPO

Притежател на спорния промишлен дизайн: другата страна в производството пред апелативния състав

Спорен промишлен дизайн: промишлен дизайн на Общността № 762851-0001

Обжалвано решение: решение на трети апелативен състав на EUIPO от 11 януари 2018 г. по преписка R 1203/2016-3

Искания

Жалбоподателят моли Общия съд:

- да отмени решението на трети апелативен състав и да обяви за недействителен промишлен дизайн на Общността № 762851-0001,
- да осъди EUIPO да заплати съдебните разноски.

Изложени основания

- нарушение на член 4, параграф 1 във връзка с член 6, параграф 1, буква б) от Регламент № 6/2002,
- нарушение на член 6, параграф 2 от Регламент № 6/2002.

Жалба, подадена на 16 март 2018 г. — Rietze/EUIPO — Volkswagen (Kraftfahrzeuge)

(Дело T-192/18)

(2018/C 161/90)

Език на жалбата: немски

Страни

Жалбоподател: Rietze GmbH & Co. KG (Алтдорф, Германия) (представител: M. Krogmann, Rechtsanwalt)

Ответник: Служба на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO)

Друга страна в производството пред апелативния състав: Volkswagen AG (Волфсбург, Германия)

Данни за производството пред EUIPO

Притежател на спорния промишлен дизайн: другата страна в производството пред апелативния състав

Спорен промишлен дизайн: посочваща Европейския съюз международна регистрация № DM/073118-3

Обжалвано решение: решение на трети апелативен състав на EUIPO от 11 януари 2018 г. по преписка R 1244/2016-3

Искания

Жалбоподателят моли Общия съд:

- да отмени решението на трети апелативен състав и да обяви за недействително в Европейския съюз действието на международната регистрация на дизайн DM/073118-3,
- да осъди EUIPO да заплати съдебните разноски.

Изложени основания

- нарушение на член 4, параграф 1 във връзка с член 6, параграф 1, буква б) от Регламент № 6/2002,
 - нарушение на член 6, параграф 2 от Регламент № 6/2002.
-

ISSN 1977-0855 (електронно издание)
ISSN 1830-365X (печатно издание)

Служба за публикации на Европейския съюз
2985 Люксембург
ЛЮКСЕМБУРГ

BG